

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

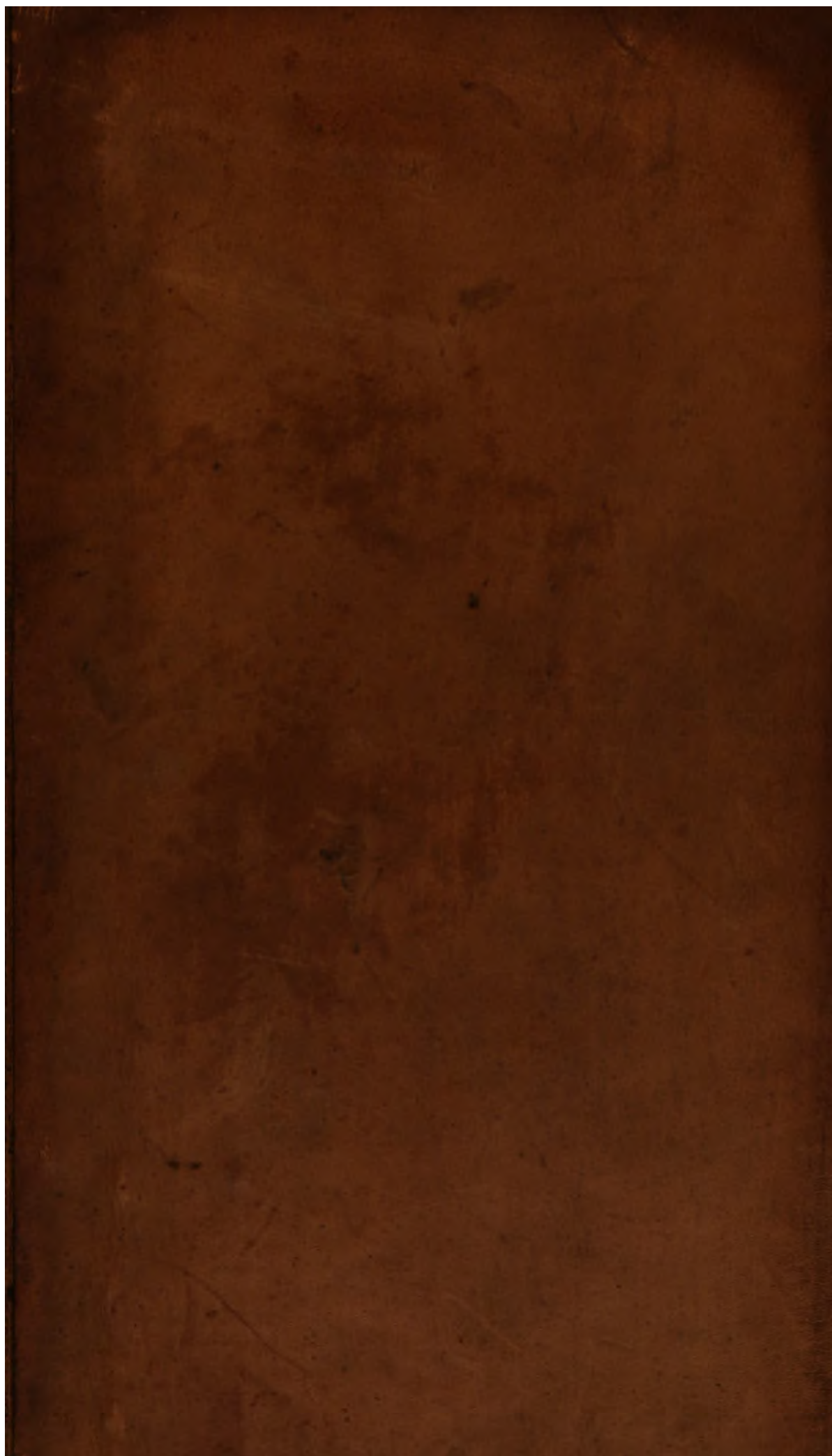
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

A 60.

T. FINCH
è Coll. Di Joh. Bapt. Oxon.

TAYLOR INSTITUTION.

—
BEQUEATHED

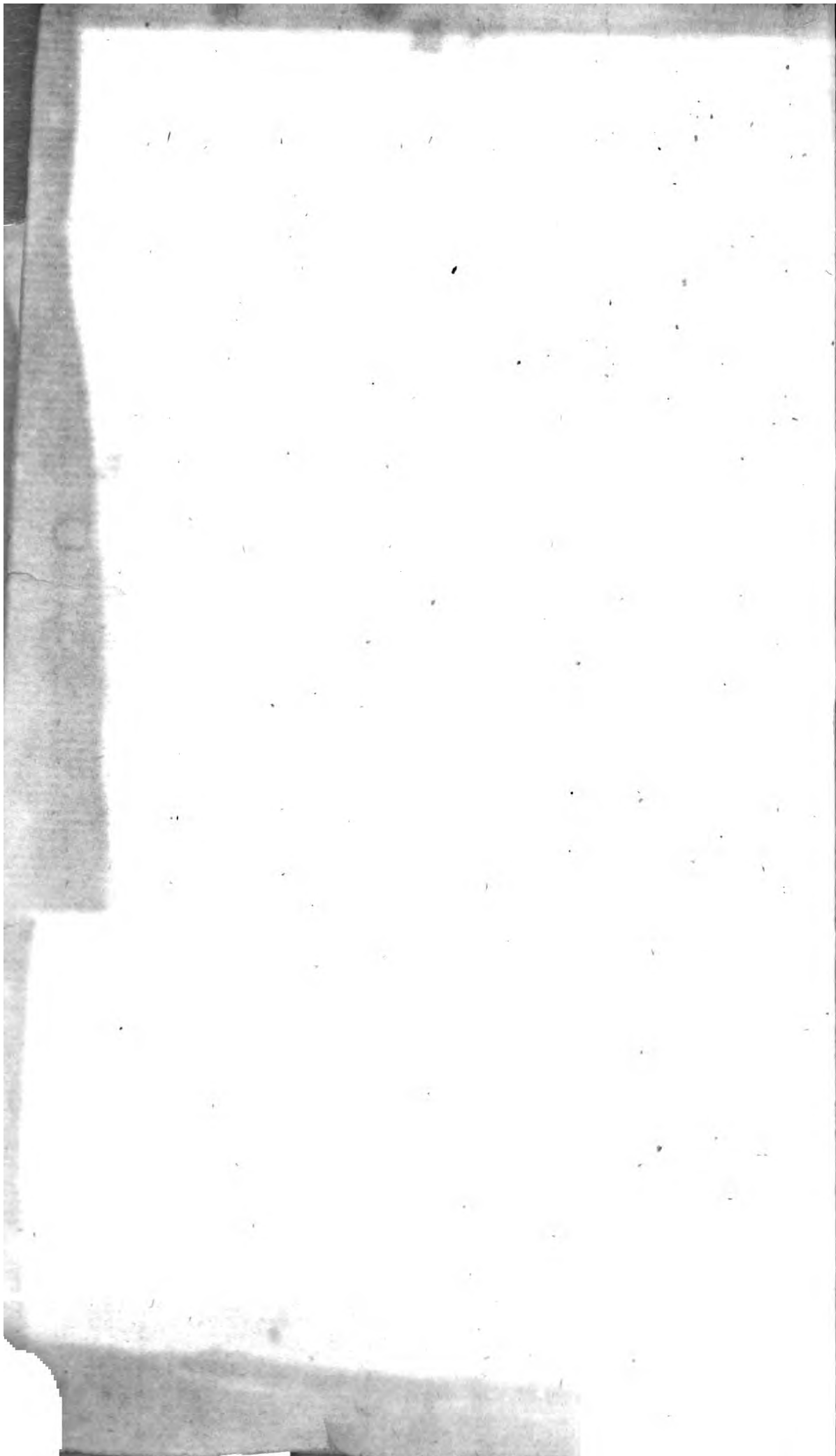
TO THE UNIVERSITY

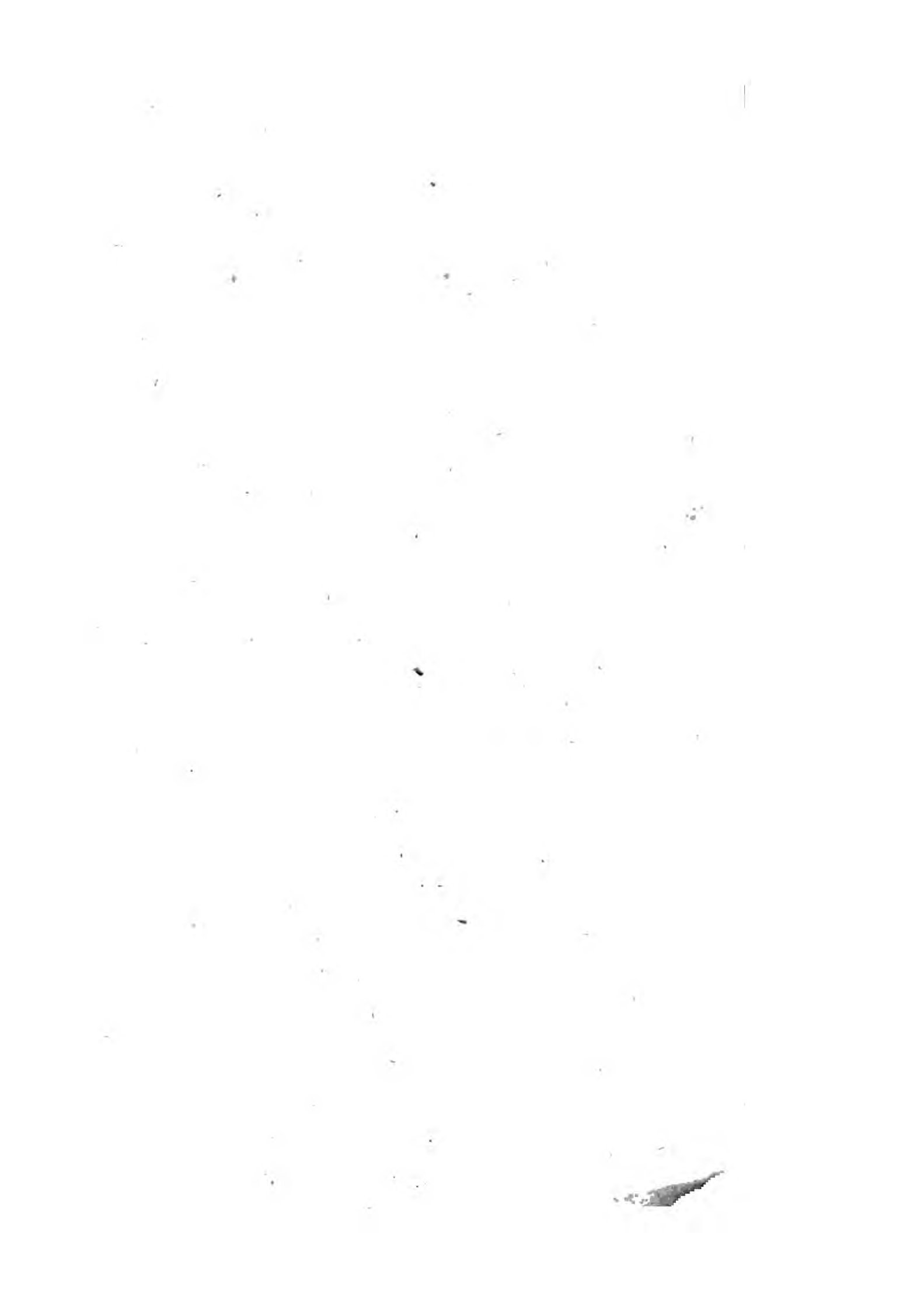
BY

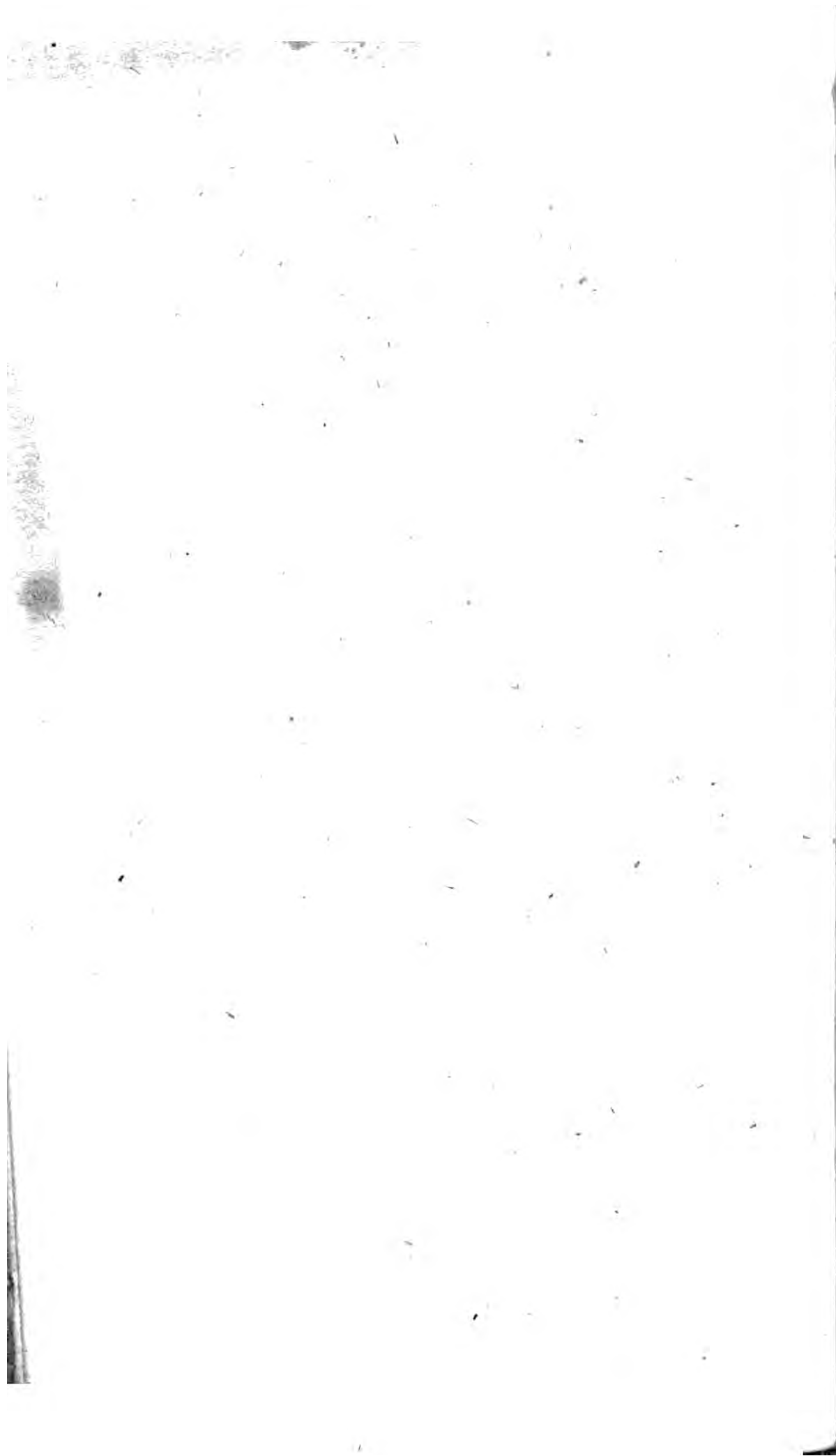
ROBERT FINCH, M. A.

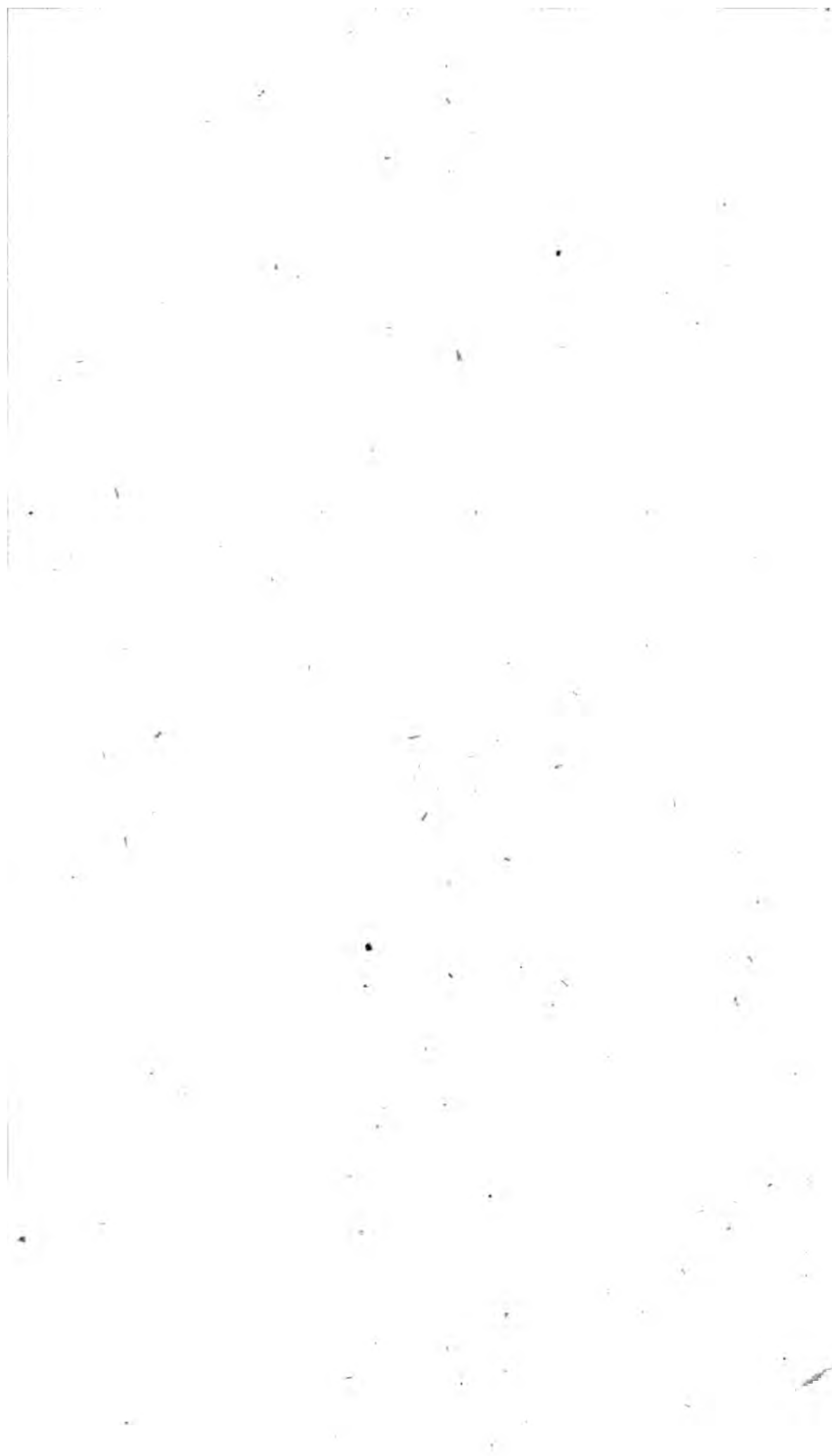
OF BALLIOL COLLEGE.

29013 E 7

T. Chambers sculp

DEMOSTHENES,

Oratorum princeps.

Marinor Tarracone inventum.

Apud veterum Philosophorum &c.
Imagines, a Jo. Petro Bellorio. p. 79.

ΑΙΣΧΙΝΟΥ
Ο ΚΑΤΑ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ
ΚΑΙ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΛΟΓΟΣ.

INTERPRETATIONEM RECUDIT
ET NOTAS
PARTIM VARIORUM PARTIM SUAS
ADJECIT
JOSEPHUS STOCK, A.M.
TRINITATIS COLLEGII DUBLIN:
SOCIUS.

TOMUS SECUNDUS.

DUBLINII:
SUMPTIBUS ACADEMICIS
EXCUEBAT S. POWELL.
PROSTANT APUD T. EWING.
M DCC LXIX.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΛΟΓΟΥ.

ΤΕΙΧΟΣ μὲν ὁ Ῥήτωρ ὑπὲρ Ἀθηναίων προβάλετο, τῶν συνήθων τούτων καὶ χειροποιήτων ἀρῶναγέστερον τε καὶ βέλτιον, τὴν τε εἰς τὴν πόλιν εὐνοίαν, καὶ περὶ λόγους δεινότητά· ὡς αὐτὸς εἶρηκεν, Οὐ λίθοις καὶ πλίνθοις τὰς Ἀθήνας ὠχύρωσα, ἀλλὰ μεγάλαις δυνάμεσι, καὶ πολλῇ τινι συμμαχίᾳ, τῇ μὲν, ἐκ γῆς, τῇ δὲ, ἐκ θαλάττης. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν χειροποίητον περίβολον οὐ μικρὰ τῇ πόλει συνεβάλετο. Πεπονηκότῳ γὰρ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ τείχους τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ ἔδοξεν ἀνορθοῦν αὐτὸ, ἠρέθησαν ἐπὶ τὸ ἔργον ἄνδρες δέκα, Φυλῆς ἑκάστης εἷς, οὓς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαινεσθαι τοῦ ἔργου· τὸ γὰρ ἀνάλωμα, δημόσιον. Εἰς τοίνυν τούτων καὶ ὁ Ῥήτωρ γενόμενῳ, οὐχ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις τὴν ἐπιμέλειαν μόνην εἰσήνεγκε τῇ χρεΐᾳ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔργον ἀμέμπτως ἀπετέλεσε, τὰ δὲ χρήματα ἔδωκεν οἰκοθεν τῇ πόλει. Επήνεσεν αὐτῆ τὴν εὐνοίαν ταύτην ἢ βουλή, καὶ τὴν προθυμίαν ἠμείψατο σεφάνῳ χρυσῷ· ἔτοιμοι γὰρ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς χάριτας τῶν εὖ ποιόντων. Κτησιφῶν δὲ ἦν ὁ τὴν γνώμην εἰπών, ὡς δεῖ σεφανῶσαι τὸν Δημοσθένην, ἐν μὲν καιρῷ, τοῖς Διονυσίοις· ἐν δὲ τόπῳ, τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ· ἐν δὲ θεαταῖς, πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν, οὓς ἢ πανήγυρις συνήγαγε· καὶ τέτων ἐναντίον ἀνεπιεῖν τὸν κήρυκα, ὅτι σεφανοῖ Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανιέα ἢ πόλις, ἀρετῆς συμπάσης ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτήν. Ἦν οὖν πανταχόθεν ἡ τιμὴ θαυμαστῆ· διὸ καὶ φθόνῳ αὐτῆς ἤψατο,

ἤψατο, καὶ τοῦ ψηφίσματος ἀπηνέχθη παρανόμων γραφή. Αἰσχίνης γὰρ ἐχθρὸς ὦν τοῦ Δημοσθένους, ἀγῶνα παρανόμων ἀπήγειλε Κτησιφῶντι, λέγων, ἄρχοντα γεγονότα τὸν Δημοσθένην, καὶ μὴ δόντα λόγον, ὑπεύθυνον εἶναι· νόμον δὲ κελεύειν τοὺς ὑπευθύνους μὴ σεφανεῖν· καὶ πάλιν νόμον παρεχόμενος, τὸν κελεύοντα, εἰάν μὲν τινα ὁ δῆμος ὁ Αθηναίων σεφανοῖ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν σεφانون ἀναγορεύεσθαι· εἰάν δὲ ἡ βουλὴ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ· ἀλλαχόθι δὲ μὴ ἐξεῖναι. Φησὶ δὲ καὶ τοὺς ἐπαίνους εἶναι τοὺς ἐπὶ τῷ Δημοσθένει ψευδεῖς· μὴ γὰρ σεπολιτεῦσθαι καλῶς τὸν Ρήτορα, ἀλλὰ καὶ δωροδόκον εἶναι, καὶ πολλῶν κακῶν αἴτιον τῇ πόλει. Καὶ τάξει γε ταύτης τῆς κατηγορίας Αἰσχίνης κέχρηται, πρῶτον εἰπὼν περὶ τοῦ τῶν ὑπευθύνων νόμου, καὶ δεύτερον, περὶ τοῦ τῶν κηρυγμάτων, καὶ τρίτον, περὶ τῆς πολιτείας. Ἠξίωσε δὲ καὶ τὸν Δημοσθένην τὴν αὐτὴν τάξιν ποιήσασθαι. Ο δὲ Ρήτωρ καὶ ἀπὸ τῆς πολιτείας τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο, καὶ πάλιν εἰς ταύτην τὸν λόγον κατέστρεψε, τεχνικῶς ποιῶν· δεῖ γὰρ ἀρχεσθαι τε ἀπὸ τῶν ἰσχυροτέρων, καὶ λήγειν εἰς ταῦτα· μέσα δὲ τέθεικε τὰ περὶ τῶν νόμων. Καὶ τῷ μὲν περὶ τῶν ὑπευθύνων ἀντιτίθησι διανοίας· τῷ δὲ περὶ τῶν κηρυγμάτων, νόμον ἕτερον, ἥτοι νόμου μέγιστον, ὡς φησὶν αὐτός, ἐν ᾧ συγκεχώρηται καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ κηρύττειν, εἰάν ὁ δῆμος ἢ ἡ βουλὴ τῆτο ψηφίσῃται.

ΕΤΕΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Α Ν Ω Ν Υ Μ Ο Υ .

ΑΘΗΝΑΙΟΙ καὶ Θηβαῖοι πολεμῆντες πρὸς Φίλιππον, ἐν Χαιρωνείᾳ, πόλει τῆς Βοιωτίας, ἠτλήθησαν. Ἐπικρατήσας ἦν ὁ Μακεδὼν, φρερὰν μὲν εἰς τὰς Θήβας ἐπέβαλε, καὶ εἶχεν ὑπὸ χεῖρα δουλεύουσαν. Ἐλπίσαντες ἔν τὸ αὐτὸ παθεῖν Ἀθηναῖοι, καὶ ὅσον οὐδέπω κατ' αὐτῶν ἤξειν προσδοκῶντες τὸν τύραννον, ἐσκέψαντο τὰ σπευκτοτάτα μέρη τῆς χερσὶ τοῦ τείχους ἐπανορθώσασθαι. Καὶ δὴ ἀφ' ἐκάστης φυλῆς τειχοποιοὶ προσεβλήθησαν· τοιοῦδε κ' ἡ Πανδιονίς ἐξ ἑαυτῆς εἴλετο πρὸς χρεῖαν τὸν Ρήτωρα. Τῆς τοίνυν ἐργασίας ἐν χερσὶν οὖσης, προσδεηθεὶς ἔτι χρημάτων μεταδεδομένων ὑπὸ τῆς πόλεως, ὁ Ρήτωρ ἐκ τῶν ἰδίων ἐδαπάνησε, καὶ οὐκ ἐλογίσατο αὐτὰ τῆς πόλεως, ἀλλὰ κ' ἐχαρίσατο. Ταύτην ἀφορμὴν ὁ Κτησιφῶν εἰς τῶν πολιτευομένων δεξάμενος, εἰσήνεγκε γνώμην ἐν τῇ βουλῇ περὶ αὐτοῦ τοιαύτην· " ἐπειδὴ διατελεῖ Δημοσθένης ὁ Δημοσθένης παρ' ὅλον τὸν βίον εὖνοιαν εἰς τὴν πόλιν ἐπιδεικνύμενος, κ' νῦν δὲ τειχοποιὸς ὢν, καὶ προσδεηθεὶς χρημάτων, οἴκοθεν παρέσχε κ' ἐχαρίσατο· διὰ τῆτο δεδόχθω τῇ βουλῇ κ' τῷ δήμῳ γεφάνεσθαι αὐτὸν χρυσῶν γεφάνω ἐν τῷ θεάτρῳ, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν." ἴσως ὅτε πλήθη συντρέχει ἐπιθυμῆντα καινὰ δράματα βλέπειν. Εἰσαγομένου τοίνυν καὶ εἰς τὸν δῆμον τοῦ προβουλεύματος, ἐφίσαται τοῦ Κτησιφῶντος κατήγορος Αἰσχίνης, ἐκ τῆς πολιτείας ὑπάρχων ἐχθρὸς,
 παρὰ-

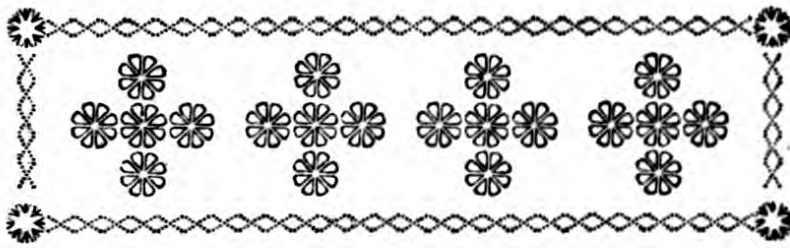
παράνομον εἶναι φάσκων πρὸς τρεῖς νόμους τὸ ψήφισμα· ἓνα μὲν, τὸν κελεύοντα τὸν ὑπεύθυνον μὴ γεφαιῖσθαι, πρὶν ἂν δᾷ τὰς εὐθύναι· ἕτερον δὲ ταύτας, φησὶν, ὁ Δημοσθένης ἰδεῖν, καὶ τὰ θεωρικὰ διοικῶν καὶ τειχοποιῶν καὶ ἔδει ἀναμειῖναι καὶ ἐπισχεῖν τὸ γέρας, ἕως ἂν ὀφθῆ καθαρός ἐξο-
 τασθεῖς. Δεύτερον δὲ ἀναγινώσκει νόμον, τὸν κελεύοντα ἐν Πνυκί γεφαιῖσθαι, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διαβάλλων τοὺς πολίτας τοὺς δεξαμένους ἐν τῷ διατρέφῃ ἀναγορευθῆναι τοῦ Δημοσθένους τὸν γεφάνον. Οὗ δὲ τρίτος νόμος εἰς τὴν ἄλλην ὁρᾷ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐξέτασιν· κελεύει γὰρ μηδέποτε ψευδῆ γράμματα εἰς τὸ Μητρώον εἰσαγεῖν, ἵνα ἐν ὅλοις τὰ δη-
 μόσια γράμματα. Εὐψύχαλο δὲ, φησὶν, εὐνοϊαν καὶ σπαν-
 ὄν μαρτυρήσας τῷ Δημοσθένει· κακόνους γὰρ μάλλον καὶ πολέμιον εὐρίσκειαι τῇ πατρίδι. Τύττω τῷ νόμου χρησίμῳ τυγχάνοντες (τῷ τρίτῳ) ἀντιλαβόμενοι ὡσπερ τισὶ ἀγνώ-
 ροις ὁ Ῥήτωρ καλεπάλαισε τὸν ἀντίδικον, μεθόδῳ δεινολάτῃ καὶ σοφολάτῃ τῇ περὶ τῆς κατηγορίας χρησάμενος· ἐπειθεὶν γὰρ ἔσχε καθῆν ἑλεῖν καὶ καταγωνίσασθαι τὸν πολέμιον. Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους δύο νόμους, τὸν τε τῶν ὑπευθύνων καὶ τὸν τοῦ κηρύγματος, εἰς τὸ μέσον τῆς λόγου ἀπέρριψε, τραλη-
 γικῶς, κακῶς εἰς μέσον ἐλάσας· τῷ δὲ ἰσχυροτάτῳ εἰς τὰ ἄκρα προσκέχρηται, τὸ σαθρὸν τῶν ἄλλων ἐξ ἑκατέρω ῥων-
 νύς. Εοικε δὲ καὶ διοικεῖν πρὸς τὸ συμφέρον τὸν λόγον, καὶ οὐ σφόδρα ἀναιδῶς τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενος· δοκῶν γὰρ ἐν πρώτοις ὑπερβαίνειν τὸ νόμιμον, ἑτέρῳ τρόπῳ τῷ νομίμῳ προσκέχρηται· καὶ γὰρ νόμον ἀνέγνω Αἰσχίνης τὸν περὶ τῶν γεφάνων ψευδῆ· πρὸς ὃν ὁ Ῥήτωρ ὑποκρινόμενος, εὔρε
 και, ὃν εἰς μέσον ἀγαγεῖν τὰ ἑαυτῆς πολιτεύματα, ὡς νομί-
 μῳ μαχόμενος· καὶ ἡ μὲν διοίκησις τῆς λόγου, τοιαύτη. Κεφάλαιον δὲ ἰσχυρὸν, τῷ μὲν Αἰσχίνῃ, τὸ νόμιμον· τῷ δὲ Ῥήτορι, τὸ δίκαιον· κοινὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἴσου, τὸ συμφέρον, οὐκ ἔχον φανεράν τὴν ἐξέτασιν. Ἡ γὰρ εἰς, ἔγγραφον παρα-
 ματιλῆ περὶ ἧς γὰρ τὸ ψήφισμα. Τῆς δὲ γραφῆς ἔτι
 Φιλίππου

Iliad. δ'. 229.

Φιλίππου ζώντῳ ἀποδείσης, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου διαδεξαμένου τὴν ἀρχὴν ὁ λόγος ἐστὶ καὶ ἡ κρίσις. Ὡς γὰρ ἀπέθανε Φίλιππῳ, καὶ τὴν φρεσὶν οἱ Θηβαῖοι τεθαρσηκότες ἐξέβαλον, ὁ μὲν Ἀλέξανδρῳ, ὡς καλαφρονθεὶς, τὰς Θήβας κατέσκαψεν· εἶτα μέγαλῆς ἐπὶ τῷ πεπερασμένῳ, ἐξεχώρησε τῆς Ἑλλάδος αἰσχυρόμενῳ, καὶ κατὰ τῶν βαρβάρων ἐστράτευσεν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καιρὸν ἔχον ἐνόμισαν κρίσει παραδῆναι τοὺς προδότας τῆς τῆν Ἑλλάδα ἀδικήσαντας· καὶ οὕτω συτεκροτήθη τὸ δικαστήριον. Οὐκ ἔν τῷ πρώτῳ προοίμιον εὐκτικόν ἐστι, κατὰ μερισμὸν εἰσαχθέν, καὶ παρασκευάζει τὴν εὐνοίαν, ἧς μάλιστα ἐν τῷ παρόντι δεόμεθα· Ὀμηρικῶ δὲ εἴρηται ζήλω,

Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεαίηαι.

Καὶ δὴ καὶ ἔμφασιν ἔχει τῆ τῆ εὐνοία διαρρεῖν· οὐ γὰρ ἂν ὅλον ἐπεκαλεῖτο τῶν θεῶν τὸ γένῳ, εἰ μὴ οὕτω διέκειτο. Τὸ δὲ, διατελῶ, εἰληπταὶ μὲν ἀπὸ τῆ ψηφίσματῳ· δηλοῖ δὲ, ὅτι συνέβησε τῆ εὐνοία, καὶ αἰεὶ αὐτῆς μέλειαι, καὶ πρότερον ἀφήσει τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν τοιαύτην διάνοιαν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

ἀ. ΠΡΩΤΟΝ μὲν, ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχο-
μαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχων
ἐγὼ διαίεω τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν
ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν
εἰς τρίτον τὸν ἀγῶνα· ἔπειθ', ὅπερ
ἔστι μάλισθ' ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς ὑμε-
τέρας εὐσεβείας τε καὶ δόξης, τοῦτο
παρὰ τῆς θεῶν εὐνοίας, μὴ τὸν
ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι, περὶ
τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ·
σχέτλιον γὰρ ἂν εἴη τρίτό γε· ἀλλὰ
τοὺς νόμους, καὶ τὸν ὄρκον, ἐν ᾧ πρὸς
ἅπασιν

8 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις κὴ τῷτο γέ-
 γραπται, τὸ ΟΜΟΙΩΣ ΑΜΦΟΙΝ ΑΚΡΟΑΣΘΑΙ.
 Τοῦτο δ' ἐστίν, οὐ μόνον τὸ μὴ προ-
 καλεγνωκένααι μηδέν, οὐδὲ τὸ τὴν εὐνοϊαν
 ἴσην ἀμφοτέρωις ἀποδοῦνααι, ἀλλὰ κὴ τὸ
 τῇ τάξει, καὶ τῇ ἀπολογίᾳ, ὡς βε-
 βούληται κὴ προήρηται τῶν ἀγωνιζομένων
 ἕκαστος, οὕτως ἑᾶσαι χρήσασθαι.

β'. Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλατίζ-
 μαι κατὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου·
 δύο δ', ὧ ἀνδρες Αθηναῖοι, καὶ μεγά-
 λα. Ἐν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἴσων
 ἀγωνίζομαι· οὐ γάρ ἐστίν ἴσον νῦν ἐμοὶ
 τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας διαμαρτεῖν, καὶ
 τούτῳ μὴ ἐλεῖν τὴν γραφήν. Ἀλλ'
 ἐμοὶ μὲν—— οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς
 εἰπεῖν οὐδέν, ἀρχόμενος τοῦ λόγου·
 οὗτος δ' ἐκ περισσίας μου κατηγορεῖ.
 Ἐτερον δ', ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις
 ὑπάρχει, τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν
 κατηγοριῶν ἀκούειν ἠδέως, τοῖς ἐπαι-
 νοῦσι δ' αὐτοὺς ἀχθεσθαι. Τούτων
 τοίνυν,

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 9

τοίνυν, ὃ μὲν ἐστὶ πρὸς ἡδονὴν, τοῦτω δέδοται· ὃ δὲ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί. Καὶ μὲν εὐλαβόμενος τοῦτο, μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ, οὐκ ἔχειν ἀπολύσασθαι τὰ κατηγορημένα δόξω, οὐδ' ἐφ' οἷς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, δεικνύναι· ἂν δ' ἐφ' ἃ καὶ πεποίηκα· κῆ πεπολίτευμαι βαδίζω, πολλάκις λέγειν ἀναγκασθήσομαι περὶ ἐμαυτῷ. Πειράσομαι μὲν οὖν ὡς μετριώτατα τοῦτο ποιεῖν· ὅ,τι δ' ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀναγκάζη, τῆτου τὴν αἰτίαν οὐλός ἐστι δίκαιος ἔχειν, ὃ τοιῷτον ἀγῶνα ἐνσησάμενος.

γ'. Οἶμαι δ' ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασαί, πάντας ἂν ὁμολογήσαι, κοινὸν εἶναι τοῦτον τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶνι, καὶ οὐδὲν ἐλάττωτος ἀξιὸν σπευδῆς ἐμοί. Πάντων μὲν γὰρ ἀποσερεῖσθαι λυπηρὸν ἐστὶ καὶ χαλεπὸν· ἄλλως τε, καὶ ὑπ' ἐχθροῦ τῷ τῷτο συμβαίνη· μάλιστα δὲ τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας

10 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας, ὅσῳ περ καὶ τὸ τυχεῖν τούτων μέγιστόν ἐστι. Περὶ τούτων δ' ὄντος τουτῆ τοῦ ἀγῶνος, ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκῆσαι μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογημένου δικαίως, ὥσπερ οἱ νόμοι κελεύουσιν, οὓς ὁ τιθεὶς ἐξαρχῆς Σόλων, εὖνους ὦν ὑμῖν καὶ δημοσικὸς, οὐ μόνον τῷ γράφαι κυρίους ὦλο δεῖν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ τοὺς δικάζοντας ὑμᾶς ὁμωμοκέναι· οὐκ ἀπιστῶν ὑμῖν, ὡς γέ μοι φαίνεται, ἀλλ' ὄρων, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τῆ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐνὶ τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν, τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὑπερον δίκαια εὐνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχῶν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων.

δ. Μέλ-

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 11

δ'. Μέλλων δὲ τῆ τε ἰδίου βίου
 παντός, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τήμε-
 ρον, καὶ τῶν κοινῇ πεπολιτευμένων,
 βούλομαι, καθάπερ ἐν ἀρχῇ, πάλιν
 τοὺς Θεοὺς παρακαλέσαι, καὶ ἐναντίον
 ὑμῶν εὐχομαι· πρῶτον μὲν, ὅσῃν εὐ-
 νοϊαν ἔχων ἐγὼ διαλελῶ τῇ τε πόλει
 καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι
 παρ' ὑμῶν εἰς τουλονὶ τὸν ἀγῶνα·
 ἔπειθ', ὅ, τι μέλλει συνοίσειν καὶ πρὸς
 εὐδοξίαν κοινῇ, καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἐκάσῃ,
 τῆτο παρασηῆσαι τοὺς Θεοὺς πᾶσιν
 ὑμῖν περὶ ταυτήσιν τῆς γραφῆς γνῶ-
 ναι.

ε'. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μό-
 νον κατηγορήσεν Αἰσχίνης, καὶ γὰρ περὶ
 αὐτῆ τοῦ προβουλεύματος εὐθύς ἂν
 ἀπελογούμην· ἐπειδὴ δ' ἐκ ἐλάττω λό-
 γον, τ' ἄλλα διεξιὼν, ἀνάλωκε, καὶ τα-
 πλεῖσα καλεψεύσατό μου, ἀναγκαῖον
 εἶναι νομίζω καὶ δίκαιον ἅμα, βραχέα,
 ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τούτων πρῶτον
 εἰπεῖν,

εἰπεῖν, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου. Περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων, ὅσα λοιδορέμενος βεβλασφήμηκε περὶ ἐμῶ, θεάσασθε ὡς ἀπλᾶ καὶ δίκαια λέγω. Εἰ μὲν ἴσῃ με τοιῶτον, οἷον οὗτος ἠτιᾶτο, (καὶ γὰρ ἄλλοθι που βεβίωκα, ἢ παρ' ὑμῖν) μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπέρευ πεπολίτευμαι· ἀλλ' ἀνασάντες, καταψηφίσασθε ἤδη. Εἰ δὲ πολλῶ βελτίω τέτου, καὶ ἐκ βελτιόνων, καὶ μηδενὸς τῶν μείριων (ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω) χείρονα καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμῶς ὑπειλήφατε καὶ γνώσκετε, τοῦτω μὲν μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πισεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπλάττετο· ἐμοὶ δ' ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὐνοίαν ἐνδέδειχθε ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων τῶν πρότερον γεβνημένων, καὶ νυνὶ παράσχεσθε. Κακοήθης δ' ὢν, Αἰσχίνη, τέτο παντελῶς εὐήθης ὤθησθε, τοὺς

τοὺς περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ πεπολιτευμένων λόγους ἀφέντα με, πρὸς τὰς λοιδορίας τὰς παρὰ σοῦ τρέφεσθαι· οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο, οὐχ οὕτω τεύφωμαι. Ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων, ἃ καλεφεύδου καὶ διέβαλες, αὐτίκα ἐξετάσω· τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀναίδην οὕτωςι γεγενημένης, ὕψερον, ἂν βουλομένοις ἢ τούτοις ἀκούειν, μνησθήσομαι.

ς'. Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα, πολλά καὶ δεινὰ, καὶ περὶ ὧν ἐνίων μεγάλας καὶ τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τάττουσι τιμωρίας. Τοῦ δὲ παρόντος ἀγῶνος ἡ προαίρεσις αὐτῆς, ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμόν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. [*Τῶν μὲνοι κατηγοριῶν καὶ τῶν αἰτιῶν τῶν εἰρημένων, εἶπερ ἦσαν ἀληθεῖς, οὐκ ἔνι τῇ πόλει δίκην ἀξίαν λαβεῖν, οὐδ' ἐγγύς.] Οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου

14 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

λόγου τυχεῖν· οὐδ' ἐν ἐπιηρείας τάξει
καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, οὔτε μὰ τῶς
θεοὺς ὀρθῶς ἔχον, οὔτε πολιτικόν, οὔ-
τε δίκαιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι·
ἀλλ' ἐφ' οἷς ἀδικουῖνά με ἑώρα τὴν
πόλιν, οὔσι γε τηλικούτοις ἡλίκα νῦν
ἐτραγώδει καὶ διεξήει, ταῖς ἐκ τῶν νό-
μων τιμωρίας παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα
χρηῖσθαι· εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἄξια
πράττοντά με ἑώρα, εἰσαγγέλλουσα,
καὶ τῆτον τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθ-
ιστάουσα παρ' ὑμῖν· εἰ δὲ γράφουσα πα-
ράνομα, παρανόμων γραφόμενον. (Οὐ
γὰρ δή που Κτησιφῶντα μὲν δύναται
διώκειν δι' ἐμέ, ἐμέ δ' εἴπερ ἐξελέγχειν
ἐνόμιζεν, αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο.)
Καὶ μὲν, εἴ τι τῶν ἄλλων ὧν νυνὶ δι-
έβαλλε καὶ διεξήει, ἢ καὶ ἄλλ' ὀτιοῦν
ἀδικουῖνά με ὑμᾶς ἑώρα, εἰσὶ νόμοι περὶ
πάντων, καὶ τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ
κρίσεις, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι
τὰ ἐπιτίμια· καὶ τούτοις ἐξῆν ἅπασιν
χρηῖσθαι.

χρῆσθαι. Καὶ ὀπηνίκα ἐφαίνετο ταῦ-
 τα πεποιηκῶς, καὶ τοῦτον τὸν τρό-
 πον κεχρημένος τοῖς πρὸς ἐμέ, ὡμο-
 λογεῖτο ἂν ἢ κατηγορία τοῖς ἔργοις
 αὐτοῦ. Νῦν δ' ἐκτὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δι-
 καίας ὁδοῦ, καὶ φυγῶν τοὺς παρ' αὐ-
 τὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους, τοσοῦτοις
 ὑστερον χρόνοις αἰτίας καὶ σκώματα καὶ
 λοιδορίας συμφορήσας, ὑποκρίνεται· εἶ-
 τα, κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ του-
 τονί· καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν
 πρὸς ἐμέ πως ἔχθραν προΐσται, οὐ-
 δαμοῦ δ' ἐπὶ ταύτην ἀπηνίηκῶς ἐμοί,
 τὴν ἐτέρου ζητῶν ἐπιτιμίαν ἀφελέσθαι
 φαίνεται. Καί τοι πρὸς ἅπασιν, ὧ
 ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς ἄλλοις δικαίοις,
 οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος
 ἔχοι, καὶ τοῦτ' ἐμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα
 εἰκότως ἂν λέγειν, ὅτι τῆς ἡμετέρας
 ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον
 ἦν τὸν ἐξέλασμον ποιῆσθαι, οὐ τὸ μὲν
 πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλεί-
 πειν,

16 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

πειν, ἐτέρῳ δ' ὄτῳ κακόν τι δώσομεν
ζῆλειν· ὑπερβολὴ γὰρ ἀδικίας τῷτό γε.

Ζ'. Πάντα μὲν τοίνυν τὰ κατηγορη-
μένα, ὁμοίως ἐκ τούτων ἂν τις ἴδοι, οὔ-
τε δικαίως, οὔτ' ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς
εἰρημένα. Βούλομαι δὲ καὶ καθ' ἐν ἑκα-
στον αὐτῶν ἐξείασαι, καὶ μάλιστα ὅσα
ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς πρεσβείας καί-
εφεύσαλό μου, τὰ πεπραγμένα ἐαυτῷ
μετὰ Φιλοκράτους ἀναίθεις ἐμοί. Ἐσι
δ' ἀναγκαῖον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ
προσῆκον ἴσως, ὡς κατ' ἐκείνης τοὺς
χρόνους εἶχε τὰ πράγματα ἀναμνη-
σαι ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα
καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε. Τοῦ γὰρ
Φωκικοῦ συζάντος πολέμου, οὐδὲ ἐμὲ·
οὐ γὰρ δὴ ἔγωγε ἐπολιευόμην πῶ τότε·
πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὐλοῦ διεκείσθε, ὥστε
Φωκέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι, καί-
περ οὐ δίκαια ποιούνας ὀρῶντες· Θη-
βαίοις δ' ὅτιξεν ἂν ἐφησθῆναι παθεῖσιν,
οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐλοῖς ὀργι-
ζόμενοι·

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 17

ζόμενοι· οἷς γὰρ εὐλυχήκεσαν ἐν Λεύκ-
 τροις, οὐ μείριως ἐκέχρητο. Ἐπειθ' ἡ
 Πελοπόννησος ἅπασα διεισθήκει καὶ
 οὐθ' οἱ μισοῦντες Λακεδαιμονίους οὐδὲ
 ἴσχυον, ὥστε ἀνελεῖν αὐτοὺς, οὐθ' οἱ
 πρότερον δι' ἐκείνων ἄρχοντες κύριοι τῶν
 πόλεων ἦσαν· ἀλλὰ τις ἦν ἀκρίτος καὶ
 παρὰ τούτοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν
 ἔρις καὶ ταραχή. Ταῦτα δ' ὁρῶν ὁ
 Φίλιππος, (οὐ γὰρ ἦν ἀφανῆ) τοῖς
 παρ' ἐκάστοις προδόταις χρήματα ἀνα-
 λίσκων, πάντας συνέκρουε, καὶ πρὸς
 ἑαυτοὺς ἐτάραττον· εἶτ' ἐν οἷς ἡμάρτα-
 νον οἱ ἄλλοι καὶ κακῶς ἐφρόνουσαν, αὐτὸς
 παρεσκευάζετο, καὶ κατὰ πάντων ἐφύετο.
 Ὡς δὲ ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ
 πολέμου, οἱ τότε μὲν βαρεῖς, νῦν δ'
 ἀτυχεῖς Θηβαῖοι, φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν
 ἀναγκασθησόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς,
 ὁ Φίλιππος, ἵνα μὴ τῆτο γένοιτο, μη-
 δὲ συνέλθοιεν αἱ πόλεις, ὑμῖν μὲν εἰ-
 ρήνην, ἐκείνοις δὲ βοήθειαν ἐπηγγείλατο.

Β

Τί

18 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Τί οὖν συνηγωνίσασθε αὐτῷ πρὸς τὸ λαβεῖν ὀλίγου δεῖν ὑμᾶς ἐκόντας ἑξαπαλωμένους; ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρῆ κακίαν, εἴτε ἀγνοίαν, εἴτε καὶ ἀμφοτέρω ταῦτ' εἰπεῖν· οἱ πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν πολεμούντων ὑμῶν, καὶ τῆτον ὑπὲρ τῶν κοινῆ πάνσι συμφερόντων, ὡς ἔργῳ φανερόν γέγονεν, οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὐδὲ ἄλλω οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ὑμῖν· οἷς καὶ δικαίως καὶ προσηκόντως ὀργιζόμενοι, ἐτοίμως ὑπηκούσατε τῷ Φιλίππῳ.

ἢ. Ἡ μὲν οὖν τότε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη, διὰ ταῦτα, οὐ δι' ἐμέ, ὡς οὗτος διέβαλεν, ἐπράχθη. Τὰ δὲ τούτων ἀδικήματα καὶ δωροδοκήματα ἐν αὐτῇ, τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων, ἂν τις ἐξελάσῃ δικαίως, αἴτια εὐρήσει. Καὶ ταυτὶ πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογῆμαι καὶ διεξέρχομαι. Εἰ γὰρ εἶναι τινα δοκοῖη τὰ μάλιστα ἐν τούτοις ἀδι-

ἀδικήματα, οὐδέν ἐστι δὴ πού πρὸς ἐμέ·
 ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος εἰπὼν καὶ μνησθεὶς
 ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Αριστόδημος ἦν ὁ ὑπο-
 κριτής· ὁ δ' ἐκδεξάμενος, καὶ γράψας,
 καὶ ἑαυτὸν μὲν τῆς μισθώσεως ἐπι-
 ταῦτα, Φιλοκράτης ὁ Ἀγνούσιος, ὁ σὸς,
 Αἰσχίνη, κοινωνὸς, οὐκ ἐμὸς, οὐδὲ ἂν
 σὺ διαρρηγῆς ψευδόμενος· οἱ δὲ συνειπ-
 ούντες, ὅτου δήποτε ἔνεκα, (ἐὼ γὰρ τῆ-
 τό γε ἐν τῷ παρόντι) Εὐβουλος, καὶ
 Κηφισοφῶν· ἐγὼ δ' οὐδέν οὐδαμοῦ.
 Ἀλλ' ὅμως, τούτων τοιούτων ὄντων, καὶ
 ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας οὕτω δεικνυμέν-
 ων, εἰς τοῦθ' ἦκεν ἀναδείας, ὥς τολ-
 μᾶ λέγειν, ὡς ἄρα ἐγὼ πρὸς τῷ τῆς
 εἰρήνης αἴτιος γεγενῆσθαι, ἔτι καὶ κεκω-
 λυκῶς εἶην τὴν πόλιν μὲν κοινοῦ συν-
 εδρίου τῶν Ἑλλήνων αὐτὴν ποιήσασθαι.
 Εἶτ' ὦ, τί ἂν εἰπὼν σέ τις ὀρθῶς
 προσείποι; ἔστιν ὅπου σὺ παρῶν, τηλικ-
 αύτην πρᾶξιν καὶ συμμαχίαν, ἡλικὴν
 νῦν ἐτραγώδεις καὶ διεξήεις, ὁρῶν ἀφαιρ-
 ούμενόν

20 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ούμενόν με τῆς πόλεως, ἠγανάκησας,
 ἢ παρελθὼν ταῦτα ἅ νῦν κατηγορεῖς,
 ἐδίδαξας, ἢ διεξῆλθες; καὶ μὴν, εἰ τὸ
 κωλύσαι τὴν τῶν Ἑλλήνων κοινωνίαν
 ἐπεπράκειν ἐγὼ Φιλίππῳ, σοὶ τὸ μὴ
 σιγῆσαι λοιπὸν ἦν, ἀλλὰ βοᾶν, καὶ
 διαμαρτύρεσθαι, καὶ δηλοῦν τρισί. Οὐ
 τοίνυν ἐποίησας οὐδαμοῦ τῆτο, οὐδ'
 ἤκουσέ σου ταύτην τὴν φωνὴν οὐδεὶς.
 Οὔτε γὰρ ἦν πρεσβεία πρὸς οὐδένα
 ἀπεσαλμένη τότε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ
 πάσαι πάντες ἦσαν ἐξεληλεγμένοι, οὐθ'
 οὗτος ὑγιὲς περὶ τούτων εἶρηκεν οὐδέν.
 Χωρὶς δὲ τούτων, καὶ διαβάλλει τὴν
 πόλιν τὰ μέγιστα ἐν οἷς ψεύδεται. Εἰ
 γὰρ ὑμεῖς ἅμα τοὺς μὲν ἄλλους Ἑλ-
 ληνας εἰς πόλεμον παρεκαλεῖτε, αὐτοὶ
 δὲ πρὸς Φίλιππον περὶ εἰρήνης πρέσ-
 βεις ἐπέμπετε, Εὐρυβάτου πρᾶγμα, οὐ
 πόλεως ἔργον, οὐδὲ χρηστῶν ἀνθρώπων
 διεπράττεσθε. Ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα, ἔκ
 ἔστι. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μελεπέμ-
 πεσθ'

πεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην ; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπαν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον ; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. Οὐκ- οῦν οὔτε τῆς ἐξαρχῆς εἰρήνης ἡγεμῶν, οὐδ' αἴτιος ὢν ἐγὼ φαίνομαι, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ὢν κατεφύσατό μου, οὐδὲν ἀληθὲς ὄν δείκνυται.

θ'. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην ἢ πόλις, ἐνλαῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν· καὶ γὰρ ἐκ τούτων εἴσεσθε, τίς ἦν ὁ Φιλίππῳ πάντα συναγωνιζόμενος, καὶ τίς ὁ πρῶτων ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ τὸ τῇ πόλει συμφέρον ζητῶν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραφα βυλεύων, ἀποπλεῖν τὴν ταχίστην τῆς πρέσβεις ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ὄντα Φίλιππον πυνθάνωμαι, καὶ τοὺς ὄρκους ἀπολαμβάνειν· οὗτοι δὲ, οὐδὲ γράφαντος ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν. Τί δὲ τοῦτ' ἠδύνατο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ διδάξω. Φιλίππῳ

ἵππων μὲν ἦν συμφέρον, ὡς πλείστον
 τὸν μέλαξὺ χρόνον γενέσθαι τῶν ὄρκων·
 ὑμῖν δ', ὡς ἐλάχισον. Διὰ τί; ὅτι
 ὑμεῖς μὲν, οὐκ ἀφ' ἧς ὠμόσατε μόνον
 ἡμέρας, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἠλπίσατε τὴν
 εἰρήνην ἔσεσθαι, πάσας ἐξελύσατε τὰς
 παρασκευὰς τὰς τοῦ πολέμου· ὁ δὲ,
 τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μάλιστα
 ἐπραγματεύετο, νομίζων (ὅπερ ἦν ἀλη-
 θεῖς) ὅσα τῆς πόλεως προλάβοι πρὸ
 τοῦ τῆς ὄρκους ἀποδοῦναι, πάντα ταῦ-
 τα βεβαίως ἔξειν· οὐδένα γὰρ τὴν εἰ-
 ρήνην λύσειν τούτων ἕνεκα. Ἄ ἐγὼ προ-
 ορώμενος, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ λογιζό-
 μενος, τὸ ψήφισμα τῷτο γράφω, πλεῖν
 ἐπὶ τῆς τόπους, ἐν οἷς ἂν ἦ Φίλιππος,
 καὶ τῆς ὄρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμ-
 βάνειν ἢ ἐχόντων τῶν Θρακῶν, τῶν
 ὑμετέρων συμμάχων, τὰ χωρία ταῦθ',
 ἃ νῦν οὗτος διέσυρε, τὸ Σέρριον, καὶ
 τὸ Μύρριον, καὶ τὴν Εργίσκην, οὕτω
 γίγνοιθ' οἱ ὄρκοι, καὶ μὴ προλαβῶν
 ἐκεῖνος

ἐκεῖνος τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων, κύριος τῆς Θράκης καίλασαιή, μηδὲ πολλῶν μὲν χρημάτων, πολλῶν δὲ στρατιωτῶν εὐπορήσας, ἐκ τούτων ῥαδίως τοῖς λοιποῖς ἐπιχειροῖη πράγμασιν. Εἶτα τοῦτο μὲν οὐχὶ λέγει τὸ ψήφισμα, οὐδ' ἀναγνώσκει· εἰ δὲ βουλευόντων ἐγὼ προσάγειν τοὺς πρέσβεις ὄμνην δεῖν, τοῦτό μου διαβάλλει. Ἀλλὰ τί ἐχρῆν με ποιεῖν; μὴ προσάγειν γράφαι τοὺς ἐπὶ τοῦθ' ἠκούσας, ἵν' ὑμῖν διαλεχθῶσιν; ἢ θεῖαν μὴ κατανεῖμαι τὸν ἀρχιτέκλινα αὐλοῖς κελεῦσαι; ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβριότῃν ἐθεώρουν ἄν, εἰ μὴ τοῦτ' ἐγράφη. Τὰ μικρὰ συμφέροντα τῆς πόλεως ἔδει με φυλάττειν, τὰ δ' ὅλα, ὥσπερ οὗτοι, πεπρακέναι Φιλίππῳ; οὐ δὴ που. Λέγε τοίνυν μοι τὸ ψήφισμα τουτὶ λαβὼν, ὃ σαφῶς οὗτος εἰδῶς, παρέβη. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ

“ Ἐπὶ Ἀρχοῦλος Μνησιφίλου, Ἐκα-
 “ τομβαῖωνος ἔνη καὶ νέα, Φυλῆς πρυ-
 “ τανεύσεως Πανδιονίδος, Δημοσθένης
 “ Δημοσθένους Παιανιεύς εἶπεν· Ἐπει-
 “ δὴ Φίλιππος ἀποστείλας πρέσβεις πε-
 “ ρὶ τῆς εἰρήνης πρὸς Ἀθηναίους, ὁμο-
 “ λογουμένας πεποιήσασθαι συνθήκας, δε-
 “ δόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν
 “ Ἀθηναίων, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιλε-
 “ λεσθῆ, ἢ ἐπιχειροληθεῖσα ἐν τῇ
 “ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ, πρέσβεις ἐλέσθαι
 “ ἐκ πάντων Ἀθηναίων ἡδὴ πέντε· τοὺς
 “ δὲ χειροληθέντας ἀποδημεῖν, μηδεμί-
 “ αν ἀναβολὴν ποιημένους, ὅπου ἂν
 “ ὄντα πυνθάνωνται τὸν Φίλιππον, καὶ
 “ τοὺς ὄρκους λαβεῖν τε παρ’ αὐτοῦ καὶ
 “ δοῦναι τὴν ταχίστην, ἐπὶ ταῖς ὁμο-
 “ λογημέναις συνθήκαις αὐτῷ πρὸς τὸν
 “ Ἀθηναίων δῆμον, συμπεριλαμβάνοντας
 “ καὶ τοὺς ἐκατέρων συμμάχους. Πρέσ-
 “ βεις

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 25

“ Εἰς ἠρέθησαν, Εὐβουλος Αναφλύσιος,
 “ Αἰσχίνης Κοθωκίδης, Κηφισοφῶν Ραμ-
 “ νούσιος, Δημοκράτης Φλυεὺς, Κλέων
 “ Κοθωκίδης.”

ἰ. Ταῦτα γράφαντος ἐμοῦ τότε,
 καὶ τὸ τῇ πόλει συμφέρον, οὐ τῷ Φιλί-
 ππῳ ζητοῦντος, βραχὺ φροντίσαντες
 οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθήντο ἐν
 Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, ἕως ἦλθε
 Φίλιππος ἐκ Θράκης, πάντα χαλασρε-
 ψάμενος τάκει· ἕξ ἡμερῶν δέκα, μάλ-
 λον δὲ τριῶν ἢ τετάρων, εἰς τὸν Ἑλ-
 λήσποντον ἀφίχθαι, καὶ τὰ χωρία
 σῶσαι, λαβόντας τοὺς ὄρκους πρὶν ἐκεῖ-
 νον ἐξελεῖν αὐτά. Οὐ γὰρ ἂν ἦφατ’
 αὐτῶν, παρόντων ἡμῶν· ἢ οὐκ ἂν ὠρ-
 κίζομεν αὐτόν· ὥστε τῆς εἰρήνης ἂν διη-
 μαρτήκει, καὶ οὐκ ἂν ἀμφοτέρω εἶχε,
 καὶ τὴν εἰρήνην καὶ τὰ χωρία. Τὸ μὲν
 τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον, κλέμ-
 μα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν
 ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχ-
 θρῶν,

26 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ἰρῶν, τοιᾶτον ἐγένετο· ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις.

ιά. Ἐτερον δ' εὐθύς ἐφεξῆς ἔτι τούτῃ μείζον κακούργημα θεάσασθε. Ἐπειδὴ γὰρ ὁμολόγησε τὴν εἰρήνην ὁ Φίλιππος ἔχειν, προλαβὼν τὴν Θράκην διὰ τούτους, οὐχὶ πεισθέντας τῷ ἐμῷ ψηφίσματι, πάλιν ὠνεῖται παρ' αὐτῶν, ὅπως μὴ ἀπίωσιν ἐκ Μακεδονίας, ἕως ἂν τὰ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ τοὺς Φωκέας εὐρεπῆ ποιήσαιο· ἵνα μὴ δεῦρο ἀπαγγελάντων αὐτῶν, ὅτι μέλλει καὶ παρασκευάζεσθαι πορεύεσθαι, ἐξέλθοιτε ὑμεῖς, καὶ περιπλεύσαντες ταῖς τριήρεσιν εἰς Πύλας, ὥσπερ πρότερον, κλείσοιτε τὸν πορθμὸν· ἀλλ' ἅμ' ἀκούοιτε ταῦτα ἀπαγγελόντων ὑμῖν τούτων, κακεῖνος ἐνὸς εἴη Πυλῶν, καὶ μηδὲν ἔχοιθ' ὑμεῖς ποιῆσαι. Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ, καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, μὴ καὶ ταῦτα προειληφότος αὐτοῦ,
πρὸ

πρὸ τοῦ τοὺς Φωκέας ἀπολέσθαι, ἀκρί-
σαντες ψηφίσαισθε βοηθεῖν αὐτοῖς, καὶ
ἐκφύγοι τὰ πράγματα αὐτὸν, ὥστε πάλιν
μισθοῦται τὸν καλῆπυσον τριτονί,
οὐκ ἔτι κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων πρέσ-
βων, ἀλλὰ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν, τοιαῦτα
πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, δι' ὧν
ἅπαντ' ἀπώλειο.

ιβ'. Αἰξιώ δὲ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ δέομαι, τέτο μεμνήσθαι ὑμᾶς παρ'
ὄλον τὸν ἀγῶνα, ὅτι μὴ κατηγορήσαν-
τος Αἰσχίνου μηδὲν ἔξω τῆς γραφῆς,
οὐδ' ἂν ἐγὼ λόγον οὐδένα ἐποιέμην
ἕτερον· ἀπάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφη-
μίαις ἅμα τέτου κεχρημένου, ἀνάγκη
καί μοι πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων
μικρὰ ἀποκρίνεσθαι. Τίνες οὖν ἦσαν οἱ
παρὰ τέτου λόγοι τότε ρηθέντες, καὶ
δι' οὓς ἅπαντ' ἀπώλειο; Ὡς οὐ δεῖ
δορυβεῖσθαι τῷ παρεληλυθέναι Φίλιπ-
πον εἰσω Πυλῶν· ἔσαι γὰρ ἅπανθ' ὅσα
βούλεσθ' ὑμεῖς, εἰ ἔχηθ' ἡσυχίαν, καὶ
ἀκούσεσθε

ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, οἷς μὲν ἐχθρὸς ἦκει, Φίλον αὐτὸν γεγεννημένον, οἷς δὲ Φίλος, τούναντίον αὐτὸν ἐχθρόν· οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκειότητος ἔφη βεβαιοῦν, (μάλα σεμνῶς ὀνομάζων) ἀλλὰ τὸ, ταῦτά συμφέρειν· συμφέρει δὲ Φιλίππῳ καὶ Φωκεῦσι καὶ ὑμῖν ὁμοίως ἅπασιν, τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θεβαίων. Ταῦτα δ' ἀσμένως τινὲς ἤκουον αὐτοῦ, διὰ τὴν τόθ' ὑποῦσαν ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς Θεβαίους. Τί οὖν συνέβη μετὰ ταῦτα εὐθύς; οὐκ εἰς μακρὰν τὴν μὲν ταλαιπώρους Φωκέας ἀπολέσθαι, καὶ κατὰσκαφῆναι τὰς πόλεις αὐτῶν· ὑμᾶς δ' ἡσυχίαν ἄγοντας, καὶ τούτῳ πεισθέντας, μικρὸν ὑστερον σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, τοῦτον δὲ χρυσίον λαβεῖν· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, τὴν μὲν ἀπέχθειαν τὴν πρὸς Θεβαίους καὶ Θετταλοὺς, τῇ πόλει γενέσθαι· τὴν δὲ χάριν τὴν ὑπὲρ τῶν πεπραγμένων,

μένων, Φιλίππω. Οτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, λέγε μοι τό, τε τῷ Καλλισθένους ψήφισμα, καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου, ἐξ ὧν ἀμφότερων ὑμῖν ἅπαντα ταῦτ' ἔσαι φανερά. Λέγε.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

“ Ἐπὶ Μησιφίλου Ἀρχόντος, συγ-
 “ κλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν γε-
 “ νομένης, καὶ πρυτάνεων καὶ βουλῆς
 “ γνώμη, Μαιμακλήριωνος δεκάτη ἀπ-
 “ ιόντος, Καλλισθένης Ἐτεονίκου Φαλη-
 “ ρεὺς εἶπε· Μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾶ
 “ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιλᾶιον γίγ-
 “ νεσθαι, ἀλλ' ἐν ἄσει καὶ Πειραιεῖ,
 “ ὅσοι μὴ ἐν τοῖς Φρουρίοις εἰσὶν ἀπο-
 “ τελαγμένοι· τούτων δ' ἑκάστους, ἢν πα-
 “ ρέλαβον τάξιν, διαληρεῖν, μήτε ἀφημε-
 “ ρεούνας, μήτε ἀποκοιτῆνας. Ὅς δ' ἂν
 “ ἀπειθήσῃ τῷ ψηφίσματι τούτῳ, ἔνοχος
 “ ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίας,
 “ εἰ μὴτι ἀδύνατον ἐπιδεικνύῃ περὶ
 “ ἑαυτὸν

30 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ ἑαυτὸν ὄν· περὶ δὲ τῶν ἀδυνάτων
“ ἐπικρινέτω ὁ ἐπὶ τῶν ὄπλων στρατη-
“ γός, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, καὶ
“ ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Κατακο-
“ μίζειν δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα
“ τὴν ταχίστην· τὰ μὲν ἐντὸς σαδίων
“ ἑκατὸν εἴκοσιν, εἰς ἄστυ καὶ Πειραιᾶ·
“ τὰ δὲ ἐκτὸς σαδίων ἑκατὸν εἴκοσιν, εἰς
“ Ἐλευσίνα, καὶ Φυλὴν, καὶ Ἀφιδνα,
“ καὶ Ραμνεῦνα, καὶ Σούνιον. Εἶπε
“ Καλλισθένης Φαληρεὺς.”

Ἄρ' ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐποι-
εῖσθε τὴν εἰρήνην, ἢ ταῦτ' ἐπηγγελείλαθ'
ὑμῖν οὗτος ὁ μισθωλός; Λέγε δ' αὖ τὴν
ἐπιστολὴν, ἣν δεῦρ' ἔπεμψε Φίλιππος
μέγα ταῦτα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

“ Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος,
“ Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,
“ χαίρειν. Ἴσε ἡμᾶς παρεληλυθότας
“ εἶσω Πυλῶν, καὶ τὰ καλά τὴν Φω-
“ κίδα

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 31

“ κίδα ὑφ’ ἑαυτοῦς πεποιημένους· καὶ
 “ ὅσα μὲν ἔκουσίως προσετίθειο τῶν
 “ πολισμάτων, Φρυγὰς εἰσαγνοχότας·
 “ τὰ δὲ μὴ ὑπακρόντα, καλακράτος
 “ λαβόντες ἢ ἕξανδραποδισάμενοι, κατ-
 “ εσκάψαμεν. Ακούων δὲ καὶ ὑμᾶς
 “ παρασκευάζεσθαι βοηθεῖν αὐτοῖς, γέ-
 “ γραφα ὑμῖν, ἵνα μὴ πλείον ἐνοχ-
 “ λῆσθε περὶ τούτων. Τοῖς μὲν γὰρ
 “ ὅλοις, οὐδὲν μέτρον μοι δοκεῖτε ποι-
 “ εῖν, τὴν εἰρήνην συνθέμενοι, καὶ ὁμοί-
 “ ως ἀντιπαρεξάγοντες, καὶ ταῦτα οὐ-
 “ δὲ συμπεριειλημμένων τῶν Φωκέων ἐν
 “ ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις. Ωςγε
 “ εἰ μὴ ἐμμένητε τοῖς ὁμολογημένοις,
 “ οὐδὲν προλερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι
 “ ἀδικοῦντες.”

γ'. Ακούετε, ὡς σαφῶς δηλοῖ καὶ
 διορίζεται ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ
 πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους· Ὅτι
 ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα ἀκρόντων Ἀθη-
 ναίων, καὶ λυπουμενων; ὡς εἶπερ εὔ
 Φρονεῖτε,

Φρονεῖτε, ὦ Θηβαῖοι καὶ Θετταλοί,
 τῆτους μὲν ἐχθροὺς ὑπολήψεσθε, ἐμοὶ
 δὲ πισεύσετε· οὐ τῆτοις τοῖς ῥήμασι
 γράφας, ταῦτα δὲ βουλόμενός δεικνύναι.
 Τοιγαροῦν ἐκ τούτων ὄχλο ἐκείνους
 λαβῶν, εἰς τὸ μηδολίῃν προορᾶν τῶν
 μετὰ ταῦτα, μηδ' αἰσθάνεσθαι, ἀλλ'
 ἑᾶσαι πάντα τὰ πράγματα ἐκεῖνον ὑφ'
 ἑαυτῷ ποιήσασθαι· ἐξ ὧν ταῖς παρού-
 σαις συμφοραῖς οἱ ταλαίπωροι Θηβαῖοι
 κέχρηται. Ο δὲ ταύτης τῆς πίστεως
 αὐτῷ συνεργός ἢ συναγωνιστής, καὶ ὁ
 δεῦρ' ἀπαγείλας τὰ ψευδῆ καὶ φενα-
 κίσας ὑμᾶς, ἕτός ἐστιν ὁ τὰ Θηβαίων
 ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιῶν ὡς
 οἰκίρᾳ καὶ τούτων, καὶ τῶν ἐν Φω-
 κεύσι κακῶν, καὶ ὅσ' ἄλλα πεπόνθασιν
 οἱ Ἕλληνες, ἀπάντων αὐτὸς ὧν αἴτιος.
 Δῆλον γὰρ ὅτι, σὺ μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς
 συμβεβηκόσιν, Αἰσχίνῃ, καὶ τοὺς Θε-
 βαίους ἐλεεῖς, κτήματα ἔχων ἐν τῇ
 Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων· ἐγὼ
 δὲ

δὲ χαίρω, ὅς εὐθὺς ἐξηλίμην ὑπὸ τῶ
ταῦτα πράξαντος.

ιδ'. Ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπλωκα εἰς λό-
γους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἀρμόσει λέ-
γειν ἴσως. Ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς
ἀποδείξεις, ὡς τὰ τούτων δωροδοκῆματα
καὶ ἀδικήματα τῶν νυνὶ παρόντων
πραγμάτων γέγονεν αἴτια. Ἐπειδὴ γὰρ
ἐξηπάτησθε μὲν ὑμεῖς ὑπὸ τοῦ Φιλίπ-
που διὰ τούτων, τῶν ἐν ταῖς πρεσβείαις
μισθωσάντων ἑαυτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
οὐδὲν ἀληθὲς ὑμῖν ἀπαγγελάντων, ἐξη-
πάτητο δὲ οἱ ταλαίπωροι Φωκεῖς, καὶ
ἀνήρητο αἱ πόλεις αὐτῶν, τί ἐγένετο;
Οἱ μὲν κατάπλυτοι Θετταλοὶ, καὶ
ἀναίσθητοι Θηβαῖοι, Φίλον, εὐεργέτην,
σώτηρα, τὸν Φίλιππον ἠγοῦντο πάντ'
ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς, καὶ οὐδὲ Φωνὴν ἤκουον,
εἴ τις ἄλλό τι βούλοιο λέγειν. Ὑμεῖς
δὲ ὑφορώμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ
δυσχεραίνοντες, ἠγάγετε τὴν εἰρήνην ὅμως·
οὐ γὰρ ἦν ὅ,τι ἂν ἐποιεῖτε μόνοι.

С

Καὶ

34 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Καὶ οἱ ἄλλοι δὲ Ἕλληνας, ὁμοίως ὑμῖν πεφρακισμένοι, καὶ διημαρτηκότες ὧν ἠλπισαν, ἦγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ αὐτοὶ τρόπον τινὰ ἐκ πολλῶν πολεμουμένων. Οἷε γὰρ περὶ τῶν ὁ Φίλιππος, Ἰλλυριῆς καὶ Τριβαλλοῦς, τινὰς δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων κατεσρέφειο, καὶ δυνάμεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐποιεῖτο ὑφ' αὐτῶν, καὶ τινες τῶν ἐκ τῶν πόλεων ἐπὶ τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσία βαδίζουσαι ἐκεῖσε διεφθειρόντο, ὧν εἷς οὗτος ἦν· τότε πάντες, ἐφ' οὓς ταῦτα παρεσκευάζειο ἐκεῖνος, ἐπολεμοῦντο. Εἰ δὲ μὴ ἠσθάνοντο, ἕτερος λόγος ἔτος, οὐ πρὸς ἐμέ· ἐγὼ μὲν γὰρ προὔλεγον, καὶ διημαρτηρόμην, καὶ παρ' ὑμῖν αἰεὶ, καὶ ὅποιοι πεμφθεῖν. Αἱ δὲ πόλεις ἐνόσων, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκῶντων, καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι· τῶν δὲ ἰδιωτῶν καὶ πολλῶν, τὰ μὲν, οὐ προσωρμένων, τὰ δὲ, τῇ καθ' ἡμέραν ῥασιῶν καὶ σχολῇ δελεαζομένων,

καὶ

καὶ τοιούτων τι πάθος πεπονθότων ἀπάντων, πλὴν οὐκ ἐφ' ἐαυτοὺς οἰομένων ἐκάστων τὸ δεινὸν ἤξειν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐτέρων κινδύνων τὰ ἐαυτῶν ἀσφαλῶς σχήσειν ὑπολαμβάνοντων, ὅταν βούλωνται. Εἴτ', οἶμαι, συμβέβηκε τοῖς μὲν πλῆθεσιν, ἀντὶ τῆς πολλῆς καὶ ἀκαίρου βιαστικίας, τὴν ἐλευθερίαν ἀπωλεκεῖναι· τοῖς δὲ προεσηκόσι, καὶ τὰλλα πλὴν ἐαυτοὺς οἰομένοις πωλεῖν, πρώτους ἐαυτοὺς πεπρακόσιν ἠσθῆσθαι· ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἠνίκα ἐδωροδόκων, νῦν κόλακες, καὶ θεοῖς ἐχθροὶ, καὶ τὰλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσιν.

ἰε'. Οὐδεὶς γὰρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ τοῦ προδιδόντος συμφέρον ζητῶν, χρήματα ἀναλίσκει οὐδ' ἐπειδὴν ὧν ἂν πρίηται κύριος γένηται, τῷ προδότῃ συμβούλῳ περὶ τῶν λοιπῶν ἔτι χρῆνται. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἂν εὐδαιμονέστερον προδότου. Ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ

36 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἔσι· πόθεν; πολλῶ γε κῆ δεῑ. Ἀλλ' ἐπειδὰν τῶν πραγμάτων ἐγκραλῆς ὁ ζῆλῶν ἄρχειν καλασῆ, καὶ τῶν ταῦτα ἀποδομένων δεσπότης ἐσί· τὴν δὲ πονηρίαν εἰδῶς, τότε δὴ τότε κῆ μισεῖ, καὶ ἀπισεῖ, καὶ προπηλακίζει. Σκοπεῖτε δέ· (καὶ γὰρ, εἰ παρελήλυθεν ὁ τῶν πραγμάτων καιρὸς, ὁ τοῦ γε εἰδέναι τὰ τοιαῦτα καιρὸς αἰεὶ πάρεσι τοῖς εὖ φρονῶσι.) Μέχρι τῆτου Λασθένης Φίλος ὠνομάζετο Φιλίππου, ἕως προῦδωκεν Ολυνθον· μέχρι τῆτου Τιμόλαος, ἕως ἀπώλεσε Θήβας· μέχρι τῆτου Εὐδίκος καὶ Σίμος, οἱ Λαρισσαῖοι, ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Εἴτ' ἐλαυνομένων, καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων, πᾶσα ἡ οἰκουμένη μεσῆ γέγονε προδοτῶν. Τί δ' Ἀρίστρατος ἐν Σικυῶνι; καὶ τί Περίλαος ἐν Μεγάροις; οὐκ ἀπερρίμμενοι; ἐξ ὧν κῆ σαφέστατ' ἂν τις ἴδοι, ὅτι ὁ μάλιστα φυλάττων τὴν ἑαυτοῦ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 37

τοῦ παλίδου, καὶ πλείω ἀνιλέγων
 τέτοις, οὗτος ὑμῖν, Αἰσχίμη, τοῖς
 προδιδῶσι καὶ μισθαροῦσι, τὸ ἔχειν ἐφ'
 ὅτῳ δωροδοκήσειε περιποιεῖ· καὶ διὰ τῶν
 πολλῶν τούτων, καὶ τοὺς ἀνθισαμένους
 τοῖς ὑμέτεροις βουλήμασιν, ὑμεῖς ἐς
 σῶσι καὶ ἔμμισθοι· ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς
 αὐτοὺς, πάλα ἂν ἀπολώλειε.

15'. Καὶ περὶ μὲν τῶν τότε πραχ-
 θέντων ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν, καὶ
 ταῦτα ἡγῶμαι πλείω τῶν ἱκανῶν εἰ-
 ρῆσθαι. Αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἐω-
 λοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς
 ἐαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων καλασκεδά-
 σας, ἦν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τῶν νεω-
 τέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι.
 Παρηνώχλησθε δὲ καὶ ὑμεῖς ἴσως, οἱ
 καὶ πρὶν ἐμὲ ὅτις ἐν εἰπεῖν, εἰδότες τὴν
 οὐσίαν τότε μισθαρινίαν. Καί τοι Φιλί-
 αν τε καὶ ξενίαν αὐτὴν ὀνομάζει· καὶ
 νῦν εἶπέ που λέγων, "ὁ τὴν Ἀλεξάν-
 "δρου ξενίαν ὀνειδίζων ἐμοί." Εγὼ σοι
 ξενίαν

38 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ξενίαν Αλεξάνδρου; πόθεν λαβόντι, ἢ
 πῶς ἀξιωθέντι; Οὔτε Φιλίππου ξένον,
 οὔτ' Αλεξάνδρου φίλον εἶποιμ' ἂν ἐγώ
 σε· οὐχ οὐλομαι· εἰ μὴ καὶ τῶν
 Δερικτῶν, καὶ τῶν ἄλλοτι μισθῶν πρᾶτ-
 τούτων, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν
 τῶν μισθωσαμένων. Ἀλλ' ἔκ' ἐστὶ ταῦ-
 τα· πόθεν; πολλῶν γε καὶ δεῖ· ἀλλὰ
 μισθῶν ἐγώ σε Φιλίππου πρότερον,
 καὶ νῦν Αλεξάνδρου καλῶ, καὶ οὔτοι
 πάντες. Εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐρώτησον αὐ-
 τοὺς· μάλλον δ' ἐγώ τῶν ὑπὲρ σοῦ
 ποιήσω. Πρότερον ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Αθη-
 ναῖοι, μισθῶν Αἰσχίνης, ἢ ξένος εἶναι
 Αλεξάνδρου δοκεῖ; ἀκούεις ἢ λέγεις;
 Βούλομαι τοίνυν ἤδη, καὶ περὶ τῆς
 γραφῆς αὐτῆς ἀπολογησασθαι, καὶ
 διεξελθεῖν τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῶ· ἵνα
 καὶ περ εἰδὼς Αἰσχίνης, ὅμως ἀκούσῃ
 δι' ἃ φημι, καὶ τούτων τῶν προβεβη-
 λευμένων, καὶ πολλῶν μείζονων ἔτι τῶν
 τῶν δωρεῶν δίκαιος εἶναι τυγχάνειν.

Καὶ

Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν αὐτὴν, λα-
βών.

Γ Ρ Α Φ Η.

ιζ'. " Ἐπὶ Χαιρώνδου Ἀρχόντος,
 " Ἐλαφηβολιῶνος ἐκλήϊσαμένου, Αἰ-
 " σχίνης Ἀτρομήτης Κοθωκίδης ἀπήνεγκε
 " πρὸς τὸν Ἀρχοντα παρανόμων γρα-
 " φὴν κατὰ Κτησιφῶντος τῷ Λεωσθένους
 " Ἀναφλυσίου, ὅτι ἔγραψε παράνομον
 " ψήφισμα· Ὡς ἄρα δεῖ σεφανῶσαι
 " Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανίεα
 " χρυσῷ σεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν
 " τῷ θεάτρῳ, Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις,
 " τραγωδοῖς καινοῖς, ὅτι σεφανοῖ ὁ δῆ-
 " μος Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανίεα
 " χρυσῷ σεφάνῳ, ἀρεῖης ἕνεκα, καὶ
 " εὐνοίας, ἧς ἔχων διαλελεῖ εἰς τε τῶς
 " Ἑλληνας ἅπαντας, καὶ τὸν δῆμον τῶν
 " Ἀθηναίων, καὶ ἀνδραγαθίας, καὶ δι-
 " ὅτι διαλελεῖ πρᾶττων καὶ λέγων τὰ
 " βέλτισα τῷ δήμῳ, καὶ πρόθυμός ἐστι
 " ποκίῳ

40 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

" ποιῆν ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθόν·
 " πάντα ταῦτα ψευδῆ γραφῆς καὶ πα-
 " ράνομα, τῶν νόμων οὐκ ἐόντων, πρῶ-
 " τον μὲν ψευδεῖς γραφὰς εἰς τὰ δημό-
 " σια γράμματα καταβάλλεσθαι, εἶτα
 " τὸν ὑπεύθυνον σεφανοῦν· ἔστι δὲ Δη-
 " μοσθένης τειχοποιὸς, καὶ ἐπὶ τῶν
 " θεωρικῶν τέλαγμένος· ἔτι δὲ, μὴ ἀν-
 " αγορεύειν τὸν σεφανὸν ἐν τῷ θεάτρῳ,
 " Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῇ καινῇ, ἀλλ'
 " εἰάν μὲν ἡ βουλὴ σεφανοῖ, ἐν τῷ
 " βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν· εἰάν δὲ ἡ πόλις,
 " ἐν Πρυκί, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τίμημα,
 " τάλαντα πενήκοντα. Κλήτορες, Κη-
 " φισοφῶν Κηφισοφῶντος Ραμνούσιος,
 " Κλέων Κλέωνος Κοθωκίδης."

ἰή. Α μὲν διώκει τῶ ψηφίσματος,
 ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ' ἐστίν. Εγὼ
 δ' ἀπ' αὐτῶν τούτων πρῶτον οἶμαι δῆ-
 λον ὑμῖν ποιήσειν, ὅτι πάντα δικαίως
 ἀπολογήσομαι. Τὴν γὰρ αὐτὴν τούτῳ
 ποιησάμενος τῶν γεγραμμένων τάξιν,
 περὶ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 41

περὶ πάντων ἐρῶ καθέκαστον ἐφεξῆς, καὶ
 οὐδὲν ἐκῶν παραλείψω. Τοῦ μὲν οὖν
 γράψαι πρᾶττοντά με καὶ λέγοντα τὰ
 βέλτιστα τῷ δήμῳ διαλεῖν, καὶ πρό-
 θυμον εἶναι ποιεῖν ὅ, τι ἂν δύνωμαι
 ἀγαθόν, καὶ ἐπαινεῖν ἐπὶ τέτοις, ἐν
 τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρίσιν εἶναι
 νομίζω· ἀπὸ γὰρ τούτων ἐξείαζομένων
 εὐρεθήσεται, εἴτε ἀληθῆ περὶ ἐμοῦ γέ-
 γραφε Κτησιφῶν ταῦτα καὶ προσήκοντα,
 εἴτε καὶ ψευδῆ. Τὸ δὲ μὴ προσγρά-
 ψαίνα, "ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶ"
 σεφανοῦν, καὶ ἀνειπεῖν ἐν τῷ θεάτρῳ
 κελεῦσαι τὸν σέφανον, κοινωνεῖν μὲν
 ἡγῆμαι καὶ τῆτο τοῖς πεπολιτευμένοις,
 εἴτε ἄξιός εἰμι τῆ σεφάνου, καὶ τῆς
 ἀναρρήσεως τῆς ἐν τούτοις, εἴτε καὶ μή.
 Ἐπι μὲν τοι καὶ τῆς νόμους δεικλίον
 εἶναί μοι δοκεῖ, καθ' οὓς ταῦτα γράφειν
 ἐξῆν τούτῳ. Οὐλώσι μὲν, ὧ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, δικαίως καὶ ἀπλῶς τὴν ἀπο-
 λογίαν ἐγνώκα ποιεῖσθαι. Βαδιῆμαι δ'
 ἐπ'

ἐπ' αὐτὰ, ἃ πέπρακται μοι. Καί με μηδεὶς ὑπολάβῃ ἀπαρτῆν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, εἰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ο γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος " τὸ λέγειν καὶ πράττειν " τὰ ἄριστά με," καὶ γεγραμμένος ταῦτα ὡς οὐκ ἀληθῆ, οὗτός ἐστιν ὁ τοὺς περὶ ἀπάντων τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων λόγους οἰκείους καὶ ἀναγκαίους τῇ γραφῇ πεποιηκώς. Εἶτα καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας, τὴν περὶ τὰς ἑλληνικὰς πράξεις εἰλόμην ἐγὼ ὥστε καὶ τὰς ἀποδείξεις ἐκ τούτων δίκαιός εἰμι ποιῆσθαι.

Ἰθ'. Α μὲν οὖν, πρὸ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν ἐμέ, προὔλαβε καὶ καλέσχε Φίλιππος, εἰάσω· οὐδὲν γὰρ ἠγῶμαι τούτων εἶναι πρὸς ἐμέ· ἃ δ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπὶ ταῦτα ἐπέστην ἐγὼ, διεκωλύθη, ταῦτα ἀναμνήσω, καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσούτον ὑπειπών.

Πλεονέκλημα,

Πλεονέκλημα, ὧ ἄνδρες Αθηναῖοι, μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Παρὰ γὰρ τοῖς Ἑλλησιν, οὐ τισὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, Φορὰν προδοτῶν, καὶ δωροδόκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι, καὶ τσαυτὴν, ὅσην οὐδεὶς πω πρότερον μέμνηται γεγονυῖαν. Οὓς συναγωνιστὰς καὶ συνεργῆς λαβῶν, καὶ πρότερον κακῶς τῆς Ἑλληνας ἔχουλας πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ σασιαστικῶς, ἔτι χεῖρον διέθηκε· τοὺς μὲν ἕξαπατῶν, τοῖς δὲ διδῶς, τοὺς δὲ πᾶντα τρόπον διαφθείρων· καὶ διέψησεν εἰς μέρη πολλὰ, ἐνὸς τῆ συμφρονίος ἅπασιν ὄντος, κωλύειν ἐκεῖνον μέγαν γίγνεσθαι. Ἐν τοιαύτῃ δὲ καλασάσει, καὶ ἔτι ἀγνοίᾳ τῆ συνισαμένου καὶ φρομένῃ κακοῦ, τῶν ἀπάντων Ἑλλήνων ὄντων, δεῖ σκοπεῖν ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Αθηναῖοι, τί προσῆκον ἦν ἐλέσθαι πράττειν καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν, καὶ τούτων λόγον παρ' ἐμῶ

44 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἐμῶ λαβεῖν· ὁ γὰρ ἐνλαῦθα ἑαυτὸν
τάξας τῆς πολιτείας, εἰμὶ ἐγώ.

κ'. Πότερον αὐτὴν ἐχρῆν, Αἰσχίνη,
τὸ Φρόνημα ἀφείσαν κῆ τὴν ἀξίαν τὴν
ἑαυτῆς, ἐν τῇ Θετταλῶν καὶ Δολόπων
τάξει συγκατακταῖσθαι Φιλίππῳ τὴν
τῶν Ἑλλήνων ἀρχὴν, καὶ τὰ τῶν προ-
γόνων καλὰ κῆ δίκαια ἀναιρεῖν; ἢ
τῷτο μὲν μὴ ποιεῖν· (δεινὸν γὰρ ὡς
ἀληθῶς) ἀ δ' ἐώρα συμβησόμενα, εἰ
μηδεὶς κωλύσει, καὶ προησθάνελο, ὡς
ἔοικεν, ἐκ πολλοῦ, ταῦτα περιιδεῖν
γιγνώμενα; Ἀλλὰ νῦν ἐγώ γε τὸν μά-
λισα ἐπιτιμῶντα τοῖς πεπραγμένοις
ἠδέως ἂν ἐροίμην, τῆς πύας μερίδος
γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἂν· πότε-
ρον τῆς συνατίας τῶν συμβεβηκότων
τοῖς Ἑλλησι κακῶν καὶ αἰσχυρῶν, ἧς
ἂν Θετταλῶν καὶ τοὺς μετὰ τούτων εἶ-
ποι τις; ἢ τῆς περιεωρακυίας ταῦτα
γιγνώμενα ἐπὶ τῇ τῆς ἰδίας πλεονεξίας
ἐλπίδι, ἧς ἂν Ἀρκάδας, καὶ Μεσση-
νίους,

νίους, καὶ Ἀργείους θείημεν; Ἀλλὰ καὶ τούτων πολλοὶ, μάλλον δὲ πάντες, χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν. Καὶ γὰρ, εἰ μὲν ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ὥχεται εὐθὺς ἀπιῶν, καὶ μεία ταῦτ' ἦγεν ἡσυχίαν, μήτε τῶν αὐτῶ συμμάχων, μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μηδένα μηδὲν λυπήσας, ὅμως ἦν ἂν τις κατὰ τῶν ἀναντιωθέντων οἷς ἔπραττεν ἐκεῖνος, μέμφις καὶ κατηγορία. Εἰ δὲ ὁμοίως ἀπάντων, τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν, τὴν ἐλευθερίαν περιείλετο, μάλλον δὲ καὶ τὰς πολιτείας ὅσων ἠδύνατο, πῶς οὐχ ἀπάντων ἐνδοξότατα ὑμεῖς ἐβδλεῦσασθε, ἐμοὶ πεισθέντες; Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι.

κά. Τί τὴν πόλιν, Αἰσχίνη, προσῆκε ποιεῖν, ἀρχὴν καὶ τυραννίδα τῶν Ἑλλήνων ὀρῶσαν ἐαυτῷ κατασκευαζόμενον Φίλιππον; ἢ τί τὸν σύμβουλον ἔδει λέγειν ἢ γράφειν τὸν Ἀθηναῖσιν ἐμέ; καὶ γὰρ τῶτο πλεῖστον διαφέρει·
ὅς

46 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ὅς συνήθειν ἐκ παντός μὲν τῷ χρόνου
μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀφ' ἧς αὐτὸς
ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, αἰεὶ περὶ πρῶτεί-
ων, καὶ τιμῆς, καὶ δόξης ἀγωνιζομένην
τὴν πατρίδα, καὶ πλείω σώματα καὶ
χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας
καὶ τῶν ἅπασιν τοῖς Ἕλλησι συμφερόν-
των, ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἳ τὰ
ὑπὲρ αὐτῶν ἀναλώκασιν ἕκαστοι ἐώρων
δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἡμῖν
ὁ ἀγὼν, ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας
τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν
καταγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πε-
πρωμένον, πᾶν ὅ, τι βουληθείη μέ-
ρος ἢ τύχη τοῦ σώματος παρελέσθαι,
τῷτο ῥαδίως καὶ ἐτοίμως προϊέμενον,
ὥς τῷ λοιπῷ μετὰ τιμῆς καὶ δόξης ζῆν.
Καὶ μὴν, οὐδὲ τῷτο γε οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν
τολμήσειεν, ὡς τῷ μὲν ἐν Πέλλῃ τρα-
φέντι, χωρὶς ἀδόξῳ τότε γε ὄντι καὶ
μικρῷ, τοσαύτην μεγαλοφυχίαν προσ-
ῆκεν ἐγενέσθαι, ὥς τῆς τῶν Ἑλλήνων
ἀρχῆς

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 47

ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι, καὶ τοῦτ' εἰς νῦν ἐμβαλέσθαι· ὑμῖν δὲ οὖσιν Ἀθηναίοις, καὶ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἐν πᾶσι καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὑπομνήμαθ' ὀρώσι, τοσαύτην κακίαν ὑπάρξαι, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους, ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ· οὐδ' ἂν εἰς ταῦτα φήσειε. Λοιπὸν τοίνυν ἦν καὶ ἀναγκαῖον ἅμα, πᾶσιν οἷς ἐκεῖνος ἐπραττεν ἀδικῶν ὑμᾶς, ἐναντιῶσθαι δικαίως. Τοῦτ' ἐποιεῖτε μὲν ἕξαρχῆς ὑμεῖς, εἰκότως καὶ προσηκόντως. Ἐγραφον δὲ καὶ συνεβούλευον καὶ ἐγώ, καθ' οὓς ἐπολιτευόμεν χρόνας· ὁμολογῶ.

κβ'. Ἀλλὰ τί ἐχρῆν με ποιεῖν; ἤδη γάρ σε ἐρωτῶ· πάντα τὰ ἄλλα ἀφείς, Ἀμφίπολιν, Πύδναν, Ποτίδαιαν, Ἀλόνησον, οὐδενὸς τούτων μέμνημαι· Σέρριον δὲ, καὶ Δορίσκον, καὶ τὴν Πεπαρήθου πόρθησιν, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ἢ πόλις ἠδίκηλο, οὐδ' εἰ γέγονεν οἶδα.

48 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

οἶδα. Καί τοι σύ γ' ἔφησθά με ταῦτα
λέγοντα, εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τριουσί,
Εὐβούλα, καὶ Ἀριστοφῶντος, καὶ Διο-
πείθους, τῶν περὶ τούτων ψηφισμάτων
ὄντων, οὐκ ἐμῶν· ὦ λέγων εὐχερῶς
ὅ, τι ἂν βουλευθῆς. Οὐδὲ νῦν περὶ
τούτων ἐρῶ. Ἀλλ' ὁ τὴν Εὐβοίαν ἐ-
κεῖνος σφέριζόμενος, καὶ κατασκευάζων
ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ
Μεγάρους ἐπιχειρῶν, καὶ καταλαμβάνων
Ὠρεὸν, καὶ κατασκάπτων Πορθμὸν,
καὶ καθιστὰς ἐν μὲν Ὠρεῶ Φιλισιδὴν
τύραννον, ἐν δ' Ἐρεβρίᾳ Κλείταρχον,
καὶ τὸν Ἑλλήσπορον ὑφ' ἑαυτῷ ποιέ-
μενος, καὶ Βυζάντιον πολιορκῶν, καὶ
πόλεις Ἑλληνίδας, τινὰς μὲν ἀναιρῶν,
εἰς τινὰς δὲ τοὺς Φυγάδας κατὰγων·
πότερον ταῦτα πάντα ποιῶν ἠδίκηι, καὶ
παρεσπύσσει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην, ἢ
οὐ; καὶ πότερον Φανηναί τινα τῶν
Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν
αὐτὸν ἐχρῆν, ἢ μή; εἰ μὲν γὰρ μὴ
ἐχρῆν,

ἔχρη̃ν, ἀλλὰ τὴν Μυσῶν λείαν καλε-
 μένην, τὴν Ελλάδα οὔσαν ὀφθῆναι,
 ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων, περιείργασ-
 μαι μὲν ἐγώ, περὶ τῶν τοιούτων εἰπών·
 περιείργασαι δ' ἢ πόλις ἢ πεισθεῖσα
 ἐμοί· ἔσω δὲ ἀδικήματα πάντα ταῦτα
 ἂν πέπρακται, καὶ ἀμαρτήματα ἐμά.
 Εἰ δὲ ἔδει τούτων τινὰ κωλύειν Φανῆ-
 ναι, τίνα ἄλλον, ἢ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μον προσήκει γενέσθαι;

καί. Ταῦτα τοίνυν ἐπολιτευόμεν
 τότε ἐγώ, καὶ ὄρων καταδουλούμενον
 πάντας ἀνθρώπους ἐκεῖνον, ἠναντιούμεν,
 καὶ προλέγων, καὶ διδάσκων μὴ προ-
 ἴεσθαι ταῦτα Φιλίππῳ. Καὶ μὴν,
 τὴν εἰρήνην γε ἐκεῖνος ἔλυσε, τὰ πλοῖα
 λαβῶν, οὐχ ἢ πόλις, Αἰσχίνη. Φέρε
 δὴ αὐτὰ τὰ ψηφίσματα, καὶ τὴν ἐπι-
 σολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου, καὶ λέγε
 ἐφεξῆς· ἀπὸ γὰρ τούτων ἐξελαζομένων,
 τίς τίνος αἰτιός ἐστι, γενήσεαι Φανερόν.
 Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

" Ἐπὶ Ἀρχόντος Νεοκλέους, μηνὸς
 " Βοηδρομιῶνος, ἐκκλησίας συγκλήτου
 " ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης, Εὐβου-
 " λος Μνησιθέου Κύπριος εἶπεν· Ἐπει-
 " δὴ προσήγειλαν οἱ στρατηγοὶ ἐν τῇ
 " ἐκκλησίᾳ, ὡς ἄρα Λεωδάμαντα τὸν
 " ναύαρχον, καὶ τὰ μετ' αὐτῷ ἀποστα-
 " λέντα σκάφη εἴκοσιν ἐπὶ τὴν τῷ σί-
 " του παραπομπὴν εἰς Ἑλλάσπονδον,
 " ὃ παρὰ Φιλίππου στρατηγὸς Ἀμύντας
 " καταγένοισεν εἰς Μακεδονίαν, καὶ ἐν
 " φυλακῇ ἔχει, ἐπιμεληθῆναι τοὺς
 " πρυτάνεις καὶ τῶν στρατηγῶν, ὅπως
 " ἢ βουλὴ συναχθῶσι, καὶ αἰρεθῶσι
 " πρέσβεις πρὸς Φίλιππον, οἱ παρα-
 " γερόμενοι διαλέξονται πρὸς αὐτὸν περὶ
 " τοῦ ἀφεθῆναι τὸν ναύαρχον, καὶ τὰ
 " πλοῖα, καὶ τοὺς στρατιώτας· καὶ εἰ
 " μὲν δι' ἀγνοίαν ταῦτα πεποίηκεν ὁ
 " Ἀμύντας, ὅτι ἔμεμφιμοιρεῖ ὁ δῆμος
 οὐδέν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 51

“ οὐδὲν αὐτῶ· εἰ δέ τι πλήμμελοῦντα
“ παρὰ τὰ ἐπεσαλμένα λαβὼν, ὅτι
“ ἐπισκεψάμενοι Ἀθηναῖοι ἐπιτιμήσουσι
“ κατὰ τὴν τῆς ὀλιγωρίας ἀξίαν· εἰ
“ δὲ μηδέτερον τούτων ἐστίν, ἀλλ’ ἰδία
“ ἀγνωμονῶσιν, ἢ ὁ ἀποσείλας, ἢ ὁ
“ ἀπεσαλμένος, καὶ τῷτο γράψαι λέ-
“ γειν, ἵνα αἰσθανόμενος ὁ δῆμος βου-
“ λεύσῃται τί δεῖ ποιεῖν.”

Τοῦτο μὲν τοίνυν τὸ ψήφισμα Εὐ-
βουλος ἔγραψεν, οὐκ ἐγώ· τὸ δ’ ἐφεξ-
ῆς, Ἀρισοφῶν· εἶθ’ Ἡγήσιππος, εἶτα
Ἀρισοφῶν πάλιν, εἶτα Φιλοκράτης,
εἶτα Κηφισοφῶν, εἶτα πάντες οἱ ἄλλοι·
ἐγὼ δ’ οὐδὲν περὶ τούτων. Λέγε τὸ
ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

“ Ἐπὶ Νεοκλέους Ἀρχόντος, Βοη-
“ δρομιῶνος ἐνῆ καὶ νέα, βουλῆς γνώμη,
“ πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν,
“ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες,

D 2

“ ὅτι

“ ὅτι ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἐλέσθαι
 “ πρὸς Φίλιππον περὶ τῆς τῶν πλοίων
 “ ἀνακομιδῆς, καὶ ἐνόλας δοῦναι, καὶ
 “ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα.
 “ Καὶ εἶλοντο τούσδε, Κηφισοφῶντα
 “ Κλέωνος Αναφλύσιον, Δημόκριτον Δη-
 “ μοφῶντος Αναγυράσιον, Πολύκριτον
 “ Απημάντου Κοθωκίδην. Πρύτανεϊα
 “ Φυλῆς Ἰπποθοωντίδος, Αριστοφῶν Κο-
 “ λυτιεὺς πρόεδρος εἶπεν.”

Ὡσπερ τοίνυν ἐγὼ ταῦτα δεικνύω
 τὰ ψηφίσματα, οὕτω καὶ σὺ δεῖξον,
 Αἰσχίνη, ποῖον ἐγὼ γράψας ψήφισμα,
 αἰτιὸς εἶμι τοῦ πολέμου. Ἀλλ’ οὐκ
 ἂν ἔχοις· εἰ γὰρ εἶχες, οὐδὲν ἂν αὐ-
 τῷ πρότερον νυνὶ παρέσχου. Καὶ
 μὴν οὐδ’ ὁ Φίλιππος οὐδὲν αἰτιᾶται με
 ὑπὲρ τῷ πολέμῳ, ἑτέροις ἐγκαλῶν. Λέ-
 γε δ’ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν τῷ Φιλίππῳ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

“ Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος,
 “ Ἀθη-

" Αθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,
 " χαίρειν. Παραγενόμενοι πρὸς ἐμέ
 " οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί, Κηφισο-
 " φῶν, καὶ Δημόκριτος, καὶ Πολύκρι-
 " τος, διελέγοντο περὶ τῆς τῶν πλοίων
 " ἀφέσεως, ὧν ἐναυάρχει Λεωδάμας.
 " Καθόλου μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν
 " μεγάλη εὐηθείᾳ ἔσεσθαι, εἴτ' οἴεσθέ
 " με λανθάνειν, ὅτι ἔξαπεσάλη ταῦτα
 " τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν
 " σῖτον παραπέμφοντα ἐκ τοῦ Ἑλ-
 " λησπόντου εἰς Λῆμνον, βοηθήσοντα δὲ
 " Σηλυμβριανοῖς, τοῖς ὑπ' ἐμοῦ μὲν
 " πολιορκημένοις, οὐ συμπεριειλημμένοις
 " δὲ ἐν ταῖς τῆς Φιλίας κοινῇ κειμέναις
 " ἡμῖν συνθήκαις. Καὶ ταῦτα συνε-
 " τάχθη τῷ ναυάρχῳ, ἀνευ μὲν τοῦ
 " δήμου τῶν Αθηναίων, ὑπὸ δὲ τινῶν
 " ἀρχόντων, καὶ ἐτέρων, ἰδιωτῶν μὲν νῦν
 " ὄντων, ἐκ παντὸς δὲ τρόπου βεβλομέν-
 " ων τὸν δῆμον ἀντὶ τῆς νῦν ὑπαρ-
 " χουῦσης πρὸς ἐμέ Φιλίας τὸν πόλε-
 " μον

54 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ μον ἀναλαβεῖν, πολλῶ μᾶλλον Φι-
 “ λοσιμῶν τῷτο συνέταχθαι, ἢ
 “ τοῖς Σηλυμβριανοῖς βοηθῆσαι, καὶ
 “ ὑπολαμβάνουσιν αὐτοῖς τὸ τοιῷτον
 “ πρόσοδον ἔσεσθαι. Οὐ μένοι μοι
 “ δοκεῖ τῷτο χρήσιμον ὑπάρχειν, οὔθ’
 “ ὑμῖν, οὔτ’ ἐμοί. Διόπερ τά τε νῦν
 “ καλαχθέντα πλοῖα πρὸς ἡμᾶς ἀφίημι
 “ ὑμῖν, καὶ τῷ λοιποῦ, εἰάν βούλησθε
 “ μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς προεσηκόσιν ὑμῶν
 “ κακοήθως πολιτεύεσθαι, ἀλλ’ ἐπιτι-
 “ μᾶτε, πειράσομαι καὶ γὰρ διαφυλάττειν
 “ τὴν εἰρήνην. Εὐλυχεῖτε.”

κδ'. Εὐλαῦθα οὐδαμοῦ Δημοσθένην
 γέγραφεν, οὐδ’ αἰτίαν οὐδεμίαν κατ’
 ἐμοῦ. Τί ποτ’ οὖν τοῖς ἄλλοις ἐγ-
 καλῶν, τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων οὐχὶ
 μέμνηται; ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐ-
 μέμνητο τῶν ἐαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέ-
 γραφε. Τούτων γὰρ εἰχόμεν ἐγὼ,
 καὶ τούτοις ἠναντιούμεν. Καὶ πρῶτον
 μὲν τὴν εἰς Πελοπόννησον πρεσβείαν
 ἔγραψα,

ἔγραψα, ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον παρεδύετο· εἶτα, τὴν εἰς Εὐβοίαν, ἠνίκα Εὐβοίας ἤπλετο· εἶτα, τὴν ἐπ' Ὠρεὸν ἕξοδον, (οὐκέτι πρεσβείαν) καὶ τὴν εἰς Ερεβρίαν, ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Μετὰ ταῦτα δὲ τοὺς ἀποστόλους ἀπάντας ἀπέστειλα, καθ' οὓς Χερρόνησος ἐσώθη, καὶ Βυζάντιον, καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι ἐξ ὧν ὑμῖν μὲν τὰ κάλλιστα, ἔπαινοι, δόξαι, τιμαί, σέφανοι, χάριτες, παρὰ τῶν εὐπεπονησάντων ἐγίνοντο· τῶν δὲ ἀδικουμένων, τοῖς μὲν ὑμῖν τότε πεισθεῖσιν ἢ σωτηρία περιεγένετο· τοῖς δ' ὀλιγωρήσασι, τὸ πολλάκις ὧν ὑμεῖς προείπατε, μεμνησθαι, καὶ νομίζειν ὑμᾶς μὴ μόνον εὖνους αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ φρονίμους ἀνδράπας καὶ μάνεις εἶναι. Πάντα γὰρ ἐκτέθηκεν ἃ προείπατε αὐτοῖς.

κέ. Καὶ μὲν, ὅτι πολλὰ μὲν ἂν χρήματα ἔδωκε Φιλισίδης, ὡς ἔχειν Ὠρεὸν,

56 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ωρεὸν, πολλά δὲ Κλείταρχος, ὡς ἔχειν Ερεϊρίαν, πολλά δ' αὐτὸς ὁ Φίλιππος, ὡς ταυτὴ ὑπάρχειν ἐφ' ὑμᾶς αὐτῶ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων μηδὲν ἐξελέγχεσθαι, μηδὲ ἅ ποιῶν ἠδίκηι, μηδένα ἐξελάζειν πανλαχοῦ, οὐδεὶς ἀγνοεῖ, καὶ πάντων ἤκιστα, Κύ. Οἱ γὰρ παρὰ τῷ Κλειάρχου καὶ τοῦ Φιλιππίδου τότε πρέσβεις δευρ' ἀφικνούμενοι, παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν· οὐς ἢ μὲν πόλις, ὡς ἐχθροὺς, καὶ οὔτε δίκαια οὔτε συμφέροντα λέγοντας, ἀπήλασε· σοὶ δ' ἦσαν φίλοι. Οὐ τοίνυν ἐπράχθη τούτων οὐδὲν, ὧ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ λέγων, ὡς "σιωπῶ μὲν λαβῶν, βοῶ δ' ἀναλώσας." ἀλλ' οὐ σύ γε, ἀλλὰ βοᾷς μὲν ἔχων, παύση δὲ οὐδέποτε, εἰ μὴ σε οὔτοι παύσωσιν, ἀτιμώσαντες τήμερον.

κς'. Στεφανωσάντων τοίνυν ὑμῶν ἐμὲ ἐπὶ τούτοις τότε, καὶ γράφαντος

Ἀριστο-

Αριστονίκου τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἅς περ
 οὐλοσὶ Κτησιφῶν νῦν γέγραφε, καὶ ἀ-
 ναρρήθηνος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Σεφάνου,
 καὶ δευτέρου κηρύγματος ἤδη μοι τέττου
 γιγνομένου, οὐτ' ἀνείπεν Αἰσχίνης
 παρῶν, οὔτε τὸν εἰπόντα ἐγράψατο.
 Καὶ μοι λέγε καὶ τῆτο τὸ ψήφισμα
 λαβών. Λέγε.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

“ Ἐπὶ Χαιρωνίδου Ἡγήμονος Ἀρχον-
 “ τος, Γαμηλιῶνος ἔκλιη ἀπιόντος, Φυλῆς
 “ πρυτανεύσεως Λεοντίδος, Αἰρισόνικος
 “ Φρεάργγιος εἶπεν· Ἐπειδὴ Δημοσθένης
 “ Δημοσθένους Παιανιεύς πολλὰς καὶ
 “ μεγάλας χρείας παρέσχηται τῷ δή-
 “ μῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοῖς τῶν
 “ συμμάχων καὶ πρότερον καὶ ἐν τῷ
 “ παρόντι καιρῷ βεβοήθηκε διὰ τῶν
 “ ψηφισμάτων, καὶ τινὰς τῶν ἐν τῇ
 “ Εὐβοίᾳ πόλεων ἠλευθέρωκε, καὶ δια-
 “ τελεῖ εὐνοῦς ὧν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθη-
 “ ναίων,

58 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

"ναίων, καὶ λέγει καὶ πράττει ὅ, τε
 "ἂν δύνῃται ἀγαθὸν ὑπὲρ τε αὐτῶν
 "Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων·
 "δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν
 "Ἀθηναίων ἐπαινεῖσαι Δημοσθένην Δη-
 "μοσθένους Παιανιέα, καὶ σεφανῶσαι
 "χρυσῷ σεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι τὸν
 "σεφάνον ἐν τῷ θεάτρῳ, Διονυσίοις,
 "τραγωδοῖς καινοῖς· τῆς δὲ ἀναγορευ-
 "σεως τῷ σεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν
 "προλανεύσαν Φυλῆν, καὶ τὸν ἀγω-
 "νοθέτην. Εἶπεν Αριστόνικος Φρεάρ-
 "ριος."

Ἔστιν οὖν ὅς τις ὑμῶν οἶδέ τινα αἰ-
 σχύνῃν συμβᾶσαν τῇ πόλει διὰ τῆτο
 τὸ ψήφισμα, ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλῳα,
 ἃ νῦν αὐτὸς ἔφη συμβῆσεσθαι, εἰάν
 ἐγὼ σεφανῶμαι; Καὶ μὴν, ὅταν ἡ νέα
 καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα, εἰάν
 τε καλῶς ἔχη, χάριτος τυγχάνει
 εἰάντ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. Φαίνομαι
 τοίνυν ἐγὼ χάριτος τεύχηκῶς τό-
 τε,

τε, καὶ οὐ μέμψεως, οὐδὲ τιμωρίας.

κζ'. Οὐκοῦν μέχρι μὲν τῶν χρόνων ἐκείνων, ἐν οἷς ταῦτ' ἐπράχθη, πάντας ἀνωμολόγημα τοὺς χρόνους τὰ ἄριστα πρᾶττειν τῇ πόλει, τῷ νικᾶν, ὅτ' ἐβουλεύεσθε, λέγων καὶ γράφων· τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφένια, καὶ στεφάνους ἐξ αὐτῶν τῇ πόλει, καὶ ἐμοί, καὶ πᾶσιν ὑμῖν γενέσθαι· τῷ Δυσίας τοῖς θεοῖς καὶ προσόδοις, ὡς ἀγαθῶν τούτων ὄντων, ὑμᾶς πεποιῆσθαι. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὁ Φίλιππος ἐξηλάθη, τοῖς μὲν ὅπλοις, ὑφ' ὑμῶν· τῇ δὲ πολιτείᾳ καὶ τοῖς ψηφίσμασι, καὶ διαβραγῶσί τινες τούτων, ὑπ' ἐμοῦ· ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιχειρισμὸν ἐζήτηι. Ὁρῶν δ' ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείσῳ χρώμεθα ἐπεισάκτω, βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, παρελθὼν ἐπὶ Θράκης, Βυζαντίους, συμμάχους ὄντας αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον

60 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

τον ἤξιον συμπολεμεῖν τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον. Ὡς δ' οὐκ ἠθελον, οὐδ' ἐπὶ τούτοις ἔφασαν τὴν συμμαχίαν πεποι-
ῆσθαι, λέγοντες ἀληθῆ, χαρακώματα
βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανή-
ματ' ἐπισησας, ἐπολιόρκει. Τούτων
δὲ γιγνομένων, ὅ,τι μὲν προσῆκε ποιεῖν
ἡμᾶς, οὐκέτ' ἐρωλήσω· δῆλον γάρ ἐστιν
ἅπασιν. Ἀλλὰ τίς ἦν ὁ βοηθήσας
τοῖς Βυζαντίοις, καὶ σώσας αὐτούς;
τίς ὁ κωλύσας τὸν Ἑλλήσπορον ἀλλο-
τριωθῆναι κατ' ἐκείνους τὰς χρόνους;
ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Τὸ δ' ὑμεῖς
ὅταν εἶπω, τὴν πόλιν λέγω. Τίς δ'
ὁ τῇ πόλει λέγων, καὶ γράφων, καὶ
πράττων, καὶ ἀπλῶς ἐαυτὸν εἰς τὰ
πράγματα ἀφειδῶς δούς; ἐγώ. Ἀλλὰ
μὴν, ἡλίκα ταῦτα ὠφέλησεν ἅπαντας,
οὐκ ἐκ λόγου δεῖ μαθεῖν, ἀλλ' ἔργῳ
πεπειρασθε. Ὁ γὰρ τότε ἐνθάς πό-
λεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν,
ἐν πάσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέ-

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 61

ροῖς καὶ εὐωλόεροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς
νῦν εἰρήνης, ἣν οὗτοι κατὰ τῆς παλίδος
τηροῦσιν οἱ χρηστοί, ἐπὶ ταῖς μελλού-
σαις ἐλπίσιν, ὧν διαμάρτοιεν, καὶ μὴ
μείσχοιεν ὧν ὑμεῖς οἱ τὰ βέλτισα
βουλόμενοι τῶς Θεοῦς αἰτεῖτε, μηδὲ
μελαδοῖεν ὑμῖν ὧν αὐτοὶ προήρηται.
Λέγε δ' αὐτοῖς καὶ τῶς Βυζαντίων Σε-
φάνους καὶ τῶς Περινθίων, οἷς ἐσεφά-
νουν ἐκ τούτων τὴν πόλιν.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ.

“ Ἐπὶ Ἱερομνάμονος Βοσπορίχῳ,
“ Δαμάγηλος ἐν τε ἀλία ἔλεξεν, ἐκ
“ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν· Ἐπειδὴ
“ ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων ἐν τε τοῖς προ-
“ γενομένοις καιροῖς εὐνοέων διαλελεῖ Βυ-
“ ζαντίοις, καὶ τοῖς συμμάχοις ἢ συγ-
“ γενέσι Περινθίοις, καὶ πολλὰς καὶ
“ μεγάλας χρείας παρέσχηται, ἐν τε
“ τῷ παρῆσάκῳ καιρῷ, Φιλίππου τῶ
“ Μακεδόνοιο ἐπιστρατεύσαντος ἐπὶ τὴν
“ χώραν

62 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ χώραν καὶ τὰν πόλιν, ἐπ’ ἀνασάσει
 “ Βυζαντίων καὶ Περινθίων, καὶ τὰν χώ-
 “ ραν δαίοντος, καὶ δενδροκοπέοντος, βο-
 “ θήσας πλοίοισιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, καὶ
 “ σίτω καὶ βέλεσι καὶ ὀπλίταις, ἐξείλετο
 “ ἄμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, καὶ ἀπο-
 “ καίεσσε τὰν πατρίον πολιτείαν, καὶ
 “ τῶς νόμω, καὶ τῶς τάφω· δεδόχθω
 “ τῷ δάμω τῷ Βυζαντίων καὶ Περιν-
 “ θίων Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν,
 “ πολιτείαν, ἔκλασιν γὰρ καὶ οἰκίαν,
 “ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, πόθοδον
 “ ποτὶ τὰν βωλὰν καὶ τὸν δᾶμον
 “ παρ᾽ αἰσίοις μετὰ τὰ ἱερά, καὶ τοῖς καλ-
 “ οἰκεῖν ἐθέλουσι τὰν πόλιν, ἀλειτουρ-
 “ γήτοισι ἡμεῖν πᾶσαν πρὸς τὰν λειτουρ-
 “ γίαν· ἴσασαι δὲ καὶ εἰκόνας τρεῖς ἐκ-
 “ καιδεκαπήχεις ἐν τῷ Βοσπορίχῳ,
 “ σεφανούμενον τὸν δᾶμον τῶν Ἀθηναίων
 “ ὑπὸ τῷ δάμω τῶν Βυζαντίων καὶ
 “ Περινθίων· ἀποσεῖλαι δὲ καὶ δωρεὰς
 “ εἰς τὰς ἐν τε Ἑλλάδι πανηγύριαι,
 “ Ἴσθμια,

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 63

“ Ισθμια, καὶ Νέμεα, καὶ Ολύμπια, καὶ
“ Πύθια, καὶ ἀνακαρῦσαι τῷ στεφάνῳ,
“ ᾧ συσσεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων
“ ὑφ’ ἡμῶν, ὅπως ἐπιστέωνται οἱ Ἑλ-
“ ληνες πάντες Ἀθηναίων ἀρετᾶν, καὶ
“ τὰν Βυζαντίων καὶ Περινθίων εὐχα-
“ ριστίαν.”

Λέγε καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἐν Χερ-
ρόνησῳ στεφάνους.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΧΕΡΡΟΝΗΣΙΤΩΝ.

“ Χερρόνησιῶν οἱ κατοικῶντες Σησόν,
“ Ἐλεοῦντα, Μάδυλον, Ἀλωπεκόννησον,
“ σεφانوῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλήν καὶ
“ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ, ἀπὸ τα-
“ λάντων ἐξήκοντα· καὶ Χάριλος βωμὸν
“ ἰδρύοντα καὶ Δήμου Ἀθηναίων, ὅτι
“ πάντων μέγιστον ἀγαθῶν πράττειν αἰ-
“ τιος γέγονε Χερρόνησίταις, ἐξελόμενος
“ ἐκ τῆς Φιλίππου, καὶ ἀποδοὺς τὰς
“ πατρίδας, τὰς νόμους, τὴν ἐλευθερίαν,
“ τὰ ἱερά· καὶ ἐν τῷ μεταλαῦτα αἰ-
“ ῶνι

64 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ ὦνι παντὶ οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν,
 “ καὶ ποιῶν ὅ, τι ἂν δύνῃται ἀγαθόν.
 “ Ταῦτα ἐφηφίσαντο κοινῶ βουλευή-
 “ ρίῳ.”

Οὐκᾶν, οὐ μόνον τὸ Χερρόνησον καὶ
 Βυζάντιον σῶσαι, οὐδὲ τὸ κωλύσαι τὸν
 Ελλησπόντον ὑπὸ Φιλίππῳ γενέσθαι
 τότε, οὐδὲ τὸ τιμᾶσθαι τὴν πόλιν ἐκ
 τούτων, ἢ προαίρεσις ἢ ἐμὴ καὶ ἢ πο-
 λιτεία διεπράξατο· ἀλλὰ καὶ πᾶσιν
 ἀνθρώποις ἔδειξε τὴν τε τῆς πόλεως
 καλοκαγαθίαν, καὶ τὴν Φιλίππου κα-
 κίαν. Ο μὲν γε φίλος καὶ σύμμαχος
 ὦν τοῖς Βυζαντίοις, πολιορκῶν αὐτοὺς
 ἐωρᾶτο ὑπὸ πάντων· οὐ τί γένοιτ' ἂν
 αἰσχίον, ἢ μιαιώτερον; ὑμεῖς δ', οἱ
 καὶ μεμφάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν
 ἐκείνοις εἰκότως, περὶ ὧν ἠγνομονήκεσαν
 εἰς ὑμᾶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις, οὐ
 μόνον οὐ μνηστικακοῦντες, οὐδὲ προϊέμενοι
 τοὺς ἀδικημένους, ἀλλὰ καὶ σώζοντες
 ἐφαίνεσθε· ἐξ ὧν δόξαν, εὐνοίαν, παρὰ
 πάντων

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 65

πάντων ἐκλήσθε. Καὶ μὴν, ὅτι πολλοὺς μὲν ἐσεφανώκατε ἤδη τῶν πεπολίτευμένων, ἅπαντες ἴσασι δι' ὃν τινα δὲ ἄλλον ἢ πόλις ἐσεφάνωται, σύμβουλον λέγω καὶ ῥήτορα, πλὴν δι' ἐμέ, οὐδ' ἂν εἷς εἰπεῖν ἔχοι.

κῆ. Ἰνα τοίνυν καὶ τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τῶν Εὐβοέων καὶ τῶν Βυζαντίων ἐποιήσατο, εἴ τι δυσχερὲς αὐτοῖς ἐπέπρακτο πρὸς ὑμᾶς ὑπομιμνήσκων, συκοφαντίας οὕσας ἐπιδείξω, μὴ μόνον τῷ ψευδεῖς εἶναι· τοῦτο μὲν γὰρ ὑπάρχειν ὑμᾶς εἰδότας ἠγῶμαι· ἀλλὰ καὶ τῷ, εἴ ταμάλις' ἦσαν ἀληθεῖς, οὕτως, ὡς ἐγὼ κέχρημαι τοῖς πράγμασι, συμφέρειν χρήσασθαι· ἐν ἧ δύο βούλομαι τῶν καθ' ὑμᾶς πεπραγμένων καλῶν τῇ πόλει διεξελθεῖν, καὶ ταῦτ' ἐν βραχείσι. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἴδια, καὶ πόλιν κοινῇ, πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν ὑπαρχόντων ἀεὶ δεῖ τὰ λοιπὰ πειρᾶσθαι πρᾶττειν. Ὑμεῖς τοίνυν,

Ε νυν,

66 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

νυν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίων
 γῆς καὶ θαλάττης ἀρχόντων, καὶ τὰ
 κύκλω τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἀρμο-
 σταῖς καὶ Φρουραῖς, Εὐβοίαν, Τάνα-
 γραν, τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν, Μέγαρα,
 Αἴγιαν, Κλεωνάς, τὰς ἄλλας νήσους,
 οὐ ναῦς, οὐ τείχη τῆς πόλεως τότε
 κεκλιμένης, ἐξήλθετε εἰς Ἀλιάριον, καὶ
 πάλιν οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὑσερον εἰς
 Κόρινθον· τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ
 ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις
 καὶ Θηβαίοις, τῶν περὶ τὸν Δεκελεικὸν
 πόλεμον πρᾶχθέντων. Ἀλλ' οὐκ ἐποί-
 ουν τῷτο, οὐδ' ἐγγύς. Καί τοι τότε
 ταῦτα ἀμφοτέρα, Αἰσχίνη, οὐθ' ὑπὲρ
 εὐεργειῶν ἐποίησιν, οὔτε ἀκίνδυνα ἐώρων·
 ἀλλ' οὐ διὰ ταῦτα πρόειλο τὰς κατα-
 φεύγοντας ἐφ' ἐαυτοῦς, ἀλλ' ὑπὲρ εὐ-
 δοξίας καὶ τιμῆς ἤθελον τοῖς δεινοῖς
 αὐτὰς δίδόναι, ὀρθῶς καὶ καλῶς βουλευ-
 ὄμενοι. Πέρασ μὲν γὰρ ἅπασιν ἄν-
 θρώποις ἐστὶ τῷ βίου ὁ θάνατος, καὶ ἂν
 ἐν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 67

ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεύδων τῆρῃ·
 δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐλχειρεῖν
 μὲν ἅπασιν αἰεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-
 θὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν
 δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῶ, γενναίως.
 Ταῦτ' ἐποίησαν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι,
 ταῦτ' ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι· οἱ Λακε-
 δαιμονίαις, οὐ φίλους ὄντας οὐδ' εὐεργέ-
 τας, ἀλλὰ πολλὰ τὴν πόλιν ἡμῶν
 ἠδίκηκότας καὶ μεγάλα, ἐπειδὴ Θηβαῖοι
 κρατήσαντες ἐν Λεύκροις ἀνελεῖν ἐπε-
 χείρασαν, διεκωλύσατε, οὐ φοβηθέντες τὴν
 τότε Θηβαίοις ῥώμην καὶ δόξαν ὑπάρχου-
 σαν, οὐδ' ὑπὲρ οἷα πεποιηκότων ἀνθρώ-
 πων κινδυνεύετε διαλογισάμενοι. Καὶ
 γάρ τοι πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἐδείξατε ἐκ
 τούτων, ὅτι καὶ ὅτις τις εἰς ὑμᾶς
 ἐξαμάρτη, τούτῳ τὴν ὀργὴν εἰς τ' ἄλλα
 ἔχει· ἂν δ' ὑπὲρ σωτηρίας ἢ ἐλευθε-
 ρίας κινδυνός τις αὐτὸς καταλαμβάνη,
 οὔτε μνησικακήσετε, οὔτε ὑπολογισθεῖτε.

Ε 2 . κθ'. Καὶ

κθ'. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτων μόνον οὕτως ἐσχήκατε, ἀλλὰ πάλιν σφειεριζομένων Θηβαίων τὴν Εὐβοίαν, οὐ περιείδετε, εἰδ' ὧν ὑπὸ Θεμισωνος καὶ Θεοδώρου περὶ Ωρωπὸν ἠδίκησθε, ἀνεμνήσθητε, ἀλλ' ἐβοηθήσατε καὶ τρίτοις, τῶν ἐθελοντῶν τριηραρχῶν τότε πρῶτον γενομένων τῇ πόλει, ὧν εἷς ἦν ἐγώ· ἀλλ' οὕτω περὶ τούτων. Καί τοι, καλὸν μὲν ἐποίησατε, καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον· πολλῶ δ' ἔτι τρίτου κάλλιον, τὸ κατασάντες κύριοι καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν πόλεων, ἀποδοῦναι ταῦτα δικαίως αὐτοῖς τοῖς ἐξημαρτηκόσιν εἰς ὑμᾶς, μηδὲν ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε, ὑπολογισάμενοι. Μυρία τοίνυν ἕτερα εἰπεῖν ἔχων, παραλείπω, ναυμαχίας, ἐξόδους, πεζὰς στρατείας, καὶ πάλαι γεγονυίας, καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, ἃς ἀπάσας ἢ πόλις τῆς τῶν ἄλλων ἔνεχ' Ἑλλήνων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας πεποιθήσει. Εἶτα ἐγὼ τεθεωρηκῶς

ἐν

ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς συμβολῆς οὐσης, τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; μνησικακήσειν, νῆ Δία, πρὸς τοὺς βυλομένους σώζεσθαι, καὶ προφάσεις ζητεῖν, δι' ἃς ἅπαντα προσησόμεθα τὰ συμφέροντα; καὶ τίς οὐκ ἂν ἀπέκλεινέ με δικαίως, εἴ τι τῶν ὑπαρχόντων τῇ πόλει καλῶν λόγῳ μόνον καισυχύνειν ἐπεχείρησα; ἐπεὶ τόγε ἔργον οὐκ ἂν ἐποίησατε ὑμεῖς, ἀκριβῶς οἶδα ἐγώ· εἰ γὰρ ἠβούλεσθε, τί ἦν ἐμποδῶν; οὐκ ἐξῆν; οὐχ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐροῦντες οὗτοι;

λ'. Βούλομαι τοίνυν ἐπανελθεῖν ἐφ' ἃ τούτων ἐξῆς ἐπολιτευόμεν. Καὶ σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ, τί τὸ τῇ πόλει βέλτιστον ἦν. Οὐρῶν γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ναυικὸν ὑμῶν καιαλυόμενον, καὶ τοὺς μὲν πλυσίους, ἀτελεῖς

70 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἀτελεῖς ἀπὸ μικρῶν ἀναλωμάτων γενο-
 μένους, τῆς δὲ μέτρια ἢ μικρὰ κεκλη-
 μένους τῶν πολιτῶν, τὰ ὄνια ἀπολ-
 λύντας, ἔτι δ' ὑπερίζουσαν ἐκ τούτων
 τὴν πόλιν τῶν καιρῶν· ἔθηκα νόμον,
 καθ' ὃν τοὺς μὲν τὰ δίκαια ποιεῖν
 ἠνάγκασα τῆς πλουσίας, τοὺς δὲ πέ-
 νηίας ἔπαυσα ἀδικημένους, τῇ πόλει
 δ', ὅπερ ἦν χρησιμώτατον, ἐν καιρῷ
 γίγνεσθαι τὰς παρασκευὰς ἐποίησα.
 Καὶ γραφεῖς τὸν ἀγῶνα τῆτον παρα-
 νόμων, εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, καὶ ἀπέφυ-
 γον, καὶ τὸ πῆμπλον μέρος τῶν ψή-
 φων ὁ διώκων οὐκ ἔλαβε. Καί τοι
 πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν
 συμμοριῶν, ἢ τῆς δευτέρους, καὶ τρίτους
 οἶεσθέ μοι δίδόναι, ὥστε μάλισα μὲν μὴ
 δεῖναί με τὸν νόμον τῆτον· εἰ δὲ μὴ,
 καταβαλόντα με εἶαν ἐν ὑπωμοσίᾳ;
 τοσαῦτα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσα ὀκνή-
 σαιμ' ἂν πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν. Καὶ
 ταῦτ' εἰκότως ἔπραττον ἐκεῖνοι. Ἦν
 γὰρ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 71

γὰρ αὐτοῖς, ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων, συνεκκαίδεκα λειουργεῖν, αὐτοῖς μὲν μικρὰ καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι, τὰς δ' ἀπόρους τῶν πολιτῶν ἐπιτρέβουσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἑμῶ νόμου, τὸ γινόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι· καὶ δυοῖν ἐφάνη τριήραρχος, ὁ τῆς μιᾶς ἕκλος ἢ δέκαλος ὧν πρότερον συνέλης· (οὐδὲ γὰρ Τριήραρχους ἐπωνόμαζον ἑαυτοὺς, ἀλλὰ Συνίελεῖς.) Ὡσε δὴ ταῦτα λυθῆναι, καὶ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἀναγκασθῆναι, οὐκ ἔσθ' ὅ,τι ἔκ ἐδίδουσαν. Καί μοι λέγε πρῶτον μὲν τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ εἰσῆλθον τὴν γραφὴν, εἶτα τοὺς καταλόγους, τόντε ἐκ τῶ προτέρου νόμου, καὶ τὸν κατὰ τὸν ἑμόν. Λέγε.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

“ Ἐπὶ Ἀρχόντος Πολυκλέους, μηνὸς
 “ Βοηδρομιῶνος ἑκτὴ ἐπὶ δέκα, Φυλῆς
 “ πρυτανεύουσης Ἰπποθοωντίδος, Δημο-
 “ σθένους

72 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ σθένης Δημοσθένους Παιανιεύς εἰσή-
“ νεγκε νόμον εἰς τὸ τριηραρχικὸν ἀντὶ
“ τοῦ προτέρου, καθ’ ὃν αἱ συνέλευσαι
“ ἦσαν τῶν τριηραρχῶν· καὶ ἐπεχει-
“ ρόνησεν ἡ βουλή, καὶ ὁ δῆμος. Καὶ
“ ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν Δημο-
“ σθένει Παίροκλῆς Φλυεύς· καὶ τὸ
“ μέρος τῶν ψήφων οὐ λαβὼν, ἀπέτισε
“ τὰς πεντακοσίας δραχμάς.”

Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

“ Τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ
“ τὴν τρίηρη συνέκκαιδεκα ἐκ τῶν ἐν
“ τοῖς λόχοις συνέλειων, ἀπὸ εἴκοσι
“ καὶ πέντε ἑτῶν εἰς τετταράκοντα, ἐπὶ
“ ἴσον τῇ χορηγίᾳ χρωμένους.”

Φέρε δὴ παρὰ τῆτον τὸν ἐκ τοῦ
ἑμοῦ νόμου κατάλογον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

“ Τοὺς τριηράρχους αἰρεῖσθαι ἐπὶ
“ τὴν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 73

“ τὴν τριῆρη ἀπὸ τῆς οὐσίας, κατὰ τί-
 “ μησιν, ἀπὸ ταλάντων δέκα· ἐὰν δὲ
 “ πλείονων ἢ οὐσία ἀπολειπτημένη ἢ
 “ χρημάτων, κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν,
 “ ἕως τριῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ ἢ
 “ λειτουργία ἕσω· κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ
 “ ἀναλογίαν ἕσω, καὶ οἷς ἐλάττων οὐ-
 “ σία ἐστὶ τῶν δέκα ταλάντων, εἰς συν-
 “ τέλειαν συναγομένοις εἰς τὰ δέκα τά-
 “ λαντα.”

λά. Ἀρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς
 πένησιν, ὑμῖν δοκῶ; ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι
 ἂν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν
 οἱ πλούσιοι; Οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ
 καθυφεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ
 τῷ γραφεῖς ἀποφυγεῖν, ἀλλὰ καὶ τῷ
 συμφέροντα θεῖναι τὸν νόμον, καὶ τῷ
 πείραν ἔργῳ δεδωκέναι. Πάντα γὰρ
 τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γιγνομένων
 κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐμὸν, οὐχ ἰκέληριαν
 ἔθηκε τριῆραρχος οὐδεὶς πρόπολε ὡς ἀδι-
 κούμενος παρ’ ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνυχία
 ἐκαθέζετο,

74 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἐκαθέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποσολέων
ἐδέθη· οὐ τριήρης οὐτ' ἔξω καλαληφθεῖ-
σα ἀπώλειο τῇ πόλει, οὐτ' αὐλοῦ
ἀπελείφθη, οὐ δυναμένη ἀνάγεσθαι.
Καί τοι κατὰ τῆς προτέρου νόμους,
ἀπάντα ταῦτα ἐγένετο· τὸ δ' αἴτιον
ἐν τοῖς πένησιν ἦν, τὸ λειουργεῖν μὴ
δύνασθαι· πολλὰ δὴ τὰ ἀδύνατα συνέ-
βαινον. Ἐγὼ δ' ἐκ τῶν ἀπόρων εἰς τῆς
εὐπόρους μελήνεγκα τὰς τριηραρχίας·
πάντ' οὖν τὰ δέοντα ἐγίνετο. Καί
μην, καὶ κατ' αὐτὰ τῆτο ἄξιός εἰμι
ἐπαίνου τυχεῖν, ὅτι πάντα τὰ τοιαῦ-
τα προηρούμην πολιτεύματα, ἀφ' ὧν
ἄμα δόξαι, καὶ τιμαί, καὶ δυνάμεις
συνέβαινον τῇ πόλει· βάσκανον δὲ, καὶ
πικρὸν, καὶ κακότητες οὐδέν ἐστι πολί-
τευμα ἐμὸν, οὐδὲ ταπεινὸν, οὐδὲ τῆς
πόλεως ἀνάξιον. Ταυτὸ τοίνυν ἦθος
ἔχων ἐν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολι-
τεύμασι, καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Φανή-
σομαι. Οὔτε γὰρ ἐν τῇ πόλει τὰς
παρὰ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 75

παρὰ τῶν πλουσίων χάριτας μάλλον,
ἢ τὰ τῶν πολλῶν δίκαια εἰλόμην·
οὐτ' ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τὰ Φιλίππου
δῶρα καὶ τὴν ξενίαν ἠγάπησα, ἀντὶ
τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἑλλησι συμφε-
ρόντων.

λβ' Ἡγοῦμαι τοίνυν λοιπὸν εἶναί
μοι περὶ τοῦ κηρύγματος εἰπεῖν, καὶ
τῶν εὐθυνῶν. Τὸ γὰρ, ὡς τὰ ἄριστά
τε ἔπραττον, καὶ διαπαντός εὖνους εἶ-
μι, καὶ πρόθυμος εὖ ποιεῖν ὑμᾶς, ἰκα-
νῶς ἐκ τῶν εἰρημένων δεδηλωσθαί μοι
νομίζω. Καί τοι τὰ μέγιστά γε τῶν
πεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων ἐμαυ-
τῷ παραλείπω, ὑπολαμβάνων πρώ-
τον μὲν, ἐφεξῆς τοὺς περὶ αὐτῶ τοῦ
παρανόμου λόγους ἀποδοῦναί με δεῖν·
εἶτα, καὶ μὴδὲν εἶπω περὶ τῶν λοιπῶν
πολιτευμάτων, ὁμοίως παρ' ὑμῶν ἐκά-
στου τὸ συνειδὸς ὑπάρχειν μοι.

λγ'. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὐ-
τος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε
περὶ

76 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, οὐ-
 τε μὰ τῆς Θεοῦς οἶμαι ὑμᾶς μανθάνειν,
 οὐτ' αὐλὸς ἠδυνάμην συνεῖναι τοὺς πολ-
 λούς. Απλῶς δὲ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν περὶ
 τῶν δικαίων διαλέξομαι. Τοσούτου γὰρ
 δέω λέγειν ὡς οὐκ εἰμι ὑπεύθυνος,
 ὃ νῦν οὗτος πολλάκις διέβαλλε καὶ
 διωρίζετο, ὥσθ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύ-
 θυνος εἶναι ὁμολογῶ, ὧν ἢ διακεχεί-
 ρηκα, ἢ πεπολίτευμαι παρ' ὑμῖν.
 Ὡν μέντοι γε ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας
 ἐπαγγελιάμενος δέδωκα τῷ δήμῳ, οὐ-
 δεμίαν ἡμέραν ὑπεύθυνος εἶναι φημι,
 (ἀκούεις, Αἰσχίνη;) οὐδὲ ἄλλον οὐδ-
 ἓνα, οὐδ' ἂν τῶν ἐννέα ἀρχόντων τις
 ὧν τύχη. Τίς γάρ ἐστι νόμος τοσαύ-
 τῃς ἀδικίας καὶ μισανθρωπίας μεσὸς,
 ὥστε τὸν δούλᾳ τι τῶν ἰδίων, καὶ ποιή-
 σαντα πρᾶγμα φιλόανθρωπον καὶ φιλό-
 δωρον, τῆς χάριτος μὲν ἀποσερεῖν, εἰς
 δὲ τοὺς συκοφάντας ἄγειν, καὶ τῆτους
 ἐπὶ τὰς εὐθύναις ὧν ἔδωκεν ἐφιστάναι;
 Οὐδὲ

Οὐδὲ εἰς δήπου· εἰ δέ φησιν οὗτος, δει-
 ξάτω, καὶ γὰρ σέρξω, καὶ σιωπήσομαι.
 Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.
 Ἀλλ' οὗτος συκοφαντῶν, ὅτι ἐπὶ τῷ
 θεωρικῷ τότε ὄν, ἐπέδωκα τὰ χρή-
 ματα, "ἐπήνεσεν αὐτόν, φησιν, ἢ βου-
 λή, ὑπεύθυνον ὄντα." οὐ περὶ τούτων
 γε οὐδενὸς ὄν ὑπεύθυνος ἦν, ἀλλ' ἐφ'
 οἷς ἐπέδωκα, ὦ συκοφάντα.

λδ'. Ἀλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦσθά,
 φησι καὶ δι' αὐτό γε τῷτο ὀρθῶς
 ἐπηνούμην, ὅτι τὰ ἀνηλωμένα ἐπέδωκα,
 καὶ οὐκ ἐλογιζόμην. Ο μὲν γὰρ λο-
 γισμὸς εὐθυνῶν καὶ τῶν ἐξετασόντων
 προσδεῖται, ἢ δὲ δωρεὰ χάριτος καὶ
 ἐπαίνου δικαία ἐστὶ τυγχάνειν· διόπερ
 ταῦτ' ἔγραψεν ὁδὶ περὶ ἐμοῦ. Ὅτι
 δ' οὐδὲν ταῦτα ἔχει, καὶ οὐ μόνον ἐν
 τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις
 ἠθέσιν ὄρισται, ἐγὼ ῥαδίως πολλαχόθεν
 δείξω. Πρῶτον μὲν γὰρ Ναυσικλῆς
 στρατηγῶν, ἐφ' οἷς ἀπὸ τῶν ἰδίων πρό-
 ειλο,

78 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

εἶλο, πολλάκις ἐσεφάνωλαι ὑφ' ὑμῶν·
 εἶθ' ὅτε τὰς ἀσπίδας Διότιμος ἔδωκε,
 καὶ πάλιν Χαρίδημος, ἐσεφανῶλο· εἶθ'
 οὗτος Νεοπίολεμος, πολλῶν ἔργων ἐπι-
 σάτης ὢν, ἐφ' οἷς ἐπέδωκε, τετίμηλαι.
 Σχέτλιον γὰρ ἂν εἴη τῷτό γε, εἰ τῶ
 τινὰ ἀρχὴν ἀρχοῖσι, ἢ δίδοναι τὰ ἑαυ-
 τοῦ τῇ πόλει διὰ τὴν ἀρχὴν μὴ ἐξ-
 ἔσαι, ἢ τῶν δοθέντων, ἀντὶ τοῦ κομί-
 σασθαι χάριν, εὐθύνας ὑφέξειν. Οτι
 τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε τὰ
 ψηφίσματά μοι τὰ τοῦτοις γεγεννημένα,
 αὐτὰ λαβών. Λέγε.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

“ Ἀρχῶν Δημόνικος Φλυεὺς, Βοη-
 “ ἑρομιῶνος ἐκλή μετ' εἰκάδα, γνώμη
 “ βουλῆς καὶ δήμου, Καλλίας Φρεάρ-
 “ ριος εἶπεν· Οτι δοκεῖ τῇ βουλῇ καὶ
 “ τῶ δήμῳ σεφανῶσαι Ναυσικλέα τὸν
 “ ἐπὶ τῶν ὄπλων, ὅτι Αθηναίων ὄπλι-
 “ τῶν δισχιλίων ὄντων ἐν Ἰμβρῶ, καὶ
 “ βοη-

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 79

“βοηθούτων τοῖς καλοικῆσιν Ἀθηναίων
“τὴν νῆσον, οὐ δυναμένου Φιάλωνος,
“τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως κεχειροτονη-
“μένου, διὰ τοὺς χειμῶνας πλεῦσαι,
“καὶ μισθοδοῆσαι τοὺς ὀπλίτας, ἐκ
“τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε, καὶ οὐκ εἰσέ-
“πραξε τὸν δῆμον· καὶ ἀναγορεῦσαι
“τὸν Στέφανον Διονυσίοις, τραγωδοῖς
“καινοῖς.”

ΨΗΦΙΣΜΑ.

“Εἶπε Καλλίας Φρεάρριος, πρυά-
“νεων λεγόντων βουλῆς γνώμη· Ἐπειδὴ
“Χαρίδημος ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλίῳν, ἀπο-
“σταλὴς εἰς Σαλαμίνα, καὶ Διότιμος
“ὁ ἐπὶ τῶν ἰππέων, ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ
“πόταμοῦ μάχῃ τῶν στρατιωτῶν τινῶν
“ὑπὸ τῶν πολεμίων σκυλευθέντων, ἐκ
“τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν
“τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκλακοσίαις·
“δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Σε-
“φανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον
“χρυσῶ

80 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ χρυσῷ σεφάνῳ, κὴ ἀναγορεῦσαι Παν-
 “ αθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμ-
 “ νικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγω-
 “ δοῖς καινοῖς. Τῆς δὲ ἀναγορεύσεως
 “ ἐπιμεληθῆναι δεσμοθέτας, πρυτάνεις,
 “ ἀγωνοθέτας.”

λέ. Τούτων ἕκαστος, Αἰσχίνη, τῆς
 μὲν ἀρχῆς ἧς ἦρχεν ὑπεύθυνος ἦν, ἐφ'
 οἷς δ' ἐσεφανῆτο οὐχ ὑπεύθυνος· οὐκ-
 οῦν οὐδ' ἐγώ· ταῦτά γάρ δίκαιά ἐσί
 μοι περὶ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις δήπου.
 Επέδωκα· καὶ ἐπαινοῦμαι διὰ ταῦτα,
 οὐκ ὦν ὦν ἐπέδωκα ὑπεύθυνος. Ἡρχον·
 καὶ δέδωκά γε εὐθύνας ἐκείνων, οὐχ ὦν
 ἐπέδωκα. Νῆ Δία, ἀλλ' ἀδίκως ἦρ-
 ξα; Εἶτα παρῶν ὅτε με εἰσῆγον οἱ
 λογισαί, διὰ τί οὐ καίηγόρεις; Ἴνα
 τοίνυν εἰδῆτε ὅτι αὐτὸς οὗτός μοι μαρ-
 τυρεῖ, ἐφ' οἷς οὐχ ὑπεύθυνος ἦν ἐσε-
 φανῶσθαι, λαβὼν ἀνάγνωθι τὸ ψήφισ-
 μα ὅλον τὸ γραφέν μοι· οἷς γὰρ οὐκ
 ἐγράφατο τοῦ προβουλεύματος, τού-

τοῖς

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 81

τοῖς ἃ διώκει συκοφαντῶν φανήσεται.
Λέγει.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

“ Ἐπὶ Ἀρχόντος Εὐθυκλέους, Πυ-
“ ανεψιῶνος ἑνάτη ἀπίοντος, Φυλῆς
“ πρυτανεύσης Οἰνηίδος, Κτησιφῶν Λε-
“ ωσθένους Αναφλύσιος εἶπεν· Ἐπειδὴ
“ Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς
“ γενόμενος ἐπιμελητῆς τῆς τῶν τει-
“ χῶν ἐπισκευῆς, καὶ προσαναλώσας
“ εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας
“ τρία τάλαντα, ἐπέδωκε ταῦτα τῷ
“ δήμῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ Δεωρικοῦ καλα-
“ σαθεῖς, ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν
“ Φυλῶν Δεωρικοῖς ἑκατὸν μνᾶς εἰς Δυ-
“ σίας· δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δή-
“ μῳ τῶν Ἀθηναίων, ἐπαινέσαι Δημο-
“ σθένην Δημοσθένους Παιανιέα, ἀρετῆς
“ ἕνεκα καὶ καλοκαγαθίας, ἧς ἔχων
“ διαλέλειπεν ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὸν δῆμον
“ τῶν Ἀθηναίων, καὶ σεφανῶσαι χρυ-
“ σῶ,

“ σὼ̄ σεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι τὸν σε-
 “ φανον ἐν τῷ θεάτρῳ, Διονυσίοις, τρα-
 “ γωδοῖς καινοῖς· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως
 “ ἐπιμεληθῆναι τὸν ἀγωνοθέτην.”

Οὐκοῦν ἃ μὲν ἐπέδωκα, ταῦτ’
 ἐσὶν, ὧν οὐδὲν σὺ γέγραψαι· ἃ δὲ
 φησιν ἢ βουλή δεῖν ἀντὶ τούτων γενέ-
 σθαι μοι, ταῦτ’ ἐστ’ ἃ διώκεις. Τὸ
 λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἐν-
 νομον εἶναι, τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι
 παρανόμων γράφη; ὁ δὲ παμπόνηρος
 ἄνθρωπος, καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκα-
 νος ὄντως, ποῖός τις ἂν εἴη πρὸς θεῶν;
 οὐχ ὁ τοιούτος;

λς’. Καὶ μὲν, περὶ τοῦ γε ἐν
 τῷ θεάτρῳ κηρύττεσθαι, τὸ μὲν μυ-
 ριάκις μυρίους κεκηρύχθαι, παραλεί-
 πω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐσεφα-
 νῶσθαι πρότερον· ἀλλὰ πρὸς θεῶν,
 οὐλοσκαῖος εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη,
 ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι, ὅτι τῷ
 μὲν σεφανομένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον
 ὁ σε-

ὁ στέφανος, ὅποι ἂν ἀναρρήθῃ· τοῦ δὲ τῶν σεφανούντων ἕνεκα συμφέροντος ἐν τῷ θεάτρῳ γίνεσθαι τὸ κήρυγμα; Οἱ γὰρ ἀκούσαντες ἅπαντες, εἰς τὸ ποιεῖν εὖ τὴν πόλιν προτρέπονται, καὶ τοὺς ἀποδιόνας τὴν χάριν μᾶλλον ἐπαινοῦσι τῷ σεφανμένῳ· διόπερ τὸν νόμον τοῦτον ἢ πόλις γέγραφε. Λέγε δ' αὐτὸν μοι τὸν νόμον, λαβών.

Ν Ο Μ Ο Σ.

“ Οσους σεφανῶσι τινες τῶν δήμων, τὰς ἀναγορεύσεις τῶν σεφάνων ποιεῖσθαι ἐν αὐτοῖς ἑκάστους τοῖς ἰδί-οις δήμοις, εἰ μὴ τινες ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἡ βουλὴ σεφανοῖ· τῆτους δὲ ἐξεῖναι ἐν τῷ θεάτρῳ, Διονυσίοις, ἀναγορεύεσθαι.”

λζ'. Ἀκούεις, Αἰσχίνη, τοῦ νόμου λέγοντος σαφῶς, “ πλὴν εἰ τινες ὁ δῆμος ἢ ἡ βουλὴ σεφανώσῃται; τούτους δὲ ἀναγορευέτω.” Τί οὖν, ὦ

84 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους
 πλάτεις; τί σαυλὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις
 ἐπὶ τούτοις; Ἀλλ' οὐδ' αἰσχύνῃ φθό-
 νου δίκην εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος οὐδ-
 ενὸς, καὶ νόμους, τοὺς μὲν μέλαποιῶν,
 τῶν δ' ἀφαιρῶν μέρη, οὓς ὅλας δίκαιον
 ἦν ἀναγινώσκεισθαι, τοῖς γε ὁμωμοκόσι
 κατὰ τὰς νόμους ψηφιεῖσθαι; Ἐπεὶ
 τοιαῦτα ποιῶν, λέγεις ἅ δεῖ προσεῖναι
 τῷ δημοτικῷ, ὡς περ ἀνδριάντα ἐκδεδω-
 κῶς κατὰ συγγραφὴν, εἶτα οὐκ ἔχοντα
 ἅ προσῆκεν ἐκ τῆς συγγραφῆς κομιζό-
 μενος· ἢ λόγῳ τὰς δημοτικούς, ἀλλ'
 οὐ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς πολιτεύ-
 μασι γινωσκομένους. Καὶ βοᾶς, ῥητὰ
 καὶ ἄρρητα ὀνομάζων ὡς περ ἐξ ἀμάξης,
 ἅ σοὶ καὶ τῷ σῷ γένει πρόσσεσιν, οὐκ
 ἐμοί. Καίτοι καὶ τούτῳ, ὧ ἄνδρες Ἀ-
 θηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν κατήγορίας δια-
 φέρειν ἠγοῦμαι, τῷ τὴν μὲν κατήγο-
 ρίαν ἀδικήματ' ἔχειν, ὧν ἐν τοῖς νό-
 μοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι· τὴν δὲ λοιδο-
 ρίαν

ρίαν βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν τοῖς ἐχθροῖς περὶ ἀλλήλων συμβαίνοι λέγειν. Οἰκοδομῆσαι δὲ τοὺς προγόνους ταυτὶ τὰ δικασήρια ὑπέιληφα, οὐχ ἵνα συλλέξαντες ὑμᾶς εἰς ταῦτα ἀπὸ τῶν ἰδίων, κακῶς τὰ ἀπόρρητα λέγωμεν ἀλλήλους, ἀλλ' ἵνα ἐξελέγχωμεν, ἐάν τις ἠδίκηκώς τι τυχεύῃ τὴν πόλιν. Ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἤτιον ἐμοῦ, πομπεύειν ἀντὶ τῆς κατηγορεῖν εἴλετο.

λή. Οὐ μὴν οὐδ' ἐνταῦθα ἔλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. Ἡδὴ δὲ ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, τοσούτον αὐτὸν ἐρωτήσας. Πότερόν σε τίς, Αἰσχίνης, τῆς πόλεως ἐχθρόν, ἢ ἐμὸν εἶναι Φῆ; ἐμὸν δηλονότι. Εἶτα, οὐ μὲν ἦν παρ' ἐμοῦ δίκην κατὰ τῆς νόμους ὑπὲρ τούτων λαβεῖν εἶπερ ἠδίκουν, ἐξέλιπες, ἐν ταῖς εὐθύναις, ἐν ταῖς γραφαῖς, ἐν ταῖς ἄλλαις κρίσεσιν· οὐ δ' ἐγὼ μὲν ἀθῶος ἅπασι, τοῖς νόμοις, τῷ χρόνῳ,
τῇ

86 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

τῇ προθεσμίᾳ, τῷ κεκρίσθαι περὶ πάντων πολλάκις τούτων πρότερον, τῷ μηδεπώποτε ἐξελεγχθῆναι μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, τῇ πόλει δ' ἢ πλεόν ἢ ἔλαττον ἀνάγκη τῶν γε δημοσίων πεπραγμένων μέλειναι τῆς δόξης, ἔνταῦθα ἀπήνηκας; Οὐρα, μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ἦς, ἐμοὶ δὲ προσποιῆ.

λθ'. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡ μὲν εὐσεβὴς καὶ δικαία ψῆφος ἅπασιν δέδεικται, δεῖ δέ με, ὡς ἔοικε, καὶ περ οὐ φιλολοιδόρον ὄντα φύσει, διὰ τὰς ὑπὸ τῆς βλασφημίας εἰρημένους, ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν, αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, καὶ δεῖξαι, τίς ὢν καὶ τίνων, ῥαδίως οὕτως ἄρχει τοῦ κακῶς λέγειν, καὶ λόγους τινὰς διασύρει, αὐτὸς εἰρηκῶς ἂ τίς οὐκ ἂν ὠκνησε τῶν μερίων ἀνθρώπων φθέγγασθαι; Εἰ γὰρ Αἰακὸς, ἢ Ραδάμανθους, ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὀ-
λεθρος

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 87

λεθρος γραμματεὺς, οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι
 τοιαῦτ' εἰπεῖν, οὐδ' ἂν οὕτως ἐπαχθεῖς
 λόγους πορίσασθαι, ὥσπερ ἐν τραγω-
 δία βοῶντα, " ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ
 " ἀρεῖῆ," καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ πάλιν
 σύνεσιν καὶ παιδείαν ἐπικαλούμενον, ἧ
 τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχροὶ διαγιγνώσκονται.
 Ταῦτα γὰρ δήπουθεν ἠκούετ' αὐτοῦ
 λέγοντος. Σοὶ δὲ ἀρεῖῆς, ὦ κάθαρμα,
 ἢ τοῖς σοῖς τίς μέλουσῖα; ἢ καλῶν ἢ
 μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; πόθεν λα-
 βόντι, ἢ πῶς ἀξιωθέντι; Ποῦ δὲ παι-
 δείας σοὶ θέμις μνησθῆναι; ἧς τῶν μὲν
 ὡς ἀληθῶς τελευχηκότων οὐδ' ἂν εἷς εἴ-
 ποι περὶ αὐτοῦ τοιούτον οὐδέν, ἀλλὰ
 καὶ ἑτέρου λέγοντος ἐρυθρίασειε· τοῖς
 δὲ ἀπολειφθεῖσι μὲν, ὥσπερ σὺ, προσ-
 ποιημένοις δὲ ὑπ' ἀνασθησίας, τὸ τῆς
 ἀκούοντος ἀλγεῖν ποιεῖν ὅταν λέγωσιν,
 οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περιέσειν.

μ'. Οὐκ ἀπορῶν δ' ὅ,τι χρὴ περὶ
 σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ
 πρώτου

πρώτου μνησθῶ. Πότερ' ὡς ὁ πατήρ σου Τρόμης ἐδούλευε παρ' Ἐλπία τῷ πρὸς τῷ Θησείῳ διδάσκοντι γράμματα, χοίνικας παχειάς ἔχων κὴ ξύλον; ἢ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθμερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἤρωϊ χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα, καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε; [*ἀλλὰ πάντες ἴσασι ταῦτα, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω.] ἀλλ' ὡς ὁ τριηραύλης Φορμίων, ὁ Δίωνος τοῦ Φρεαρρῆίου δοῦλος, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας;

μά. Ἀλλὰ, νῆ τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς, ὀκνῶ, μὴ περὶ σοῦ τὰ προσήκοντα λέγων, αὐτὸς οὐ προσήκοντα ἐμαυτῷ δόξω προσηρῆσθαι λόγους. Ταῦτα μὲν οὖν ἐάσω· ἀπ' αὐτῶν δὲ ὧν αὐτὸς βεβίωκεν, ἄρξομαι. Οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν, ἦν· ἀλλ' οἷς ὁ δῆμος καταραῖται. Οὐφὲ γάρ ποτε· ὀφὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ πρόην, ἅμα Ἀθηναῖος

ναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονε· καὶ δύο συλλαβὰς προσθεῖς, τὸν μὲν πατέρα, ἀντὶ Τρόμηλος, ἐποίησεν Ατρόμηλον, τὴν δὲ μητέρα σεμνῶς πάνυ Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Εμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν δηλονότι, ταύτης τῆς ἐπωνυμίας τυχεῖσαν· πόθεν γὰρ ἄλλοθεν; Ἀλλ' ὅμως οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει, ὥστε ἐλεύθερος ἐκ δέλου, καὶ πλούσιος ἐκ πτωχοῦ διὰ τριουσιγεγονώς, οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ.

μβ'. Καὶ περὶ ὧν μὲν ἐστὶ τις ἀμφισβήτησις, ὡς ἄρα ὑπὲρ τῆς πόλεως εἶρηκεν, ἐάσω· ἀ δ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν φανερώς ἀπεδείχθη πράττων, ταῦτα ἀναμνήσω. Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδε τὸν ἀποφημισθέντα Ἀντιφῶντα, ὃς ἐπαγγελιάμενος Φιλίππῳ τὰ νεώρια ἐμπρήσειν τὰ ὑμέτερα, εἰς τὴν πόλιν ἦλθεν;

ἦλθεν; ὃν λαβόντος ἐμοῦ κεκρυμμένον ἐν Πειραιεῖ, καὶ κατὰσῆσαντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγῶς, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ, τοὺς ἡτυχηκότας τῶν πολιτῶν ὑβρίζων, καὶ ἐπ' οἰκίας βαδίζων, ἄνευ ψηφίσματος ἀφεθῆναι ἐποίησε. Καὶ εἰ μὴ ἡ βουλή ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου, τὸ πρᾶγμα αἰσθημένη, καὶ τὴν ὑμέτεραν ἀγνοίαν ἐν οὐ δέοντι συμβεβηκυῖαν ἰδῆσα, ἐπεζήτησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ συλλαβοῦσα ἐπανήγαγεν ὡς ὑμᾶς, ἐξήρπασ' ἂν ὁ τοιῶτος, καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδύς, ἐξεπέμπετ' ἂν ὑπὸ τοῦ σεμνολόγου τριβίου· νῦν δ' ὑμεῖς σφελώσαντες αὐτὸν, ἀπεκλείνατε, ὡς ἔδειγε καὶ τῶτον. Τοιγαροῦν εἰδυῖα ταῦτα ἢ βουλή ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου τὰ τότε τούτῳ πεπραγμένα, χειρολονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τῶ ἐν Δήλῳ, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίας ἀφ' ἧσπερ πολλὰ προΐεσθε τῶν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 91

τῶν κοινῶν, ὡς προείλεσθε κακείνην, καὶ κυρίαν τοῦ πράγματος ἐποιήσατε, τῷ-
τον μὲν εὐθὺς ἀπήλασεν ὡς προδότην,
Υπερίδην δὲ λέγειν προσέταξε· καὶ
ταῦτα ἀπὸ τῷ βωμοῦ φέρουσα τὴν
ψῆφον ἔπραξε, καὶ οὐδεμία ψῆφος
ἠνέχθη τῷ μιᾶρῷ τούτῳ. Καὶ ὅτι
ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων
τοὺς μάρτυρας.

Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ.

“ Μαρτυροῦσι Δημοσθένης ὑπὲρ ἀ-
“ πάντων οἷδε· Καλλίας Σουκιεύς, Ζή-
“ νων Φλυεύς, Κλέων Φαληρεύς, Δη-
“ μόνικος Μαραθώνιος· Ὅτι τοῦ δήμου
“ πότῃ χειροτονήσαντος Αἰσχίνην σύν-
“ δικον ὑπὲρ τοῦ ἱερῶ τοῦ ἐν Δήλῳ εἰς
“ τοὺς Ἀμφικλύοντας, συνεδρεύσαντες ἡ-
“ μεῖς ἐκρίναμεν Υπερίδην ἄξιον εἶναι
“ μᾶλλον ὑπὲρ τῆς πόλεως λέγειν·
“ καὶ ἀπεσάλη Υπερίδης.”

μγ'. Οὐκ-

μγ'. Οὐκᾶν, ὅτε τῆτος μέλλοντος
 λέγειν, ἀπήλασεν αὐτὸν ἢ βουλή, καὶ
 προσέταξεν ἑτέρῳ, τότε καὶ προδότην
 εἶναι καὶ κακόνουν ὑμῖν ἀπέφηνεν. Ἐν
 μὲν τοίνυν τῷτο τοῖτῳ πολίτευμα
 τοῦ νεανίου τῆτος, ὁμοίον γε (εἴ γάρ;)·
 οἷς ἐμοῦ κατηγορεῖ· ἕτερον δὲ ἀναμιμ-
 νήσκεσθε. Ὅτε γὰρ Πύθωνα Φίλιπ-
 πος ἔπεμψε τὸν Βυζάνιον, καὶ παρὰ
 τῶν αὐτοῦ συμμάχων ἀπάντων συνέ-
 πεμψε πρέσβεις, ὡς ἐν αἰσχύνῃ ποι-
 ῆσων τὴν πόλιν, καὶ δείξων ἀδικοῦσαν,
 τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι δρασυνομέ-
 νῳ, καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ
 εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα, ἀλλ' ἀναστὰς
 ἀνελίπον, καὶ τὰ τῆς πόλεως δίκαια
 οὐχὶ προὔδωκα, ἀλλ' ἀδικοῦντα Φίλι-
 ππον ἐξήλεγξα φανερώς οὕτως, ὥστε
 τοὺς ἐκείνου συμμάχους αὐτοὺς ἀνισα-
 μένους ὁμολογεῖν· οὗτος δὲ συνηγωνί-
 ζετο, καὶ τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ
 πατρίδι, καὶ ταῦτα ψευδῆ. Καὶ εἰ
 ἀπέχρη

ἀπέχρη ταῦτα· ἀλλὰ καὶ πάλιν με-
 ταταῦθ' ὕστερον, Αναξίνω τῷ καλασκό-
 πω συνικὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν
 ἐλήφθη. Καίτοι ὅσις τῷ ὑπὸ τῶν
 πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνήει
 καὶ ἐκοινολογεῖτο, ἔτος αὐτὸς ὑπῆρχε
 τῇ φύσει καλάσκοπος καὶ πολέμιος τῇ
 παριδί. Καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω,
 κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.

Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ.

“ Μελέδημος Κλέωνος, Ὑπερίδης
 “ Καλλαίσχρου, Νικόμαχος Διοφάν-
 “ του, μαρτυροῦσι Δημοσθένει, καὶ ἐπω-
 “ μόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, εἰδέναι
 “ Αἰσχίνην Ἀτρομήτου Κοθωκίδην συν-
 “ ερχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θράσωνος
 “ οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον Αναξίνω,
 “ ὃς ἐκρίθη εἶναι καλάσκοπος παρὰ
 “ Φιλίππου. Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ
 “ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου, Ἐκατομβαιῶνος
 “ τρίτη ἰσαμένου.”

μδ'. Μυρία

μδ'. Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτῶ, παραλείπω· καὶ γὰρ οὐλῶ πως ἔχει. Πολλὰ ἂν ἐγὼ νῦν ἔτι τούτων ἔχοιμι δεῖξαι, ὧν οὗτος κατ' ἐκείνους τὰς χρόνους, τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὐρέθη. Ἀλλ' οὐ τίθειαι ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβοῦς μνήμην, οὐδ' ἦν προσῆκεν ὀργήν· ἀλλὰ δεδώκαίε, ἔθει τιμὴν φαύλῳ, πολλὴν ἐξουσίαν τῷ βουλομένῳ τὸν λόγονιὰ τι τῶν ὑμῖν συμφερόντων ὑποσκελίζειν καὶ συκοφαντεῖν, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἠδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι· διόπερ ῥᾶόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστερον αἰεὶ, τοῖς ἐχθροῖς ὑπηρετοῦντα μισθαρνεῖν, ἢ τὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐλόμενον τάξιν πολιτεύεσθαι.

μέ. Καὶ τὸ μὲν δὴ πρὸ τοῦ πολεμεῖν φανερώς, συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν μὲν, ὧ γῆ καὶ θεοὶ· πῶς γὰρ οὐ; κατὰ τῆς παρρησίας. Δότε
 δέ,

δὲ, εἰ βούλεσθε, δότε αὐτῷ τῆτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ φανερῶς ἤδη τὰ πλοῖα ἐσεσύλητο, Χερρόνησος ἐπορθεῖτο, ἐπὶ τὴν Ἀττικήν ἐπορεύετ' ἄνθρωπος, οὐκέτι ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν, ἀλλ' ἐνεισηῖται πόλεμος· ὅ,τι μὲν πρόποτ' ἔπραξεν ὑπὲρ ὑμῶν ὁ βάσκανος οὐλοσι ἰαμβοφάγος, οὐκ ἂν ἔχοι δεῖξαι, οὐδ' ἐσὶν οὔτε μείζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνῃ περὶ τῶν συμφερόντων τῆ πόλει. Εἰ δέ φησι, νῦν δεῖξάτω ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι ἀλλ' οὐκ ἐσὶν οὐδέν. Καίτοι δυοῖν αὐτὸν ἀνάγκη θάτερον, ἢ μηδὲν τοῖς πραττομένοις ὑπ' ἐμοῦ τότε ἔχοντα ἐγκαλεῖν, μὴ γράφειν παρὰ ταῦθ' ἕτερα· ἢ τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον ζητοῦντα, μὴ φέρειν εἰς μέσον τὰ τούτων ἀμείνω. Ἀρ' οὖν οὐδὲ ἔλεγεν, ὡσπερ οὐδὲ ἔγραφεν, ἡνίκα ἐργάσασθαι τι δέοι κακὸν ὑμᾶς; οὐμνον ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ.

μς'. Καὶ

μς'. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα καὶ Φέρειν
 ἠδύναλο, ὡς ἔοικεν, ἢ πόλις, ἃ ποιῶν
 οὗτος ἐλάνθανεν· ἐν δ' ἐπεξεργάσαλο,
 ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τοῖσ'τον, ὃ πᾶσι
 τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος, περὶ οὗ
 τῶν πολλοὺς ἀνάλωσε λόγους, τὰ τῶν
 Ἀμφισσέων τῶν Λοκρῶν διεξιῶν δόγ-
 ματα, ὡς διαστρέψων τὰληθές. Τό δ'
 οὐ τοῖσ'τόν ἐσι· πόθεν; πολλοῦ γε κῆ
 δεῖ· οὐδέ ποτ' ἐκνίψῃ σὺ τὰκεῖ πε-
 πραγμένα σαυτῶ· οὐχ οὕτω πολλὰ
 ἐρεῖς. Καλῶ δὲ ἐναντίον ὑμῶν, ὦ ἄν-
 δρες Αθηναῖοι, τοὺς θεοὺς ἅπαντας κῆ
 πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν
 Ἀττικὴν, καὶ τὸν Απόλλω τὸν Πύθι-
 ον, ὃς παρῶός ἐσι τῇ πόλει, καὶ
 ἐπεύχομαι πᾶσι τούτοις· εἰ μὲν ἀληθῆ
 πρὸς ὑμᾶς εἴποιμι, καὶ εἶπον τότε εὐ-
 δύς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον
 τῶν τῶν μιὰρὸν τούτου τῶ πρᾶγ-
 μαλος ἀπλόμενον, (ἔγνω γὰρ εὐθέως,
 ἔγνω) εὐτυχίαν μοι δοῦναι, καὶ σωτη-
 ρίαν·

ρίαν· εἰ δὲ πρὸς ἔχθραν, ἢ φιλονεικίας ἰδίας ἔνεκα, αἰτίαν ἐπάγω τέτρω ψευδῆ, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι. Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι, καὶ διετεινάμην οὐλωσί σφοδρῶς; Οτι καὶ γράμματ' ἔχων ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα, ἐξ ὧν ταῦτ' ἐπιδείξω σαφῶς, καὶ ὑμᾶς εἰδὼς τὰ πεπραγμένα μνημονεύοντάς, ἐκεῖνο φοβοῦμαι, μὴ τῶν εἰργασμένων αὐτῷ κακῶν ἕτος ἐλάττων ὑποληφθῆ· ὅπερ πρότερον συνέβη, ὅτε τοὺς τάλαιπώρους Φωκέας ἐποίησεν ἀπολέσθαι, τὰ ψευδῆ δεῦρ' ἀπαγγείλας.

μζ. Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάττειαν ἦλθε Φίλιππος, καὶ δι' ὃν ἠρέθη τῶν Ἀμφικλυόνων ἡγεμῶν, ὃς ἀπάντα ἀνέτρεψε τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἕτος ἐστὶν ὁ συγκατασκευάσας, καὶ πάντων εἰς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἰτίος κακῶν. Καὶ τότε εὐθὺς ἐμοῦ διαμαρτυρομένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,

G

98 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

κλησία, “ πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν
 “ ἄγεις, Αἰσχίνη, πόλεμον Ἀμφικλυ-
 “ ονικόν,” οἱ μὲν ἐκ παρακλήσεως συλ-
 καθήμενοι οὐκ εἶων με λέγειν, οἱ δὲ
 ἐθαύμαζον, καὶ κενὴν αἰτίαν διὰ τὴν
 ἰδίαν ἔχθραν ἐπάγειν με ὑπελάμβανον
 αὐτῷ. Ἡ τις δὲ ἢ φύσις, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, γέγονε τούτων τῶν πραγμά-
 των, καὶ τίνος εἵνεκα ταῦτα συνεσκευ-
 άσθη, καὶ πῶς ἐπράχθη, νῦν ἀκούσατε,
 ἐπειδὴ τότε ἐκωλύθητε. Καὶ γὰρ εὖ
 πρᾶγμα συνίεθὲν ὄψεσθε, καὶ μεγάλα
 ὠφελήσεσθε πρὸς ἰσότητα τῶν κοινῶν,
 καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ,
 θεάσεσθε.

μή. Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέ-
 μου πέρασ οὐδ’ ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ,
 εἰ μὴ Θεβαίους ἢ Θετταλοὺς ἐχθροὺς
 ποιήσειε τῇ πόλει. Ἀλλὰ καίπερ ἀ-
 δλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν
 ὑμετέρων πολεμουμένων αὐτῷ, ὅμως ὑπ’
 αὐτῷ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ληστῶν
 μυρία

μυρία ἔπασχε κακά. Οὔτε γὰρ ἐξ-
 ἠγέλο τῶν ἐκ τῆς χώρας γινόμενων
 οὐδέν, οὔτ' εἰσήγέλο, ὧν ἔδειτο αὐτῷ.
 Ἦν δὲ οὔτε ἐν τῇ Θαλάτῃ κρείττων
 τότε ὑμῶν, οὔτε εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλθεῖν
 δυνατὸς, μήτε Θετταλῶν ἀκολαθούνων,
 μήτε Θηβαίων διιένων. Συνέβαινε δὲ
 αὐτῷ, τῷ πολέμῳ κραλοῦντι τοὺς ὀποι-
 ουσδήποθ' ὑμεῖς ἐξεπέμπετε στρατηγοὺς,
 (ἐὼ γὰρ τοῦτό γε) αὐτῇ τῇ φύσει
 τῆ τοῦ τόπου καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἑκα-
 τέροις, κακοπαθεῖν. Εἰ μὲν οὖν τῆς
 ἰδίας ἔνεκεν ἔχθρας, ἢ τοὺς Θετταλοὺς,
 ἢ τοὺς Θηβαίους συμπεῖθοι βαδίζειν
 ἐφ' ὑμᾶς, οὐδέν' ἂν ἠγεῖτο προσέξειν
 αὐτῷ τὸν νοῦν· ἂν δὲ τὰς ἐκείνων κοι-
 νὰς προφάσεις λαβὼν, ἠγεμῶν αἰρεθῆ,
 ῥᾶον ἠλπιζε τὰ μὲν παρακρούσεσθαι,
 τὰ δὲ πείσειν. Τί οὖν ἐπιχειρεῖ;
 θεάσασθε ὡς εὔ· πόλεμον ποιῆσαι τοῖς
 Ἀμφικλύοσι, καὶ περὶ τὴν Πυλαίαν
 ταραχὴν. Εἰς γὰρ ταῦτ' εὐθὺς αὐ-
 τοὺς

τοὺς ὑπελάμβανεν αὐλοῦ δεήσεσθαι. Εἰ μὲν τοίνυν τῷτον ἢ τῶν παρ' ἑαυτοῦ πεμπομένων ἱερομνημόνων, ἢ τῶν ἐκείνου συμμάχων εἰσηγεῖτό τις, ὑπόφεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θεβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάζεσθαι· ἂν δὲ Αθηναῖος ἦ, καὶ παρ' ὑμῶν τῶν ὑπεναντίων ὁ τῷτο ποιῶν, εὐπόρως λήσειν· ὅπερ συνέβη.

μθ'. Πῶς οὖν ταῦτ' ἐποίησε; μισθοῦται τελονί. Οὐδενὸς δὲ προειδότης, οἶμαι, τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ φυλάττοντος, ὥσπερ εἶωθε τὰ τοιαῦτα παρ' ὑμῖν γίνεσθαι, προβληθεὶς πυλαγόρας οὗτος, καὶ τριῶν ἢ τετάρων χειρολησάντων αὐτὸν, ἀνέρρηθη. Ως δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τὰς Ἀμφικλύονας, πάντα τὰλλ' ἀφείς καὶ παριδῶν, ἐπέραυνεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη καὶ λόγους εὐπροσώπους, καὶ μύθους, ὅθεν ἡ Κιρρραία χώρα καθιερώθη, συνδεῖς

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 101

θεῖς καὶ διεξελθὼν, ἀνθρώπους ἀπείρους
 λόγων, καὶ τὸ μέλλον οὐ προορωμένους,
 τοὺς ἱερομνήμονας πείθει ψηφίσασθαι
 περιελθεῖν τὴν χώραν, ἣν οἱ μὲν Ἀμ-
 φισσεῖς, σφῶν αὐτῶν οὔσαν, γεωργεῖν
 ἔφασαν, οὗτος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας
 ἠτιᾶτο εἶναι· οὐδεμίαν δίκην τῶν Λο-
 κρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν, οὐδ' ἂ νῦν οὗ-
 τος λέγων προφασίζεσθαι οὐκ ἀληθῆ.
 Γνώσεσθε δ' ἐκεῖθεν. Οὐκ ἐνῆν ἄνευ
 τῶν προσκαλέσασθαι δήπου, τοῖς Λοκροῖς
 δίκην κατὰ τῆς πόλεως συνέλεσθαι.
 Τίς οὖν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; ἀπὸ ποίας
 ἀρχῆς; εἶπε τὸν εἰδότα, δεῖξον· ἀλλ'
 οὐκ ἂν ἔχοις, ἀλλὰ κενῆ προφάσει
 ταύτη κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ.

ν'. Περιϊόντων τοίνυν τὴν χώραν
 τῶν Ἀμφικλυόνων κατὰ τὴν ὑφήγησιν
 τὴν τρίτου, προσπεσόντες οἱ Λοκροὶ,
 μικροῦ μὲν ἅπαντας κατηκόντισαν, τι-
 νὰς δὲ καὶ συνήρπασαν τῶν ἱερομνη-
 μόνων. Ὡς δ' ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλή-
 ματα

μαλα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισ-
 σεῖς ἐταράχθη, τὸ μὲν πρῶτον ὁ
 Κότλυφος αὐτῶν τῶν Ἀμφικλυόνων ἤγα-
 γε στρατιάν. Ὡς δὲ, οἱ μὲν οὐκ ἦλθον,
 οἱ δ' ἐλθόντες οὐδὲν ἐποίησαν, εἰς τὴν
 ἐπιούσαν Πυλαίαν ἐπὶ τὸν Φίλιππον
 εὐθὺς ἡγεμόνα ἦγον οἱ κατεσκευασμένοι,
 καὶ πάλαι πονηροὶ τῶν Θετταλῶν,
 καὶ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καὶ
 προφάσεις εὐλόγους εἰλήφεσαν. Ἡ γὰρ
 αὐτοὺς εἰσφέρειν καὶ ξένους τρέφειν ἔ-
 φασαν δεῖν, καὶ ζημιῶν τοὺς μὴ ταῦ-
 τα ποιῆντας ἢ ἐκεῖνον αἰρεῖσθαι. Τί
 δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; ἠρέθη γὰρ ἐκ
 τούτων ἡγεμών. Καὶ μέγα ταῦτ' εὐ-
 θὺς δύναμιν συλλέξας, καὶ παρελθὼν
 ὡς ἐπὶ τὴν Κιρραίαν, ἐρρώσθαι φρά-
 σας πολλὰ καὶ Κιρραίοις καὶ Λοκροῖς,
 τὴν Ἐλάτειαν καταλαμβάνει. Εἰ μὲν
 οὖν μὴ μέεγνωσαν εὐθὺς Θεβαῖοι, καὶ
 μεθ' ὑμῶν ἐγένοντο, ὥσπερ χειμάρρους
 ἂν ἅπαν τῆτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν
 πόλιν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 103

πόλιν εἰσέπεσε. Νῦν δὲ τότε γ' ἐξ-
αίφνης ἐπέσχον αὐτὸν ἐκεῖνοι, μάλιστα
μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θεῶν τινὸς
εὐνοία πρὸς ὑμᾶς· εἶτα μὲν τοι, καὶ
ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα, καὶ δι' ἐμέ. Δὸς
δέ μοι τὰ δόγματα ταῦτα, καὶ τοὺς
χρόνους, ἐν οἷς ἕκαστα πέπρακται· ἵν'
εἰδῆτε ἠλίκα πράγματα ἢ μικρὰ κεφα-
λὴ ταραξάσα αὐτῆ, δίκην οὐκ ἔδωκε.
Λέγε μοι τὰ δόγματα.

νά. ΔΟΓΜΑ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ.

“ Ἐπὶ Ἱερέως Κλειναγόρου, ἑαρινῆς
“ Πυλαίας, ἔδοξε τοῖς πυλαγόροις καὶ
“ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικλυόνων·
“ Ἐπειδὴ Ἀμφισσεῖς ἐπιβαίνουσιν ἐπὶ
“ τὴν ἱερὰν χώραν, καὶ σπείρουσι, καὶ
“ βοσκήμασι κατανέμουσιν· ἐπελθεῖν
“ τοὺς πυλαγόρους καὶ τῶς συνέδρους,
“ καὶ σήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὄρως, καὶ
“ ἀπειπεῖν τοῖς Ἀμφισσεῦσι τοῦ λοι-
“ ποῦ μὴ ἐπιβαίνειν.”

ΕΤΕ-

ΕΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ.

“ Ἐπὶ Ἱερέως Κλειναγόρου, ἑαρινῆς
 “ Πυλαίας, ἔδοξε τοῖς πυλαγόραις καὶ
 “ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικλυόνων, καὶ
 “ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικλυόνων· Ἐπειδὴ
 “ οἱ ἐξ Ἀμφίσσης τὴν ἱερὰν χώραν
 “ κατανειμάμενοι γεωργοῦσι, καὶ βοσκή-
 “ μαλα νέμουσι, καὶ κωλυόμενοι τῆτο
 “ ποιεῖν, ἐν τοῖς ὅπλοις παραγενόμενοι
 “ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον κε-
 “ κωλύκασι μὲν βίας, τινὰς δὲ καὶ τε-
 “ τραυματίκασι, καὶ τὸν στρατηγὸν τὸν
 “ ἡρημένον τῶν Ἀμφικλυόνων, Κότυφον
 “ τὸν Ἀρκάδα· πρεσβεῦσαι πρὸς Φίλ-
 “ ιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ ἀξιοῦν
 “ ἵνα βοηθήσῃ τῷ τε Ἀπόλλωνι καὶ
 “ τοῖς Ἀμφικλύοσιν, ὅπως μὴ περιῖδῃ
 “ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων τὸν
 “ θεὸν πλημμελούμενον· καὶ διότι αὐ-
 “ τὸν στρατηγὸν ἀύλοκράτορα αἰροῦνται
 “ οἱ

“ οἱ Ἕλληνες οἱ μετέχοντες τοῦ συν-
 “ εδρίου τῶν Ἀμφικλυόνων.”

Λέγε δὴ καὶ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς
 ταῦτ' ἐγένετο· εἰσὶ γὰρ καθ' οὓς
 ἐπυλαγόρησεν οὗτος. Λέγε.

Χ Ρ Ο Ν Ο Ι.

“ Ἀρχῶν Μνησιθείδης, μηνὸς Ἀνθε-
 “ σθηριῶνος ἑκτὴ ἐπὶ δεκάτῃ.”

Δὸς δὴ μοι τὴν ἐπιστολήν, ἣν, ὡς
 οὐχ ὑπήκουον οἱ Θεβαῖοι, πέμπει πρὸς
 τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ συμμάχους ὁ
 Φίλιππος· ἵν' εἰδῆτε καὶ ἐκ ταύτης
 σαφῶς, ὅτι τὴν μὲν ἀληθῆ πρόφασιν
 τῶν πραγμάτων, τὸ, ταῦτ' ἐπὶ τὴν
 Ελλάδα, καὶ τοὺς Θεβαίους, καὶ ὑ-
 μᾶς πρᾶττειν, ἀπεκρύπτετο· κοινὰ δὲ
 καὶ τοῖς Ἀμφικλύοσι δόξαντα ποιεῖν
 προσεποιεῖτο. Ο δὲ τὰς ἀφορμὰς
 ταύτας καὶ τὰς προφάσεις παραδούς
 αὐτῷ, οὗτος ἦν. Λέγε.

ΕΠΙ-

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

" Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος,
 " Πελοποννησίων τῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ
 " τοῖς δημιουργοῖς, καὶ τοῖς συνέδροις,
 " καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις πᾶσι,
 " χαίρειν. Ἐπειδὴ Λοκροὶ οἱ καλού-
 " μενοι Οἰζόλαι, κατοικῶντες ἐν Ἀμ-
 " φίσσῃ, πλημμελοῦσιν εἰς τὸ ἱερόν
 " τοῦ Απόλλωνος τῆ ἐν Δελφοῖς, καὶ
 " τὴν ἱερὰν χώραν ἐρχόμενοι μεθ' ὄπ-
 " λων λεηλατοῦσι· βούλομαι τῷ θεῷ
 " μεθ' ὑμῶν βοηθεῖν, καὶ ἀμύνασθαι
 " τοὺς παραβαίνοιάς τι τῶν ἐν ἀν-
 " δρώποις εὐσεβῶν. Ὡς συναίλατε
 " μὲν τῶν ὀπλων εἰς τὴν Φωκίδα,
 " ἔχουτες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετραρά-
 " κοντα, τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς Λῶου, ὡς
 " ἡμεῖς ἄγομεν· ὡς δὲ Ἀθηναῖοι, Βοη-
 " δρομιῶνος· ὡς δὲ Κορίνθιοι, Πανέμου.
 " Τοῖς δὲ ἡμῖν συνανήσασι πανδημεῖ,
 " χρησόμεθα συμβούλοις, τοῖς δὲ μὴ
 " συγ-

“συγκειμένοις, ἐπιζημίοις. Εὐλυχεῖτε.”

16'. Οὐραθ' ὅτι φεύγει μὲν τὰς ἰδί-
 ας προφάσεις, εἰς δὲ τὰς Ἀμφικλυονι-
 κας καταφεύγει. Τίς οὖν ὁ ταῦτα
 συμπαρασκευάσας αὐτῷ; τίς ὁ τὰς
 προφάσεις ταύτας ἐνδοῦς; τίς ὁ τῶν
 κακῶν τῶν γεγενημένων μάλισα αἴτιος;
 οὐχ οὗτος; Μὴ τοίνυν λέγεις, ὦ ἄν-
 δρες Ἀθηναῖοι, περιϊόντες, ὡς ὑφ' ἐνὸς
 τοιαῦτα πέπονθεν ἡ Ἑλλάς ἀνθρώπου.
 Οὐχ ὑφ' ἐνὸς, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν καὶ
 πονηρῶν τῶν παρ' ἐκάστοις, ὦ γῆ καὶ
 θεοί· ὧν εἷς οὗτός ἐστιν· ὃν, εἰ μηδὲν
 εὐλαβηθέντα τὰληθὲς εἰπεῖν δέσι, οὐκ
 ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν ἀλιτήριον
 τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἀπάν-
 των εἰπεῖν, ἀνθρώπων, τόπων, πόλε-
 ων. Οὐ γὰρ τὸ σπέρμα παρασχών,
 οὗτος τῶν φύλων κακῶν αἴτιος. Οὐ
 ὅπως πολὲ οὐκ εὐθύς ἰδόντες ἀπεσφά-
 ρητε, θαυμάζω· πλὴν πολὺ τι σκό-
 τος, ὡς ἔοικέν, ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς
 ἀλη-

108 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἀληθείας. Συμβέβηκε τοίνυν μοι τῶν
κατὰ τῆς παλίδος τούτῳ πεπραγμένων
ἀφαιμένῳ, εἰς ἃ τούτοις ἐναντιούμενος
αὐτὸς πεπολίτευμαι, ἀφίχθαι ἃ πολ-
λῶν μὲν ἕνεκα εἰκότως ἀκούσετέ μου,
μάλιστα δ', ὅτι αἰσχρὸν ἔστιν, ὧ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν
ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ
μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε.
Ορῶν γὰρ ἐγὼ Θηβαίους, σχεδὸν δὲ
καὶ ὑμᾶς, ὑπὸ τῶν τὰ Φιλίππου
πραττόντων, καὶ διεφθαρμένων παρ'
ἐκατέρους, ὃ μὲν ἦν ἀμφοτέροις φοβερὸν
καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον, τὸ τὸν
Φίλιππον ἔαν ἀυξάνεσθαι, παρορῶντας,
καὶ οὐδὲ καθὲν φυλαττομένους, εἰς
ἔχθραν δὲ καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις
ἑτοιμῶς ἔχοντας, ὅπως τοῦτο μὴ γε-
νήσεται, παραλήρων διείλουν· οὐκ ἀπὸ
τῆς ἐμαυτοῦ γνώμης μόνον ταῦτα συμ-
φέρειν ὑπολαμβάνων, ἀλλ' εἰδὼς Ἀρι-
στοφῶνα, καὶ πάλιν Ἐὐβουλον, πάντῃα
τὸν

τὸν χρόνον βουλομένους πρᾶξαι ταύτην τὴν Φιλίαν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων πολλάκις ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς, τοῦτο ὁμογνωμονῆντας αἰεί. Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὧ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Ἄ γὰρ περὶ Θηβαίων ἐπιτιμᾶς ἐμοί, ἐκείνων πολὺ μᾶλλον, ἢ ἐμοῦ κατηγορεῖς, τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. Ἀλλ' ἐκέῖσε ἐπάνειμι ὅτι τὸν ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον τρίτου μὲν ποιήσαντος, συμπεραναμένων δὲ τῶν ἄλλων τῶν συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν, συνέβη τὸν Φίλιππον ἐλθεῖν ἐφ' ἡμᾶς, οὐπερ ἕνεκα τὰς πόλεις οὗτοι συνέκρνον. Καὶ εἰ μὴ προεξανέστημεν μικρὸν, οὐδ' ἀναλαβεῖν αὐτοὺς ἂν ἠδυνήθημεν· οὐδ' ἔτι μέχρι πόρρω προήγαγον οὗτοι τὸ πρᾶγμα. Ἐν οἷς δὲ ἦτε ἤδη τὰ πρὸς ἀλλήλους, τουτωνὶ τῶν ψηφισμάτων ἀκούσαντες

110 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἀκούσαντες καὶ τῶν ἀποκρίσεων, εἴσε-
σθε. Καί μοι λέγε ταῦτα, λαβών.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

“ Ἐπὶ Ἀρχόντος Ἡροπύθου, μηνὸς
“ Ἐλαφηβολιῶνος ἕκτη φθινόγιος, φυ-
“ λῆς πρύτανευούσης Ἐρεχθίδος, βου-
“ λῆς καὶ στρατηγῶν γνώμη· Ἐπειδὴ
“ Φίλιππος τινὰς μὲν κατέειληφε πό-
“ λεις τῶν ἀσυγγείνων, τινὰς δὲ πορ-
“ θεῖ, κεφαλαίῳ δὲ ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν
“ παρασκευάζειαι παραγίγνεσθαι, παρ’
“ οὐδὲν ἡγούμενους τὰς ἡμέτερας συν-
“ θήκας, καὶ τὰς ὄρκους λύειν ἐπιβάλ-
“ λειαι, καὶ τὴν εἰρήνην, παραβαίνωκ
“ τὰς κοινὰς πίσεις· δεδόχθαι τῇ βου-
“ λῇ καὶ τῷ δήμῳ, πέμπειν πρὸς
“ αὐτὸν πρέσβεις, οἵ τινες αὐτῷ διαλέ-
“ ξοῖναι, καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν,
“ μάλιστα μὲν τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν
“ διαληρεῖν καὶ τὰς συνθήκας· εἰ δὲ
“ μὴ, πρὸς τὸ βουλεύεσθαι δοῦναι
“ χρόνον

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. ΙΙΙ

“ χρόνον τῇ πόλει, καὶ τὰς ἀνοχὰς
“ ποιήσασθαι, μέχρι τοῦ Θαρρηλιῶνος
“ μηνός. Ἡρέθησαν ἐκ τῆς βουλῆς
“ Σίμος Αναγυρῆσιος, Εὐθύδημος Φλι-
“ άσιος, Βουλαγόρας Αλωπεκῆθεν.”

ΕΤΕΡΟΝ ΨΗΦΙΣΜΑ.

“ Ἐπὶ Ἀρχοῦλος Ἡροπύθου, μηνός
“ Μουνυχιῶνος ἔνη κὶ νέα, πολεμάρ-
“ χου γνώμη· Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς
“ ἀλλοτριότηῃα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς
“ ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, παρεσκευά-
“ σαι δὲ καὶ παντὶ τῷ στρατεύματι
“ πρὸς τοὺς ἔγγιστα τῆς Ἀττικῆς πα-
“ ραγίγνωσθαι τόπους, παραβαίνων τὰς
“ πρὸς ἡμᾶς ὑπαρχούσας αὐτῷ συνθή-
“ κας· δεδόχθαι τῇ βουλῇ κὶ τῷ δήμῳ,
“ πέμψαι πρὸς αὐτὸν κήρυκα καὶ
“ πρέσβεις, οἳ τινες ἀξιώσουσι, καὶ πα-
“ ρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς
“ ἀνοχὰς, ὅπως ἐνδεχομένως ὁ δῆμος
“ βουλεύσῃται· καὶ γὰρ νῦν οὐ κέρρικε
“ βοηθεῖν

112 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“βοηθεῖν ἐν οὐδενὶ τῶν μετρίων. Ἡ-
“ρέθησαν ἐκ τῆς βουλῆς Νέαρχος
“Σωσινόμου, Πολυκράτης Επίφρονος
“καὶ κήρυξ Εὐνομος Αναφλύσιος ἐκ
“τοῦ δήμου.”

Λέγε δὴ καὶ τὰς ἀποκρίσεις.

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

“Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος,
“Αθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,
“χαίρειν. Ἦν μὲν ἀπαρχῆς εἶχέτε
“πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶ, καὶ
“τίνα σπουδὴν ποιεῖσθε, προσκαλέσα-
“σθαι βουλόμενοι Θετταλοὺς καὶ Θε-
“βαίους, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτοὺς. Βέλτιον
“δ’ αὐτῶν Φρονούντων, καὶ μὴ βουλο-
“μένων ἐφ’ ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυ-
“τῶν αἵρεσιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ συμφέ-
“ρον ἰσαμένων, νῦν ἔξ ὑποστροφῆς ἀ-
“ποσειλάντες ὑμεῖς πρὸς με πρέσβεις
“καὶ κήρυκας, συνθηκῶν μνημονεύετε,
“καὶ τὰς ἀνοχὰς αἰτεῖσθε, κατ’ οὐδ-
“ἐν

“ ἐν ὑφ’ ἡμῶν πεπληγμένοι. Ἐγὼ
 “ μέντοι ἀκούσας τῶν πρεσβευτῶν, συγ-
 “ καλατίθεμαι τοῖς παρακαλουμένοις,
 “ καὶ ἔτοιμός εἰμι ποιῆσθαι τὰς ἀνο-
 “ χὰς, ἂν περ τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβε-
 “ λεύοντες ὑμῖν παραπέμφαντες, τῆς
 “ προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσητε. Ἐρ-
 “ ρώσθε.”

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΘΗΒΑΙΟΙΣ.

“ Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος,
 “ Θηβαίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,
 “ χαίρειν. Ἐκομισάμην τὴν παρ’ ὑ-
 “ μῶν ἐπιστολήν, δι’ ἧς μοι τὴν ὁμό-
 “ νοιαν καὶ τὴν εἰρήνην ἀνανεοῦσθε.
 “ Πυνθάνομαι μέντοι, διότι πᾶσαν ὑμῖν
 “ Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν,
 “ βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαλαίνοους γενέ-
 “ σθαι τοῖς ὑπ’ αὐτῶν παρακαλουμέ-
 “ νοις. Πρότερον μὲν οὖν ὑμῶν καλε-
 “ γίνωσκον ἐπὶ τῷ μέλλειν πείθεσθαι
 “ ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι, καὶ ἐπακολου-

Η

“ δεῖν

114 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

“ Δεῖν αὐτῶν τῇ προαιρέσει νῦν δ’
 “ ἐπιγνοῦς ὑμᾶς, τὰ πρὸς ἡμᾶς, ἐζη-
 “ τηκότας ἔχειν εἰρήνην μᾶλλον, ἢ
 “ ταῖς ἐτέρων ἐπακολουθεῖν γνώμας,
 “ ἥσθη· καὶ μᾶλλον ὑμᾶς ἐπαινῶ κα-
 “ τὰ πολλὰ, μάλιστα δ’ ἐπὶ τῷ βου-
 “ λεύσασθαι περὶ τούτων ἀσφαλέστερον,
 “ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ.
 “ Οπερ οὐ μικρὰν ὑμῖν οἴσειν ἐλπίζω
 “ ῥοπὴν, εἴαν περ ἐπὶ ταύτης μένητε
 “ τῆς προθέσεως. Ἐρῶσθε.”

νγ'. Οὕτω διαθείς ὁ Φίλιππος τὰς
 πόλεις πρὸς ἀλλήλας διὰ τούτων, καὶ
 τούτοις ἐπαρθείς τοῖς ψηφίσμασι καὶ
 ταῖς ἀποκρίσεσιν, ἦκεν ἔχων τὴν δύ-
 ναμιν, καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν·
 ὡς οὐδ’ ἂν, εἴτι γένοιτο, ἔτι συμπνευ-
 σόντων ὑμῶν κὴ τῶν Θηβαίων. Ἀλλὰ
 μὴν, τὸν τότε συμβάντα ἐν τῇ πόλει
 Δόρυβον ἴσε μὲν ἅπαντες· μικρὰ δ’
 ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαϊότατα.
 Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν· ἦκε δ’ ἀγγέλλων

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 115

τίς ὡς τοὺς πρυϊάνεις, ὡς Ελάτεια
καλείληπται. Καὶ μετὰ ταῦτα οἱ μὲν,
εὐθὺς ἐξανασάντες μεῖαξὺ δειπνοῦντες,
τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν
ἀγορὰν ἐξεῖργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνε-
πίμπρασαν· οἱ δὲ τοὺς στρατηγούς με-
πέμποντο, καὶ τὸν σαλπικλήην ἐκά-
λουν· καὶ θορύβου πλήρης ἦν ἡ πόλις.
Τῇ δ' ὑφεραία ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, οἱ μὲν
πρυϊάνεις τὴν βουλήν ἐκάλουν εἰς τὸ
βουλευτήριο, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησί-
αν ἐπορεύεσθε. Καὶ πρὶν ἐκείνην χρη-
ματίσαι καὶ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆ-
μος ἄνω καθῆτο. Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς
εἰσῆλθεν ἡ βουλή, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ
πρυϊάνεις τὰ προσηγελμένα ἑαυτοῖς,
καὶ τὸν ἠκούσας παρήγαγον, καὶ κείνος
εἶπεν, ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγο-
ρεύει βούλειαι; παρήει δ' οὐδεὶς. Πολ-
λάκις δὲ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, οὐδὲν
μᾶλλον ἀνίστατο οὐδεὶς, ἀπάντων μὲν
τῶν στρατηγῶν παρόντων, ἀπάντων δὲ
τῶν

116 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

τῶν ρητόρων, καλούσης δὲ τῆς κοινῆς τῆς πατρίδος Φωνῆς τὸν ἑροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας· ἦν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους Φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινήν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Καί τοι, εἰ μὲν τοὺς σωθῆναι τὴν πόλιν βουλομένους παρελθεῖν ἔδει, πάντες ἂν ὑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἀναστάντες, ἐπὶ τὸ βῆμα ἐβαδίζετε· πάντες γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, σωθῆναι αὐτήν ἐβούλεσθε. Εἰ δὲ τοὺς πλεσιωιάτους, οἱ τριακόσιοι. Εἰ δὲ τοὺς ἀμφοτέρωτα ταῦτα, καὶ εὐνοὺς τῇ πόλει καὶ πλεσίους, οἱ μὲν ταῦτα τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες· καὶ γὰρ εὐνοία καὶ πλοῦσι τοῦτ' ἐποίησαν. Ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, οὐ μόνον εὐνοὺν καὶ πλούσιον ἄνδρα ἐκάλει, ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξαρχῆς, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς, τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, καὶ τί βουλόμενος. Ο γὰρ
μὴ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 117

μη ταῦτ' εἰδώς, μήτ' ἐξήλακώς πόρρωθεν ἐπιμελῶς, οὔτ' εἰ εὖνους ἦν, οὔτ' εἰ πλούσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἔμελλεν ὅ,τι χρῆ ποιεῖν εἴσεσθαι, οὐδ' ὑμῖν ἔξειν συμβουλεύειν.

19. Εφάνην τοίνυν οὗτος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγώ, καὶ παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, ἃ μου δυοῖν ἕνεκ' ἀκούσατε προσέχοντες τὸν νοῦν. Ενὸς μὲν, ἵν' εἰδῆτε ὅτι μόνος τῶν λεγόντων καὶ πολιτευομένων ἐγώ, τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, ἀλλὰ καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξήλαζόμεν τα δέοντα ὑπὲρ ὑμῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς· ἐτέρου δὲ, ὅτι μικρὸν ἀναλώσαντες χρόνον, πολλῶ πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς πάσης πολιτείας ἔσεσθε ἐμπειρότεροι. Εἶπον τοίνυν, Ὅτι τοὺς μὲν, ὡς ὑπαρχόντων Θεβαίων φίλων Φιλίππου, λίαν δορυβεμένους, ἀγνοεῖν τὰ παρόντα πράγματα ἠγοῦμαι. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι, εἰ τοῦθ' οὕτως ἐτύγχανεν ἔχον,

ἔχον, οὐκ ἂν αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ελα-
 τείᾳ ὄντα, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις ὀρί-
 οῖς. Οτι μέντοι, ἵνα ἔτοιμα ποιήσῃται
 τὰ ἐν Θηβαίοις, ἠκει, σαφῶς ἐπίστα-
 μαί. Ως δ' ἔχει ταῦτα, ἔφην, ἀκού-
 σατέ μου. Εκείνος ὅσους ἢ πείσαι
 χρήμασι Θηβαίων, ἢ ἔξαπαλῆσαι ἐνῆν,
 ἀπαντίας κῦτρεπίσαι· τοὺς δ' ἀπαρχῆς
 ἀνθεσηκότας αὐτῷ, καὶ νῦν ἐναντιουμέν-
 ους, οὐδαμῶς πείσαι δύναται. Τί οὖν
 βούλειαι, καὶ τίνος ἔνεκα τὴν Ελάτει-
 αν καλείληφε; Πλησίον δύναμιν δείξας
 καὶ παρασήσας τὰ ὄπλα, τοὺς μὲν
 ἐαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ
 ἐπαῖραι, τοὺς δ' ἐναντικίμενους κατα-
 πλῆξαι· ἵν' ἢ συγχωρήσωσι φοβηθέντες
 ἢ νῦν οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ βιασθῶσιν. Εἰ
 μὲν οὖν προαιρησόμεθα ἡμεῖς, ἔφην, ἐν
 τῷ παρόντι, εἴ τι δύσκολον πέπρακται
 Θηβαίοις πρὸς ἡμᾶς, τῆτος μεμνη-
 σθαι, καὶ ἀπιστεῖν αὐτοῖς, ὡς ἐν τῇ
 τῶν ἐχθρῶν οὔσι μερίδι, πρῶτον μὲν
 ἄ

ἂ ἂν εὐξαίλο Φίλιππος, ποιήσομεν· εἴ-
 τα φοβοῦμαι, μὴ προσδεξαμένων τῶν
 νῦν ἀνθηκηότων αὐτῶ, καὶ μιᾷ γνώμῃ
 πάντων Φιλιππισάνων, εἰς τὴν Αττι-
 κὴν ἔλθωσιν ἀμφοτέροι. Ἄν μὲν τοι
 πεισθῆτέ μοι, καὶ πρὸς τῷ σκοπεῖν,
 ἀλλὰ μὴ φιλονεικεῖν, περὶ ὧν ἂν λέ-
 γω, γένησθε, οἶμαι καὶ τὰ δέοντα λέ-
 γειν δόξειν, καὶ τὸν ἐφεσηκότα κίνδυνον
 τῇ πόλει διαλύσειν. Τί οὖν φημι
 δεῖν; πρῶτον μὲν τὸν παρόντα ἐπαν-
 εῖναι φόβον, εἶτα μελαθέσθαι καὶ φο-
 βεῖσθαι πάντας ὑπὲρ Θηβαίων· πολὺ
 γὰρ τῶν δεινῶν εἰσὶν ἐγγυτέρω, καὶ
 πρῶτοι αὐτοῖς ὁ κίνδυνος· ἔπειτα ἐξ-
 ελθόντας Ἐλευσίναδε τοὺς ἐν ἡλικίᾳ
 καὶ τοὺς ἰππέας, δεῖξαι πᾶσιν ὑμᾶς
 αὐτοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις ὄντας· ἵνα τοῖς
 ἐν Θήβαις φρονοῦσι τὰ ὑμέτερα ἐξίσου
 γένηται τὸ παρρησιάζεσθαι περὶ τῶν
 δικαίων, εἰδῶσιν ὅτι, ὡς περ τοῖς πω-
 λοῦσι Φιλίππῳ τὴν πατρίδα πάρεσθ'

ἢ βοηθήσουσα δύναμις ἐν Ἐλαλείᾳ, οὕτω τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπάρχεθ' ὑμεῖς ἔτοιμοι, καὶ βοηθήσειε, ἂν τις ἐπ' αὐτοὺς ἴη. Μετὰ ταῦτα χειροτονῆσαι κελεύω δέκα πρέσβεις, καὶ ποιῆσαι τέτους κυρίους μετὰ τῶν στρατηγῶν, καὶ τοῦ, πότε δεῖ ἐκεῖσε βαδίζειν, καὶ τῆς ἐξόδου. Ἐπειδὴν δ' ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις εἰς Θήβας, πῶς χρῆσεσθε τῷ πράγματι τούτῳ, παραινῶ, πάνυ μοι προσέχειε τὸν νοῦν. Μὴ δεῖσθε Θηβαίων μηδέν· αἰσχρὸς γὰρ ὁ καιρὸς· ἀλλ' ἐπαγγείλασθε βοηθήσειν, ἔάν κελεύωσιν, ὡς ἐκείνων ὄντων ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις, ἡμῶν δὲ ἀμεινον ἢ ἐκεῖνοι τὸ μέλλον προορωμένων. Ἴν', ἔάν μὲν δέξωνται ταῦτα καὶ πεισθῶσιν ἡμῖν, καὶ ἂ βουλόμεθα ὦμεν διωκημένοι, καὶ μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράττωμεν· ἔάν δ' ἄρα μὴ συμβῆ καλάτυχεῖν, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσιν, ἂν τι νῦν ἐξαμάρτωσιν, ἡμῖν δὲ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 121

δὲ μηδὲν αἰσχροῦν, μηδὲ ταπεινὸν ἢ πεπραγμένον.

νέ. Ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις εἰπὼν, κατέβην. Συνεπαινεσάντων δὲ πάντων, καὶ οὐδενὸς εἰπόντος ἐναντίον οὐδέν, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραφα δέ· οὐδὲ ἔγραφα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδὲ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θεβαίους· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, καὶ ἔδωκ' ἑμαυτὸν ὑμῖν ἀπλῶς εἰς τοὺς περιεσηκότας τῇ πόλει κινδύνους. Καί μοι φέρε τὸ ψήφισμα, τὸ τότε γενόμενον. Καί τοι, τίνα βούλει σε, Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἑμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; βούλει ἑμαυτὸν μὲν, ὃν ἂν σὺ λοιδορέμενος καὶ διασύρων, καλέσαις Βάταλον; σὲ δὲ μηδὲ ἤρωα τὸν τυχόντα, ἀλλὰ τούτων τινὰ τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς Κρεσφόνην, ἢ Κρέοντα, ἢ ὃν ἐν Κολυτρίῳ ποιεῖ Οἰνόμαον κακῶς ὑποκρινόμενος

κρινόμενος ἐπέτριψας; Τότε τοίνυν
κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὁ Παιανιεὺς
ἐγὼ Βάταλος, Οἰνομάου τῆς Κοθωκίδου
σοῦ, πλείονος ἄξιος ὢν ἐφάνην τῇ πα-
τρίδι. Σὺ μὲν γε οὐδὲν ἔδαμοῦ χρή-
σιμος ἦσθα· ἐγὼ δὲ πάντα ὅσα προσ-
ῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην ἔπραττον,
Λέγε τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

“ Ἐπὶ Ἀρχοῖλος Ναυσικλέους, Φυ-
“ λῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος, Σκιρο-
“ φοριῶνος ἔκλιη ἐπὶ δέκα, Δημοσθένης
“ Δημοσθένους Παιανιεὺς εἶπεν· Ἐπει-
“ δὴ Φίλιππος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς,
“ ἐν τε τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ παρα-
“ βαίνων φαίνεται τὰς γεγενημένας αὐ-
“ τῷ συνθήκας πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆ-
“ μον περὶ τῆς εἰρήνης, ὑπεριδὼν τοὺς
“ ὄρκους, καὶ τὰ παρὰ πᾶσι τοῖς Ελ-
“ λησι νομιζόμενα εἶναι δίκαια, καὶ πό-
“ λεις παραιρεῖται οὐδὲν αὐτῷ προσ-
“ ηκούσας,

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 123

" ηκούσας, τινὰς δὲ καὶ Ἀθηναίων οὐ-
 " σας δορυαλώτους πεποίηκεν, οὐδὲν
 " προαδικηθεὶς ὑπὸ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθη-
 " ναίων· ἐν τε τῷ παρόντι ἐπιπολὺ
 " προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι
 " καὶ γὰρ Ἑλληνίδας πόλεις, ἃς μὲν
 " ἐμφρῆρους ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας
 " καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἑξανδραποδιζό-
 " μενος κατασκάπτει, εἰς ἑνίας δὲ καὶ
 " ἀντὶ Ἑλλήνων βαρβάρους κατοικίζει,
 " ἐπὶ τὰ ἱερά καὶ τοὺς τάφους ἐπάγων,
 " οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυ-
 " τοῦ πατρίδος, οὔτε τῷ τρόπου, καὶ
 " τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κατακό-
 " ρως χρώμενος, ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ,
 " ὅτι ἐκ μικρῶ καὶ τῷ τυχόνῳ γέλο-
 " νεν ἀνελπίζως μέγας· καὶ ἕως μὲν
 " πόλεις ἑώρα παραιρούμενον αὐτὸν βαρ-
 " βάρους καὶ ἰδίας, ὑπελάμβανε ἐλαί-
 " τον εἶναι ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸ εἰς
 " αὐτὸν πλημμελεῖσθαι· νῦν δὲ ὄρων
 " Ἑλληνίδας πόλεις, τὰς μὲν ὑβρίζο-
 " μένας,

“ μένας, τὰς δὲ ἀναστάτους γιγνομένας,
 “ δεινὸν ἠγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς
 “ τῶν προγόνων δόξης, τὸ περιορᾶν
 “ τοὺς Ἕλληνας καλαδουλαμένους· Διὸ
 “ δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν
 “ Ἀθηναίων, εὐξαμένους καὶ Δύσαντας
 “ τοῖς θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς καλέχουσι
 “ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τῶν Ἀθη-
 “ ναίων, καὶ ἐνθυμηθεῖσι τῆς τῶν προ-
 “ γόνων ἀρετῆς, διότι περὶ πλείονος ἐ-
 “ ποιῆντο τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαν
 “ διαληρεῖν, ἢ τὴν ἰδίαν πατρίδα, δια-
 “ κοσίας ναῦς καθέλκειν εἰς τὴν θά-
 “ λατταν, καὶ τὸν ναύαρχον ἀναπλεῖν
 “ ἐνὸς Πυλῶν, καὶ τὸν στρατηγὸν καὶ
 “ τὸν ἵππαρχον τὰς πεζὰς καὶ τὰς
 “ ἵππικὰς δυνάμεις Ἐλευσίναδε ἐξά-
 “ γειν· πέμψαι δὲ καὶ πρέσβεις πρὸς
 “ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, πρῶτον δὲ
 “ πάντων πρὸς Θηβαίους, διὰ τὸ ἐγ-
 “ γυλάτω εἶναι τὸν Φίλιππον τῆς ἐ-
 “ κείνων χώρας· παρακαλεῖν δὲ αὐτὰς,
 “ μηδὲν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 125

“ μηδὲν καταπλαγέντας τὸν Φίλιππον,
 “ ἀνιέχεσθαι τῆς ἐαυτῶν καὶ τῆς τῶν
 “ ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας· καὶ ὅτι
 “ ὁ Ἀθηναίων δῆμος, οὐδὲν μνησικακῶν,
 “ εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς
 “ πόλεσι πρὸς ἀλλήλας, βοηθήσει, καὶ
 “ δυνάμεσι, καὶ χρήμασι, καὶ βέλεσι,
 “ καὶ ὅπλοις, εἰδὼς ὅτι καὶ αὐτοῖς μὲν
 “ πρὸς ἀλλήλους διαμφοισθητεῖν περὶ
 “ τῆς ἡγεμονίας, οὓσιν Ἑλλησι, καλόν·
 “ ὑπὸ δὲ ἀλλοφύλου ἀνθρώπου ἀρχε-
 “ σθαι, καὶ τῆς ἡγεμονίας ἀποσερεῖ-
 “ σθαι, ἀνάξιον εἶναι καὶ τῆς τῶν Ἑλ-
 “ λήνων δόξης, καὶ τῆς τῶν προγόνων
 “ ἀρετῆς. Ἐπι δὲ, οὐδὲ ἀλλότριον ἡ-
 “ γεῖται εἶναι ὁ Ἀθηναίων δῆμος τὸν
 “ Θηβαίων δῆμον, οὔτε τῇ συγγενείᾳ,
 “ οὔτε τῷ ὁμοφύλῳ. Ἀναμιμνήσκειαι
 “ δὲ καὶ τὰς τῶν προγόνων τῶν ἐαυ-
 “ τοῦ εἰς τοὺς Θηβαίων προγόνους εὐ-
 “ εργεσίας· καὶ γὰρ τοὺς Ἡρακλέους
 “ παῖδας ἀποσερσμένους ὑπὸ Πελοπον-
 “ νησίων

“ νησίων τῆς παλῶας ἀρχῆς, καλή-
 “ γατον, τοῖς ὄπλοις κρατήσαντες τοὺς
 “ ἀντιβαίνειν πειρωμένους τοῖς Ηρακλέ-
 “ οὺς ἔγγόνοις· καὶ τὸν Οἰδίπουν καὶ
 “ τοὺς μετ’ ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξά-
 “ μεθα, καὶ ἕτερα πολλὰ ἡμῖν ὑπάρ-
 “ χει Φιλάνθρωπα καὶ ἔνδοξα πρὸς Θε-
 “ βαίους. Διόπερ οὐδὲ νῦν ἀποσῆσε-
 “ ται ὁ Αθηναίων δῆμος τῶν Θεβαίων
 “ τε καὶ ἄλλοις Ἑλλησι συμφερόντων.
 “ Συνθέσθαι δὲ πρὸς αὐτοὺς καὶ συμ-
 “ μαχίαν καὶ ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι,
 “ καὶ ὄρκους δοῦναι καὶ λαβεῖν. Πρέσ-
 “ βεις, Δημοσθένης Δημοσθένους Παια-
 “ νιεύς, Ὑπερίδης Κλεάνδρου Σφήτιος,
 “ Μνησιθείδης Αντιφάνους Φρεάρρῆιος,
 “ Δημοκράτης Σωφίλου Φλυεύς, Κάλ-
 “ λαισχος Διοτίμου Κοθωκίδης.”

15'. Αὕτη τῶν περὶ Θήβας ἐγένε-
 το πραγμάτων ἀρχή, καὶ καλῶσασις
 πρώτη τὰ πρὸ τούτων, εἰς ἔχθραν
 καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων
 ὑπηγ-

ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. Τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περισσάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν ὥσπερ νέφος. Ἦν μὲν τοίνυν τοῦ δικαίου πολίτου, τότε δεῖξαι πᾶσιν, εἴ τι τούτων εἶχεν ἀμεινον, μὴ νῦν ἐπιτιμᾶν. Ὁ γὰρ σύμβουλος καὶ ὁ συκοφάνης, ἐν οὐδενὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν εἰοικότες, ἐν τούτῳ πλείστον ἀλλήλων διαφέρουσι. Ὁ μὲν γὰρ πρὸ τῶν πραγμάτων γνώμην ἀποφαίνει, καὶ δίδωσιν αὐτὸν ὑπεύθυνον τοῖς πεισθεῖσι, τῇ τύχῃ, τοῖς καιροῖς, τῷ βουλομένῳ· ὁ δὲ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἂν τι δύσκολον συμβῆ, τοῦτο βασκαίνει. Ἦν μὲν οὖν, ὅπερ εἶπον, ἐκεῖνος ὁ καιρὸς τοῦ γε φροντίζοντος ἀνδρὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν δικαίων λόγων. Ἐγὼ δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ποιῶμαι, ὥσε ἂν νῦν ἔχη τις δεῖξαι τι βέλτιον, ἢ ὅλως εἴ τι ἄλλο ἐνῆν πλὴν ὧν ἐγὼ προειλόμην, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. Εἰ γὰρ ἐστ' ὅ, τις

νῦν

νῦν ἐώρακεν, ὃ συνήνεγκεν ἂν τότε
 πρᾶχθέν, τοῦτ' ἐγὼ φημι δεῖν ἐμὲ
 μὴ λαθεῖν· εἰ δὲ μήτ' ἐσί, μήτε ἦν,
 μήτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοι μηδεὶς μηδέπω κῆ
 τήμερον, τί τὸν σύμβουλον ἐχρῆν ποι-
 εῖν; Οὐ τῶν φαινομένων καὶ ἐνόητων
 τὰ κράτις ἐλέσθαι; Τοῦτο τοίνυν
 ἐποίησα, τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, Αἰ-
 σχίνη, " τίς ἀγορεύειν βούλει;" οὐ,
 " τίς αἰτιάσασθαι περὶ τῶν παρελη-
 λυθότων," οὐδὲ, " τίς ἐγλυᾶσθαι τὰ
 μέλλοντα ἔσσεσθαι;" Σοῦ δ' ἀφώνου
 κατ' ἐκείνους τῶς χρόνους ἐν ταῖς ἐκ-
 κλησίαις καθημένου, ἐγὼ παρελθὼν ἔ-
 λέγον. Ἐπειδὴ δὲ οὐ τότε, ἀλλὰ νῦν
 δεῖξον, εἰπέ· τίς ἢ λόγος, ὄντινα ἐ-
 χρῆν εὐρεῖν, ἢ καιρὸς συμφέρων, ὑπ'
 ἐμοῦ παρελείφθη τῇ πόλει; τίς δὲ
 συμμαχία; τίς πρᾶξις, ἐφ' ἣν μάλ-
 λον ἔδει με ἀγαγεῖν τρισυσί;

νζ'. Ἀλλὰ μὲν, τὸ μὲν παρελη-
 λυθὸς αἰεὶ παρὰ πᾶσιν ἀφεῖται, καὶ
 οὐδεὶς

οὐδεὶς περὶ τούτου προτίθησιν οὐδαμοῦ
 βουλήν· τὸ δὲ μέλλον, ἢ τὸ παρὸν,
 τὴν τοῦ συμβέλου τάξιν ἀπαλείῃ. Τό-
 τε τοίνυν τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἔδοκει,
 τῶν δεινῶν, τὰ δ' ἤδη παρῆν· ἐν οἷς
 τὴν προαίρεσίν μου σκόπει τῆς πολι-
 τείας, μὴ τὰ συμβαίνοισι συκοφάνει.
 Τὸ μὲν γὰρ πέρασ, ὡς ἂν ὁ δαίμων
 βεληθῆ, πάντων γίνεσθαι· ἢ δὲ προαί-
 ρεσις, αὐτὴ τὴν τῷ συμβέλου διάνοιαν
 δηλοῖ. Μὴ δὲ τῷτο ὡς ἀδίκημα ἐμὸν
 θεῆς, εἰ κρατῆσαι συνέβη Φιλίππῳ τὴν
 μάχην· ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέ-
 λος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Ἀλλ' ὡς οὐχ
 ἅπαντα ὅσα ἐνῆν κατ' ἀνθρώπινον λο-
 γισμὸν εἰλόμην, καὶ δικαίως ταῦτα καὶ
 ἐπιμελῶς ἔπραξα, καὶ φιλοπόνως ὑπὲρ
 δύναμιν, ἢ ὡς οὐ καλὰ καὶ τῆς πόλεως
 ἄξια πράγματα ἐνεσησάμην καὶ ἀναγ-
 καῖα· ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότε ἤ-
 δη κατηγορεῖ μου. Εἰ δ' ὁ συμβὰς
 σκηπίος, ἢ χειμῶν, μὴ μόνον ὑμῶν,
 Ἰ ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλή-
 νων μείζων γέγονε, τί χρῆ ποιεῖν;
 Ὡσπερ ἂν εἴ τις ναύκληρον πάντ' ἐπι-
 σωήρια πράξαίη, καὶ πᾶσι καλάσκευ-
 άσαιη τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε
 σωθήσεσθαι, εἶτα χειμῶνι χρῆσάμενον,
 καὶ πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν, ἢ
 καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας
 αἰτιῶτο. Ἀλλ' οὔτε ἐκυβέρνων τὴν
 ναῦν, φήσειεν ἂν· ὥσπερ οὐδ' ἐσραλή-
 γουν ἐγὼ, οὔτε τῆς τύχης κύριος ἦν,
 ἀλλ' ἐκείνη τῶν πάντων. Ἀλλ' ἐκεῖνα
 λογίζου, καὶ ὄρα· εἰ μὲν Ἰθαίων ἡ-
 μῖν ἀγωνιζόμενοι οὕτως εἴμαρτο πρά-
 ξαι, τί χρῆ προσδοκᾶν, εἰ μὴδὲ τού-
 τος ἔσχομεν συμμάχους, ἀλλὰ Φιλ-
 ἰππῶ προσέθεντο, ὑπὲρ οὗ τότε ἐκεῖνος
 πάσας ἀφῆκε Φωνάς; καὶ εἰ νῦν τριῶν
 ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μά-
 χης γεγεννημένης, τοσούτος κίνδυνος καὶ
 φόβος περιέστη τὴν πόλιν, τί ἂν, εἴπερ
 τῆς χώρας ταυτὸ τέτοιο πάθος συνέβη,
 προσ-

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 131

προσδοκῆσαι χρῆν; Ἀρ' οἴεσθε ὅτι νῦν μὲν σῆναι, συνελθεῖν, ἀναπνεῦσαι; πολλὰ μία ἡμέρα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἔδωσαν τῶν εἰς σωτηρίαν τῆ πόλει. Τότε δὲ—οὐκ ἄξιον εἰπεῖν, ἅ γε μηδὲ πείραν ἔδωκε, θεῶν τινος εὐνοία, καὶ τῷ προβαλέσθαι τὴν πόλιν ταύτην τὴν συμμαχίαν, ἧς σὺ κατηγορεῖς.

νή. Ἐσι δὲ ταυτὶ πάντα μοι τὰ πολλὰ πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασαί, καὶ τοὺς περιεσηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκρωμέτους. Ἐπεὶ πρὸς γε τῷτον αὐτὸν τὸν κατὰ πλυσον, βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρει λόγος. Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι πρόδηλα τὰ μέλλοντα, Αἰσχίνη, μόνω τῶν ἄλλων, ὅτε ἐβουλεύετο ἡ πόλις περὶ τούτων, τότε ἔδει προλέγειν· εἰ δὲ μὴ προήδεις, τῆς αὐτῆς ἀγνοίας ὑπεύθυνος εἶ τοῖς ἄλλοις. Ὡς τί μᾶλλον ἐμῷ σὺ ταῦτα κατηγορεῖς, ἢ ἐγὼ σου; τοσῷτον γὰρ ἀμείνων ἐγὼ σου πολίτης γέγονα εἰς αὐτὰ ταῦτα ἃ λέγω, (καὶ

οὐπω περὶ τῶν ἄλλων διαλέγομαι) ὅσον ἐγὼ μὲν ἔδωκα ἑμαυτὸν εἰς τὰ πᾶσι δοκοῦντα συμφέρον, οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, οὐδ' ὑπολογισάμενος· σὺ δὲ οὔτε ἕτερα εἶπες βελτίω τούτων, (οὐ γὰρ ἂν τούτοις ἐχρῶντο) οὔτε εἰς ταῦτα χρήσιμον οὐδὲν σεαυτὸν παρέσχες· ὅπερ δ' ἂν ὁ Φαυλότατος καὶ δυσμενέστατος ἄνθρωπος ποιήσῃε τῇ πόλει, τῷτο πεποιηκῶς ἐπὶ τοῖς συμβαῖσιν ἐξήτασαι. Καὶ ἅμα Αῤῖστρατος ἐν Νάξῳ, καὶ Αῤῖστόλαος ἐν Θάσσω, οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως, τοὺς Αθηναίων κρίνουσι Φίλους, καὶ Αθήνησιν Αἰσχίνης Δημοσθένους κατηγορεῖ. Καί τοι ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος, ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. Καὶ ὅτῳ συνενηνόχασιν οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς, οὐκ ἔστι τῷτον εὖνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Δηλοῖς δὲ ἐξ ὧν
ζῆς,

ζῆς, καὶ ποιεῖς, καὶ πολιτεύῃ, καὶ
 πάλιν οὐ πολιτεύῃ. Πράττεται τι
 τῶν ὑμῖν δοκούντων συμφέρειν; ἄφρονος
 Αἰσχίνης. Ανιέκρουσέ τι καὶ γέγονεν
 οἶον οὐκ ἔδει; πάρεσιν Αἰσχίνης. Ωσ-
 περ τὰ ῥήγματα, καὶ τὰ σπάσματα,
 ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε
 κινεῖται.

ιβ'. Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβε-
 βηκόσιν ἔγκειται, βούλομαί τι καὶ πα-
 ράδοξον εἰπεῖν. Καί μου, πρὸς Διὸς
 καὶ Θεῶν, μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυ-
 μάσῃ, ἀλλὰ μετ' εὐνοίας ὃ λέγω θεω-
 ρησάτω. Εἰ γὰρ ἦν ἅπασι πρόδηλα
 τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι, καὶ προήδε-
 σαν πάντες, καὶ σὺ προὔλεγεσ, Αἰσχί-
 νη, καὶ διεμαρτύρου, βοῶν καὶ κεκρα-
 γῶς, ὅς οὐδ' ἐφθέγγω, οὐδ' οὕτως ἀπο-
 σταλείον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ ἢ
 δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος
 αἰῶνος εἶχε λόγον. Νῦν μὲν γὰρ ἀ-
 ποτυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων, ὃ
 πᾶσι

πᾶσι κοινόν ἐσιν ἀνθρώποις, ὅταν τῷ
 θεῷ ταῦτα δοκῇ. Τότε δ' ἀξιούσα
 προεσάσαι τῶν ἄλλων, εἶτα ἀποσᾶσα
 τῆς, Φιλίππῳ προδεδώκεναι πάντας
 ἂν ἔσχεν αἰτίαν. Εἰ γὰρ ταῦτα
 πρόειο ἀκονιτὶ, περὶ ὧν οὐδένα κίνδυ-
 νον ὄντιν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι,
 τίς οὐχὶ κατέπλυσεν ἂν σου; μὴ γὰρ
 τῆς πόλεώς γε, μηδ' ἐμοῦ. Τίσι δ'
 ὀφθαλμοῖς, πρὸς Διὸς, ἐωρῶμεν ἂν τῆς
 εἰς τὴν πόλιν ἀνθρώπους ἀφικνεμένους,
 εἰ τὰ μὲν πράγματα εἰς ὅπερ νυνὶ πε-
 ριέστη, ἡγεμῶν δὲ καὶ κύριος ἡρέθη Φίλ-
 ιππος ἀπάντων, τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ
 γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἕτεροι χωρὶς
 ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι; καὶ ταῦτα
 μηδεπώποτε τῆς πόλεως ἐν τοῖς ἔμ-
 προσθεν χρόνοις ἀσφάλειαν ἀδοξον μάλ-
 λον, ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον
 ἡρημένης. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν Ἑλλήνων,
 τίς δὲ βαρβάρων, ὅτι καὶ παρὰ Θηβαί-
 ων, καὶ παρὰ τῶν ἔτι τούτων πρότερον
 ἰσχυ-

ἰσχυρῶν γενομένων Λακεδαιμονίων, καὶ
 παρὰ τῷ Περσῶν βασιλέως, μεία πολ-
 λῆς χάριτος τοῦτ' ἂν ἀσμένως ἐδόθη
 τῇ πόλει, ὅ,τι βούλει λαβούση, καὶ
 τὰ ἐαυτῆς ἐχούση, τὸ κελευόμενον ποι-
 εῖν, καὶ ἔαν ἕτερον τῶν Ἑλλήνων προ-
 εσάναι; Ἀλλ' οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοι-
 κε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀν-
 εκία, οὐδ' ἔμφυια, οὐδ' ἠδυνήθη πώ-
 ποτε τὴν πόλιν οὐδεὶς ἐκ παντός τοῦ
 χρόνου πείσαι, τοῖς ἰσχύουσι μὲν, μὴ
 δίκαια δὲ πράττουσι, προσθεμένην, ἀ-
 σφαλῶς δουλεύειν· ἀλλ' ἀγωνιζομένη
 περὶ πρῶτείων, καὶ τιμῆς, καὶ δόξης,
 κινδυνεύουσα πάντα τὸν αἰῶνα διατετέ-
 λεκε. Καὶ ταῦθ' οὕτω σεμνὰ καὶ
 προσήκοντα τοῖς ἡμέτεροις ἡθεσιν ὑμεῖς
 ὑπελαμβάνετε εἶναι, ὥστε καὶ τῶν προ-
 γόνων τοὺς ταῦτα πράξαντας μάλισ'
 ἐπαινεῖτε· εἰκότως. Τίς γὰρ οὐκ ἂν
 ἀγάσαστο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀ-
 ρεῖης, οἱ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν
 ἐκλιπεῖν

ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, εἰς τὰς τριήρεις
 ἐμβάντες, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον
 ποιῆσαι· τὸν μὲν ταῦτα συμβουλεύ-
 σάντα Θεμιστοκλέα στρατηγὸν ἐλόμενοι,
 τὸν δ' ὑπακούειν τοῖς ἐπίλαττομένοις
 ἀποφηνάμενον Κυρσίλον καταλιθώσαντες,
 οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες
 αἱ ὑμέτεραι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Οὐ
 γὰρ ἐζήτουν οἱ τότε Ἀθηναῖοι οὔτε ρή-
 τορα, οὔτε στρατηγὸν, δι' ὅτου δουλεύ-
 σουσιν εὐτυχῶς· ἀλλ' οὐδὲ ζῆν ἤξιουν,
 εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας αὐτοῖς ἐξέσαι τῶ-
 το ποιεῖν. Ἠγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος,
 ἕχι τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γε-
 γενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Δια-
 φέρει δὲ τί; ὅτι ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι
 μόνον γενεῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἰ-
 μαρμένης καὶ τὸν αὐτόμαλον Δάναον
 περιμένει· ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι, ὑπὲρ
 τοῦ μὴ ταύτην ἐπιθεῖν δουλεύσαν,
 ἀποθνήσκειν ἐθελήσει, καὶ φοβερώτερας
 ἠγήσεται τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίας, ἅς
 ἐν

ἐν δουλεύσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη,
τοῦ θανάτου.

ζ'. Εἰ μὲν τοίνυν τοῦτ' ἐπεχείρουν
λέγειν, ὡς ἐγὼ προήγαγον ὑμᾶς ἄξια
τῶν προγόνων φρονεῖν, οὐκ ἔστιν ὅστις
οὐκ ἂν εἰκότως ἐπιτιμήσειέ μοι. Νῦν
δ' ἐγὼ μὲν ὑμετέρας τὰς τοιαύτας προ-
αιρέσεις ἀποφαίνω, καὶ δείκνυμι ὅτι
καὶ πρὸ ἐμοῦ τοῦτ' εἶχε τὸ φρόνημα
ἡ πόλις. Τῆς μὲντοι διακονίας τῆς
ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ
ἐμαυτῷ μελεῖναι φημι. Οὗτος δὲ τῶν
ὄλων κατηγορῶν, καὶ κελεύων ὑμᾶς ἐ-
μοὶ πικρῶς ἔχειν, ὡς φόβων καὶ κιν-
δύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγεννημένῳ, τῆς
μὲν εἰς τὸ παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποσερῆ-
σαι γλίχεται, τὰ δ' εἰς ἅπαντα τὸν
λοιπὸν χρόνον ἐγκώμια ὑμῶν ἀφαιρεῖ-
ται. Εἰ γὰρ, ὡς οὐ τὰ βέλτιστα ἐμῶ
πολιτευσαμένου, τουδὶ καλαφηφιῖσθε,
ἡμαρτηκέναι δόξετε, οὐ τῇ τῆς τύχης
ἀγνωμοσύνη τὰ συμβάντα παθεῖν.
Αλλ'

Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἠμάρτε-
 τε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀ-
 πάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον
 ἀράμενοι· οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι
 προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ
 τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραλαζαμένους, ἢ
 τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ
 τοὺς ἐπ' Ἀρβημισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέ-
 ρους τῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κει-
 μένους ἀγαθὸς ἄνδρας· οὐς ἀπάντας ὁ-
 μοίως ἢ πόλις τῆς αὐτῆς ἀξιώσασα
 τιμῆς, ἔθαψεν, Αἰσχίνη, οὐχὶ τοὺς
 κατορθώσαντας αὐτῶν, οὐδὲ τοὺς κρα-
 τήσαντας μόνους· δικαίως. Ο μὲν γὰρ
 ἦν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργον, ἀπασι πᾶ-
 πρακταί· τῇ τύχῃ δὲ, ἣν ὁ δαίμων
 ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηται.
 Ἐπειτ', ὦ καλάραιε, καὶ γραμμαλοκύ-
 φων, σὺ μὲν τῆς παρὰ τούτων τιμῆς
 καὶ Φιλανθρωπίας ἐμὲ ἀποσερῆσαι βε-
 λόμενος, τρόπαια ἢ μάχας, καὶ πα-
 λαιὰ ἔργα ἔλεγες, ὧν τίνος προσεδείτο

ὁ παρῶν ἀγὼν οὐλοσί; Ἐμὲ δὲ, ὧ τρι-
 αγωνιστὰ, τὸν περὶ τῶν πρωείων σύμ-
 βουλον τῇ πόλει παριόντα, τὸ τίνος
 φρόνημα λαβόντα ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ
 βῆμα ἔδει; τὸ τοῦτων ἀνάξια ἐροῦντος;
 δικαίως μὲντ' ἂν ἀπέθανον. Ἐπεὶ
 οὐδ' ὑμᾶς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς διανοίας δεῖ τὰς τε ἰδίας δίκας,
 καὶ τὰς δημοσίας κρίνειν· ἀλλὰ τὰ
 μὲν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμβόλαια,
 ἐπὶ τῶν ἰδίων νόμων καὶ ἔργων σκο-
 ποῦντας, τὰς δὲ κοινὰς προαιρέσεις, εἰς
 τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα ἀποβλέ-
 πούτας· καὶ παραλαμβάνειν γε ἅμα
 τῇ βασιλείᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρό-
 νημα τὸ τῆς πόλεως νομίζειν ἕκαστον
 ὑμῶν, ὅταν τὰ δημόσια εἰσέλθῃ κρινού-
 ντες, εἴπερ ἄξια ἐκείνων πράττειν οἴεσθε
 χρῆναι.

ξά. Ἀλλὰ γὰρ ἐμπροσθὸν εἰς τὰ
 πεπραγμένα τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ἔστιν
 ἂ τῶν ψηφισμάτων παρέβην καὶ τῶν
 πρᾶχθέντων.

πραχθέντων· ἐπανελθεῖν οὖν ὄθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην βούλομαι. Ὡς γὰρ ἀφικόμεθα εἰς τὰς Θήβας, καταλαμβάνομεν Φιλίππου καὶ Θετταλῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων παρόντας πρέσβεις, καὶ τοὺς μὲν ἡμετέρους φίλους ἐν φόβῳ, τοὺς δ' ἐκείνου θρασεῖς. Ὅτι δ' οὐκ οὖν ταῦτα λέγω τῷ συμφέροντος ἕνεκα ἐμαυτῷ, λέγε μοι τὴν ἐπιστολὴν, ἣν τότε ἐπέμψαμεν εὐθὺς οἱ πρέσβεις. Καί τοι, τοσαύτη γε ὑπερβολῇ συκοφαντίας οὗτος κέχρηται, ὥς εἰ μὲν τι τῶν δέοντων ἐπράχθη, τὸν καιρὸν οὐκ ἐμέ φησιν αἴτιον γεγενῆσθαι· τῶν δ' ὡς ἑτέρως συμβάντων ἀπάντων ἐμέ καὶ τὴν ἐμὴν τύχην αἰτίαν εἶναι. Καί, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγὼ τῶν μὲν ἐκ λόγου καὶ τοῦ βουλευέσθαι πραχθέντων οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ· τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. Πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάνης

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 141

φάνησ γένοιτ' ἄν, ἢ κατὰραλότερος τούτου ; Λέγε τὴν ἐπιστολήν.

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Η.

ξβ'. Επειδὴ τοίνυν ἐποιήσαντο τὴν ἐκκλησίαν, προσῆγον ἐκείνους προέβρας, διὰ τὸ τὴν τῶν συμμάχων τάξιν ἐκείνους ἔχειν. Καὶ παρελθόντες ἐδημηγόρουν, πολλὰ μὲν Φίλιππον ἐγκωμιάζοντες, πολλὰ δ' ὑμῶν κατηγοροῦντες, ἅπανθ' ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θεβαίοις, ἀναμιμνήσκοντες. Τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, ἤξιουν, ὧν μὲν εὖ πεπόνθεσαν ὑπὸ Φιλίππου, χάριν αὐτοῖς ἀποδοῦναι· ὧν δ' ὑφ' ὑμῶν ἠδίκηται, δίκην λαβεῖν ὁποτέρως βούλονται, ἢ διένεας αὐτοὺς ἐφ' ὑμᾶς, ἢ συνεμβάλοντας εἰς τὴν Ἀττικὴν. Καὶ ἐδείκνυσαν, ὡς ὄντο, ἐκ μὲν ὧν αὐτοὶ συνεβούλευον, τὰ ἐκ τῆς Ἀττικῆς βοσκήματα καὶ ἀνδράποδα καὶ τᾶλλα ἀγαθὰ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἤξοντα· ἐκ δὲ ὧν ἡμᾶς ἐρεῖν ἔφασαν,

φασαν, τὰ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διαρπασθη-
 σόμενα ὑπὸ τοῦ πολέμου. Καὶ ἄλ-
 λα πολλὰ πρὸς τοῦτοισι, εἰς ταῦτα δὲ
 πάντᾳ συντείνοντα, ἔλεγον. Ἀ δ' ἡμεῖς
 πρὸς ταῦτα ἀνλείπομεν, τὰ μὲν καθ'
 ἕκαστα ἐγὼ μὲν ἀντὶ πάντος ἂν τιμη-
 σαίμην εἰπεῖν τοῦ βίου· ὑμᾶς δὲ δέ-
 δοικα, μὴ παρεληλυθότων τῶν και-
 ρῶν, ὥσπερανεὶ καίσακλυσμὸν γεγενῆσθαι
 τῶν πραγμάτων ἡγούμενοι, μάταιον
 ὄχλον τὰς περὶ τούτων λόγους νομίσητε.
 Ἀ δ' οὖν ἐπέισαμεν ἡμεῖς, καὶ ἂ ὑμῖν
 ἀπεκρίναντο, ἀκούσατε. Λέγε τοῦτι
 λαβῶν.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΘΗΒΑΙΩΝ.

Ξγ'. Μειὰ ταῦτα τοίνυν ἐκάλουν ὑ-
 μᾶς, καὶ μετεπέμποντο· ἐξῆτε, ἐβοη-
 θεῖτε· ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παραλείπω,
 οὕτως οἰκείως ὑμᾶς ἐδέχοντο, ὡς' ἐξω
 τῶν ὀπλιτῶν καὶ τῶν ἰππέων ὄντων,
 εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὸ ἄστυ δέχεσθαι τὴν
 στρατιάν,

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 143

στρατιάν, ἐπὶ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ
 τὰ τιμιώτατα. Καί τοι, τρία ἐν ἐ-
 κείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδει-
 ξαν ἐγκώμια Θεβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ
 κάλλιστα· ἐν μὲν, ἀνδρίας· ἕτερον
 δὲ, δικαιοσύνης· τρίτον δὲ, σωφροσύνης.
 Καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλ-
 λον, ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐλόμενοι ποιήσασθαι,
 καὶ ἀμείνους εἶναι, καὶ δικαιότερα ἀ-
 ξιοῦν ὑμᾶς ἔκριναν ἢ Φίλιππον· καὶ
 τὰ παρ' αὐτοῖς, καὶ τὰ παρὰ πᾶσι
 δὲ ἐν πλείσῃ φυλακῇ, παῖδας καὶ
 γυναῖκας, ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες, σωφρο-
 σύνης πίσιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν.
 Ἐν οἷς ἅπασιν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὰ
 γε ὑμᾶς ὀρθῶς ἐφάνησαν ἐγνωκότες.
 Οὔτε γὰρ εἰς τὴν πόλιν εἰσελθόντος
 τοῦ στρατοπέδου, ἔδειξ οὐδὲν ἔδὲ ἀδίκως
 ὑμῖν ἐνεκάλεσεν, οὐδ' ὡς σώφρονας παρ-
 ἔχεσθε ὑμᾶς αὐτῶν· δὲς τε συμπαραλα-
 ξάμενοι τὰς πρώτας μάχας, τὴν ἐπὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὴν χειμερινὴν, οὐκ
 ἀμέμπλους

ἀμέμπλους μόνον ὑμᾶς αὐλοῦς, ἀλλὰ
καὶ θυμασούς ἐδείξατε, τῷ κόσμῳ,
ταῖς παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ· ἐφ'
οἷς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων, ὑμῖν ἐγί-
γνοντο ἔπαινοι, παρὰ δὲ ὑμῶν, θυσίαι
καὶ πομπαὶ τοῖς θεοῖς. Καὶ ἔγωγε
ἠδέως ἂν ἐροίμην Αἰσχίνην, ὅτε ταῦτ'
ἐπράττετο, καὶ ζήλου, καὶ χαρᾶς, καὶ
ἐπαίνων ἦν ἡ πόλις μεσῆ, πότερον
συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς,
ἢ λυπούμενος, καὶ σένων, καὶ δυσμεν-
αίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἴκοι
καθῆτο; Εἰ μὲν γὰρ παρῆν, καὶ μετὰ
τῶν ἄλλων ἐζητάζετο, πῶς οὐ δεινὰ
ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ὦν ὡς
ἀρίστων αὐλὸς τῶν θεῶν ἐποίησατο μάρ-
τυρας, ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς
ἀξιοῖ ψηφίσασθαι, τοὺς ὁμωμοκότας
τοὺς θεούς; Εἰ δὲ μὴ παρῆν, πῶς οὐκ
ἀπολωλέναι πολλάκις ἐστὶ δίκαιος, εἰ
ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἔλυ-
πείτο

πείτο ὄρων; Λέγε δὴ καὶ ταῦτα τὰ
ψηφίσματά μοι.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΘΥΣΙΩΝ.

ξδ'. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἐν θυσίαις
ἦμεν τότε, Θηβαῖοι δὲ, ἐν τῷ δι' ἡμᾶς
σεσῶσθαι νομίζουσιν· καὶ περιεισήκει τοῖς
βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν ἔ-
πραττον οὗτοι, αὐτοῖς βοηθεῖν ἑτέροις,
ἐξ ὧν ἐπείσθητέ μοι. Ἀλλὰ μὲν, οἷας
τότε ἠφίει Φωνᾶς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐν
οἷαις ἦν ταραχαῖς ἐπὶ τούτοις, ἐκ τῶν
ἐπιστολῶν τῶν ἐκείνου μαθήσεσθε, ὧν
εἰς Πελοπόννησον ἔπεμψε. Καί μοι
λέγε ταύτας, λαβὼν· ἵν' εἰδῆτε, ὅτι ἡ
ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη καὶ ταλαι-
πωρίαί, καὶ τὰ πολλὰ ψηφίσματα, ἃ
νῦν οὗτος διέσυρε, τί ἀπειργάσατο.
Καί τοι, πολλοὶ παρ' ἡμῖν, ἄνδρες Ἀ-
θηναῖοι, γεγόνασι ῥήτορες ἐνδοξοὶ καὶ
μεγάλοι πρὸ ἐμοῦ, Καλλίστρατος ἐκεῖ-
νος, Ἀριστοφῶν, Κέφαλος, Θρασύβουλος,
Κ ἑτεροὶ

146 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἕτεροι μυριοί· ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς τούτων
 πώποτε διαπαντός ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς
 οὐδὲν τῆ πόλει· ἀλλ' ὁ μὲν γράφων
 οὐκ ἂν ἐπρέσβευσεν, ὁ δὲ πρεσβεύων
 οὐκ ἂν ἔγραφεν· ὑπελείπειο γὰρ αὐ-
 τῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ραζώνην,
 ἅμα δ', εἴ τι γίνοιτο, ἀναφοράν. Τί
 οὖν, εἴποι τις ἂν, σὺ τοσούτον ὑπερ-
 ἤρας ῥώμη καὶ τόλμη τῶν ἄλλους,
 ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτός; Οὐ λέγω
 ταῦτα· ἀλλ' οὕτως ἐπεπείσμην μέγαν
 εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πό-
 λιν, ὥς οὐκ ἔδοκει μοι χώραν, οὐδὲ
 πρόνοιαν οὐδεμίαν τῆς ἰδίας ἀσφαλείας
 δίδοναι· ἀλλ' ἀγαπήτῳ εἶναι, εἰ μηδὲν
 παραλείπων τις, ἃ δεῖ πράξειεν. Ἐπ-
 επείσμην δ' ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, τυχὸν μὲν
 ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπεπείσμην, μήτε
 γράφοντ' ἂν ἐμῶ γράφαι βέλτιον μηδ-
 ἓνα, μήτε πράττοντά τι πράξαι, μή-
 τε πρεσβεύοντα πρεσβεῦσαι προθυμότε-
 ρον, μήτε δικαιότερον. Διὰ ταῦτα
 ἐν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 147

ἐν ἅπασιν ἑμαυτὸν ἕτατον. Λέγε δὴ τὰς ἐπιστολάς Φιλίππου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Εἰς ταῦτα καλέσθησε Φίλιππον ἢ ἐμὴ πολίτεια, Αἰσχίνη ταύτην τὴν Φωνὴν ἐκεῖνος ἀφῆκε δι' ἐμέ, πολλοὺς καὶ δρασεῖς τὰ πρὸ τῶν τῆ πόλει ἐπαυρόμενος λόγους. Ἀνθ' ὧν δικαίως ἐσφρανούμενη ὑπὸ τουλιωνί· καὶ σὺ παρῶν οὐκ ἀνέλεγες· ὁ δὲ γραφάμενος Διώνδας, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἔκῃλαβε. Καί μοι λέγε ταῦτα τὰ ψηφίσματα, τὰ τότε μὲν ἀποπεφευγότα, ὑπὸ τῆτος δὲ οὐδὲ γραφέντα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

ξέ. Ταῦτα τὰ ψηφίσματα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα ἔχει, ἅπερ πρότερον μὲν Ἀριστόνικος, νῦν δὲ Κτησιφῶν γέγραπεν οὐλοσί. Καὶ ταῦτ' Αἰσχί-

νης οὐτ' ἐδίωξεν αὐτὸς, οὔτε τῷ γρα-
 φαμένῳ συγκατηγορήσε. Καί τοι τό-
 τε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γρά-
 φονία, καὶ τὸν Υπερίδην, εἴπερ ἀλη-
 θεῖ μου νῦν κατηγορεῖ, μᾶλλον ἂν εἰ-
 κότως, ἢ τόνδ' ἐδίωκε. Διατί; ὅτι τῷ
 μὲν ἔς' ἀνενεγκεῖν ἐπ' ἐκείνης, καὶ τὰς
 τῶν δικαστηρίων γνώσεις, καὶ τὸ, τῶ-
 τον αὐτὸν ἐκείνων μὴ κατηγορηκέναι,
 ταῦτα γραφάντων ἄπερ ἔτος νυνί,
 καὶ τὸ, τοὺς νόμους μηκέτι ἔἴην περὶ
 τῶν ἔτῳ πρᾶχθέντων κατηγορεῖν, καὶ
 πολλὰ ἕτερα· τότε δ' αὐτὸ τὸ
 πρᾶγμα ἀνεκρίνετο ἐφ' ἑαυτῷ, πρὶν τι
 τούτων προλαβεῖν.

ξς'. Ἀλλ' οὐκ ἦν οἶμαι τότε, ἂ
 νυνί ποιεῖ, ἐκ παλαιῶν χρόνων καὶ
 ψηφισμάτων πολλῶν ἐκλέξαντα, ἂ μή-
 τε προήδει μηδεὶς, μήτ' ἂν ᾤθη τή-
 μερον ῥηθῆναι, διαβάλλειν· καὶ μένεγ-
 κόλια τοὺς χρόνας, καὶ προφάσεις ἀν-
 τὶ τῶν ἀληθῶν ψευδεῖς μελαθέντα τοῖς

πεπραγμένοις, δοκεῖν τι λέγειν. Οὐκ ἦν τότε ταῦτα· ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἀληθείας ἐγγὺς οὕσης, τῶν ἔργων ἔτι μεμνημένων ὑμῶν, καὶ μόνον οὐκ ἐν ταῖς χερσὶν ἕκαστα ἐχόντων, πάντες ἐγίνοντ' ἂν οἱ λόγοι. Διόπερ τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους φυγῶν, νῦν ὑσερον ἤκει, ῥητόρων ἀγῶνα νομίζων, ὡς γέ μοι δοκεῖ, καὶ οὐχὶ τῶν πεπολιτευμένων ἐξέτασιν ποιῆσειν ὑμᾶς ὑπολαμβάνων, καὶ λόγων κρίσιν, οὐ τοῦ τῆ πόλει συμφέροντος ἔσεσθαι.

ξζ'. Εἶτα σοφίζεαι, καὶ φησὶ προσήκειν, " ἧς μὲν οἴκοθεν ἤκετ' ἐχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελήσαι· ὡσπερ δὲ ὅταν οἴομενοι περιεῖναι χρηματὰ τῷ λογίζησθε, καὶ καθαρὰ ὦσιν αἱ ψῆφοι, καὶ μηδὲν περιῆ, συγχωρεῖτε, οὔτω καὶ νῦν τοῖς ἐκ τοῦ λόγου φαινομένοις προσθέσθαι." Θεάσασθε τοίνυν ὡς σαθρὸν, ὡς ἔοικέν, ἐστὶ φύσει

Φύσει πᾶν ὅ,τι ἂν μὴ δικάίως ἢ πε-
 πραγμένον. Ἐκ γὰρ αὐτῶ τοῦ σοφῶ
 τῆτου παραδείγματος, ὡμολόγηκε νυνὶ
 ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ μὲν
 λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ'
 ὑπὲρ Φιλίππου. Οὐ γὰρ ἂν μεία-
 πείθειν ὑμᾶς ἐζήτει, μὴ τοιαύτης οὔσης
 τῆς ὑπαρχούσης ὑπολήψεως περὶ ἑκα-
 τέρου. Καὶ μὲν, ὅτι γε οὐ δίκαια
 λέγει, μείαθέσθαι ταύτην τὴν δόξαν
 ἀξιῶν ὑμᾶς, ἐγὼ διδάξω ῥαδίως, οὐ
 τιθεὶς ψήφους, (οὐ γὰρ ἔστιν ὁ τῶν
 πραγμάτων οὗτος λογισμὸς) ἀλλ' ἀ-
 ναμιμνήσκων ἕκαστα ἐν βραχείσι, λογι-
 σαίς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν
 ὑμῖν χρώμενος. Ἡ γὰρ ἐμὴ πολιτεία,
 ἧς οὗτος κατηγορεῖ, ἀντὶ μὲν τοῦ, Θη-
 βαίουσ μετὰ Φιλίππου συνεμβαλεῖν εἰς
 τὴν χώραν, ὃ πάντες ὄντο ἔσεσθαι,
 μεθ' ἡμῶν παραλαζαμένους ἐκεῖνον κω-
 λυεῖν ἐποίησεν· ἀντὶ δὲ τοῦ, ἐν τῇ
 Ἀττικῇ τὸν πόλεμον εἶναι, ἐπλακόσια
 σταδία

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 151

ςάδια ἀπὸ τῆς πόλεως, ἐπὶ τοῖς Βοιω-
 τῶν ὁρίοις γενέσθαι· ἀντὶ δὲ τοῦ, τῆς
 λησὰς ἡμᾶς φέρειν ἢ ἄγειν ἐκ τῆς
 Εὐβοίας, ἐν εἰρήνῃ τὴν Ἀττικὴν ἐκ
 θαλάττης εἶναι πάντα τὸν πόλεμον·
 ἀντὶ δὲ τοῦ, τὸν Ἑλλήσποντον ἔχειν
 Φίλιππον λαβόντα Βυζάντιον, συμπο-
 λεμεῖν τοὺς Βυζαντίους μεθ' ἡμῶν πρὸς
 ἐκεῖνον. Ἀρά σοι ψήφοις ὅμοιος ὁ τῶν
 ἔργων λογισμὸς φαίνεται; ἢ δεῖν ἀντ-
 ανελεῖν ταῦτα, ἀλλ' οὐχ ὅπως τὸν
 ἅπαντα χρόνον μνημονευθήσεται, σκέψα-
 σθαι; Καὶ οὐκέτι προσίθημι, ὅτι τῆς
 μὲν ὠμότητος, ἣν ἐν οἷς καθάπαξ τι-
 νῶν κύριος καλέσῃ Φίλιππος, ἔστιν ἰδεῖν,
 ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη· τῆς δὲ Φιλ-
 ανθρωπίας, ἣν τὰ λοιπὰ τῶν πραγ-
 μάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος πρὸς ὑ-
 μᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς καλῶς ποιῶντες
 τοὺς καρπὸς κεκόμισθε.

ξή. Ἀλλ' ἐὼ ταῦτα· καὶ μὴν οὐ-
 δὲ τοῦτ' εἰπεῖν ὀκνήσω, ὅτι ὁ τὸν ῥή-
 τορα

152 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

τορα βουλόμενος δικαίως ἐξείλεται, καὶ μὴ συκοφαντεῖν, οὐκ ἂν οἶα σὺ νῦν ἔλεγες, τοιαῦτα κατήγορει, παραδείγματα πλάτων, καὶ ῥήματα καὶ σχήματα μιμούμενος· πάνυ γὰρ παρὰ τῆτο (οὐχ ὄρας;) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τρετὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγὼ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνευκα· ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἂν ἐσκόπει, τίνας εἶχεν ἀφορμὰς ἢ πόλεις, καὶ τίνας δυνάμεις, ὅτ' εἰς τὰ πράγματα εἰσῆοι, καὶ τίνας συνήγαγον αὐτῆ μεία ταῦτ' ἐπίσας ἐγὼ, καὶ πῶς εἶχε τὰ τῶν ἐναντίων. Εἴτ' εἰ μὲν ἐλάττους ἐποίησα τὰς δυνάμεις, παρ' ἐμοὶ τὰ δίκημ' ἂν ἐδείκνυες ὄν· εἰ δὲ πολλῶ μείζους, οὐκ ἂν ἐσυκοφάνεις. Ἐπειδὴ δὲ σὺ τοῦτο πέφευγας, ἐγὼ ποιήσω· καὶ σκοπεῖτε, εἰ δικαίως χρήσομαι τῷ λόγῳ.

ξθ'. Δύ-

ξθ'. Δύναμιν μὲν τοίνυν εἶχεν ἡ πόλις, τοὺς νησιώτας, οὐχ ἅπαντας, ἀλλὰ τῶν ἀσθενεστάτους· οὔτε γὰρ Χῖος, οὔτε Ρόδος, οὔτε Κέρκυρα μεθ' ἡμῶν ἦν. Χρημάτων δὲ σύλλαξιν, εἰς πέντε καὶ τετταράκοντα τάλαντα· καὶ ταῦτ' ἦν προεξηλεγμένα. Οπλίτην δὲ, ἢ ἱππέα, πλὴν τῶν οἰκείων, οὐδένα. Ο δὲ πάντων καὶ φοβερώτατον καὶ μάλισθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν, οὔτοι παρεσκευάκεισαν τῶν περιχώρων πάντας ἐχθρας ἢ Φιλίας ἐγλυτέρω, Μεγαρεῖς, Θηβαίους, Εὐβοέας. Τὰ μὲν τῆς πόλεως οὕτως ὑπῆρχεν ἔχοντα· καὶ οὐδεὶς ἂν ἔχοι παρὰ ταῦτ' εἰπεῖν ἄλλο οὐδέν. Τὰ δὲ τοῦ Φιλίππου, πρὸς ὃν ἦν ἡμῖν ὁ ἀγὼν, σκέψασθε πῶς. Πρῶτον μὲν ἦρχε τῶν ἀκολαθούνων αὐτὸς αὐτοκράτωρ ὢν, ὃ τῶν εἰς τὸν πόλεμον μέγιστόν ἐστιν ἀπάντων. Εἶθ' οὔτοι τὰ ὄπλα εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αἰί. Ἐπειτα χρημάτων

μάτων εὐπόρει, καὶ ἔπραττεν ἂ δόξειεν αὐτῷ, οὐ προλέγων ἐν τοῖς ψηφίσμασιν, οὐδ' ἐν τῷ Φανερωῖ βουλευόμενος, οὐδ' ὑπὸ τῶν συκοφαντούνητων κρινόμενος, οὐδὲ γραφὰς φεύγων παρανόμων, οὐδ' ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί· ἀλλ' ἀπλῶς αὐτὸς δεσπότης, ἡγεμὼν, κύριος πάντων. Ἐγὼ δ' ὁ πρὸς τῷτον ἀντιτέλαγμένος, (καὶ γὰρ τοῦτ' ἐξείασαι δίκαιον) τίνας κύριος ἦν; οὐδενός. Αὐτὸ γὰρ τὸ δημηγορεῖν πρῶτον, οὐ μόνον μελεῖχον ἐγὼ, ἐξίσσῃ προὔτιθέε ὑμεῖς τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαροῦσι καὶ ἐμοί· καὶ ὅσα οὗτοι περιγένοντο ἐμοῦ, (πολλὰ δ' ἐγένετο τοιαῦτα, δι' ἣν ἕκαστον τύχοι πρόφασιν) ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπήγετε βεβηλευμένοι. Ἀλλ' ὅμως ἐκ τοιούτων ἐγὼ ἐλαττωμάτων, συμμάχους μὲν ὑμῖν ἐποίησα, Εὐβοέας, Ἀχαιοὺς, Κορινθίους, Θηβαίους, Μεγαρέας, Λευκαδίους, Κερκυραίους· ἀφ' ὧν μύριοι μὲν καὶ πεντακισχίλιοι ξένοι, δισ-

δισχίλιοι δὲ ἰππεῖς, ἄνευ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων, συνήχθησαν· χρημάτων δὲ ὅσων ἠδυνήθην, ἐγὼ πλείστην συνέλειαν ἐποίησα.

Ὁ. Εἰ δὲ λέγεις ἢ τὰ πρὸς Θηβαίους δίκαια, Αἰσχίνη, ἢ τὰ πρὸς Βυζαντίους, ἢ τὰ πρὸς Εὐβοέας, ἢ περὶ τῶν ἴσων νυνὶ διαλέγη, πρῶτον μὲν ἀγνοεῖς, ὅτι καὶ πρότερον τῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀγωνισαμένων τριήρων, τριακοσίων οὐσῶν τῶν πασῶν, τὰς διακοσίας ἢ πόλιν παρέσχελο· καὶ οὐκ ἐλατλοῦσθαι νομίζουσα, οὐδὲ κρίνουσα τοὺς ταῦτα συμβουλεύσαντας, οὐδὲ ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τούτοις ἐωρᾶτο· αἰσχροὺς γάρ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἔχουσα χάριν, εἰ κοινῶν κινδύνου τοῖς Ἑλλησι περιζάντος, αὐτῇ διπλάσια τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἀπάντων σωτηρίαν παρέσχελο. Εἶτα κενὰς χαρίζη χάριτας τειλοισὶ, συκοφαντῶν ἐμέ. Τί γὰρ νῦν λέγεις οἷα ἐχρῆν πράττειν,

τειν, ἀλλ' οὐ τότε ὦν ἐν τῇ πόλει ἢ παρῶν, ταῦτ' ἔγραφες; εἶπερ ἐνεδέχαιο παρὰ τὰς παρόντας καιρούς· ἐν οἷς οὐχ' ὅσα ἂν βουλώμεθα, ἀλλ' ὅσα δοίη τὰ πράγματα, ἔδει δέχεσθαι. Ο γὰρ ἀνλωνόμενος, καὶ ταχὺ τὰς παρ' ἡμῶν ἀπελαυνομένους προσδεζόμενος, ἢ χρήματα προσθήσων, ὑπῆρχεν ἕτοιμος.

οά. Ἀλλ' εἰ νῦν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω, τί ἂν οἴεσθε, εἰ τότε ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογούμενου, ἀπῆλθον αἱ πόλεις ἢ προσέειλο Φιλίππῳ, καὶ ἅμα Εὐβοίας, καὶ Θηβῶν, καὶ Βυζαντίου κύριος καίεσθαι; Τί ποιεῖν ἂν, ἢ τί οἴεσθε λέγειν τὰς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τειλουσί; οὐχ ὡς ἐξεδόθησαν; οὐχ ὡς ἀπηλάθησαν, βουλόμενοι μεθ' ἡμῶν εἶναι; εἶτα τὰ μὲν Ἑλλησπόντου διὰ Βυζαντίων ἐγκρατὴς καθέσθηκε, καὶ τῆς σιτοπομπείας τῆς τῶν Ἑλλήνων κύριος γέγονε; πόλεμος

δ'

δ' ὄμορος καὶ βαρὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν
 διὰ Θηβαίων κεκόμισται; ἄπλους δ' ἢ
 θάλαττα ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Εὐβοίας
 ὀρμωμένων ληστῶν γέγονεν; οὐκ ἂν
 ταῦτ' ἔλεγον, καὶ πολλὰ γε πρὸς
 τοῖσις ἕτερα; Πονηρὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι, πονηρὸν ὁ συκοφάνης αἰεὶ, καὶ
 πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον.
 τῆτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν
 ἔστιν, οὐδὲν ἐξαρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός,
 οὐδ' ἐλεύθερον· αὐλοτραγικὸς πίθηκος,
 ἀρουραῖος Οἰνόμαος, παράσημος ῥήτωρ.
 Τί γὰρ ἢ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἤκει
 τῇ παλίδι; Νῦν ἡμῖν λέγεις ὑπὲρ
 τῶν παρεληλυθότων; ὥσπερ ἂν εἴ τις
 ἰατρὸς, ἀσθενοῦσι μὲν τοῖς κάμνεσιν
 εἰσιῶν, μὴ λέγοι μηδὲ δεικνύοι, δι' ὧν
 ἀποφεύξονται τὴν νόσον· ἐπειδὴ δὲ τε-
 λευλήσειέ τις αὐτῶν, καὶ τὰ νομιζόμενα
 αὐτῷ φέροιτο, ἀκολυθῶν ἐπὶ τὸ μνή-
 μα, διεξίοι, εἰ τὸ, καὶ τὸ, ἐποίησεν
 ἄνθρωπος

ἄνθρωπος οὕτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανεν.
 Εμβρόνιητε, εἶτα νῦν λέγεις;

οἷ'. Οὐ τοίνυν οὐδὲ τὴν ἠτίαν, εἰ
 ταύτῃ γαυριᾶς, ἐφ' ἣ ἑνείναι σε, ὧ
 καλάρατε, προσήκειν, ἐν ἔδενι τῶν παρ'
 ἐμοὶ γεβουῖαν εὐρήσειε τῇ πόλει. Οὐ-
 τωσὶ δὲ λογίζεσθε. Οὐδαμοῦ πώπο-
 τε, ὅπου πρεσβευτῆς ἐπέμφθην ὑφ' ὑ-
 μῶν ἐγὼ, ἠτήθεις ἀπῆλθον τῶν παρὰ
 Φιλίππου πρέσβων, οὐκ ἐκ Θεττα-
 λίας, οὐδ' ἐξ Αμβρακίας, οὐκ ἐξ Ἰλ-
 λυριῶν, οὐ παρὰ τῶν Θρακῶν βασι-
 λέων, οὐκ ἐκ Βυζαντίου, οὐκ ἄλλοθεν
 οὐδαμόθεν· οὐ τὰ τελευταῖα πρῶην ἐκ
 Θεβῶν· ἀλλ' ἐν οἷς κρατηθεῖεν οἱ
 πρέσβεις αὐτῶ τῷ λόγῳ, ταῦτα τοῖς
 ὅπλοις ἐπιὼν καλεσρέφετο. Ταῦτ' οὖν
 ἀπαίεισ παρ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
 τὸν αὐτὸν εἰς τε μαλακίαν σκώπιων,
 καὶ τῆς Φιλίππου δυνάμεως ἀξιῶν ἕνα
 ὄντα κρείττω γενέσθαι; καὶ ταῦτα
 τοῖς λόγοις· τίνος γὰρ ἄλλου κύριος
 ἦν·

ἦν ἐγώ; οὐ γὰρ τῆς γε· ἐκάστου ψυχῆς, οὐδὲ τῆς τύχης τῶν παραλαζαμένων, οὐδὲ τῆς στρατηγίας, ἧς ἐμὲ ἀπαίρεις εὐθύναι· οὕτω σκαιὸς εἶ.

οἷ. Ἀλλὰ μὲν, ὧν γ' ἂν ὁ ῥήτωρ ὑπεύθυνος εἴη, πᾶσαν ἐξέτασιν λάμβανει· οὐ παραιτοῦμαι. Τίνα οὖν ἐσι ταῦτα; Ἰδεῖν τὰ πράγματα ἀρχόμενα, καὶ προαισθῆσθαι, καὶ προειπεῖν τοῖς ἄλλοις· ταῦτα πέπρακται μοι. Καὶ ἔτι τὰς ἐκασταχοῦ βραδυλήτας, ὄκνους, ἀγνοίας, φιλονεικίας, ἃ πολιτικὰ ταῖς πόλεσι πρόσεσιν ἀπάσαις καὶ ἀναγκαῖα ἀμαρτήματα, ταῦθ' ὡς εἰς ἐλάχισον συσείλαι, καὶ τούναντίον εἰς ὁμόνοιαν, καὶ Φιλίαν, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρμὴν προῖρέψαι· καὶ ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, καὶ οὐδεὶς μή ποτε ἀνθρώπων εὔροι τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθέν. Εἰ τοίνυν τίς ὄντινοῦν ἔροιτο, τίσι τὰ πλεῖστα Φίλιππος ὧν κατέπραξε διωκόμενος, πάντες

160 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

τες ἂν εἴποιεν, τῷ στρατοπέδῳ, καὶ τῷ
 δίδοναι, καὶ τῷ διαφθεῖρειν τὰς ἐπὶ τῶν
 πραγμάτων. Οὐκοῦν τῶν μὲν δυνά-
 μεων οὔτε κύριος, οὔθ' ἡγεμῶν ἦν ἐγώ·
 ὥστε οὐδὲ ὁ λόγος τῶν κατὰ ταῦτα
 πρᾶξιων πρὸς ἐμέ. Καὶ μὴν, τῷ
 γε μὴ διαφθαρεῖναι χρήμασι, κεκρά-
 τηκα Φιλίππου. Ὡσπερ γὰρ ὁ ὠνέ-
 μενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, εἰάν πρὶν
 ταῦτα, οὕτως ὁ μὴ λαβὼν, μηδὲ διαφθα-
 ρεῖς, νενίκηκε τὸν ὠνούμενον. Ὡστε ἀ-
 ήτήριος ἢ πόλις τὸ κατ' ἐμέ.

οδ'. Α μὲν τοίνυν ἐγὼ παρεσχό-
 μην εἰς τὸ δικαίως τοιαῦτα γράφειν
 τῷτον περὶ ἐμοῦ, πρὸς πολλοῖς ἑτέ-
 ροις, ταῦτα καὶ παραπλήσια τοῦτοις
 ἔστιν· ἃ δ' οἱ πάντες ὑμεῖς ἴστε, ταῦτ'
 ἤδη λέξω. Μετὰ γὰρ τὴν μάχην εὐ-
 θυς ὁ δῆμος, εἰδὼς καὶ ἑωρακὼς πάντα
 ὅσα ἔπραττον ἐγώ, ἐν αὐτοῖς τοῖς δει-
 νοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκὼς, ἠνίκα
 οὐδ' ἀγνωμονῆσαι τι θαυμαστὸν ἦν τὰς
 πολλοὺς

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 161

πολλοὺς πρὸς ἐμὲ, πρῶτον μὲν περὶ
 σωτηρίας τῆς πόλεως τὰς ἐμὰς γνώ-
 μας ἐχειρολόνηι· καὶ πάνθ' ὅσα τῆς
 φυλακῆς ἕνεκα ἐπράττετο, ἢ διάταξις
 τῶν φυλάκων, αἱ τάφροι, τὰ εἰς τὰ
 τείχη χρήματα, διὰ τῶν ἐμῶν ψηφισ-
 μάτων ἐγένετο. Ἐπεὶ αἰρέμενος σιτώ-
 νην, ἐκ πάντων ἐμὲ ἐχειρολόνησεν ὁ δῆ-
 μος. Καὶ μετὰ ταῦτα συζάντων οἷς ἦν
 ἐπιμελὲς κακῶς ἐμὲ ποιεῖν, καὶ γρα-
 φὰς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας, πάντα ταῦ-
 τα ἐπαγόντων μοι, οὐδὲ ἐαυτῶν τό γε
 πρῶτον, ἀλλὰ δι' ὧν μάλιστα ὑπελάμ-
 βανον ἀγνοηθήσεσθαι· (ἴστε γὰρ δήπου
 καὶ μέμνησθε, ὅτι τὰς πρώτους χρό-
 νους καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκρινόμεν ἔγώ,
 καὶ οὔτ' ἀπόνοια Σωσικλέους, οὔτε
 συκοφαντία Φιλοκράτους, οὔτε Διών-
 φου καὶ Μελάνου μαρία, οὔτ' ἄλλο
 οὐδὲν ἀπείραλον ἦν τούτοις κατ' ἐμᾶ·)
 ἐν τοίνυν τούτοις πᾶσι, μάλιστα μὲν
 διὰ τὰς θέρους, δεύτερον δὲ δι' ὑμᾶς καὶ
 L τούς

τοὺς ἄλλους ἀπάντας Ἀθηναίους, ἔσω-
ζόμεν· δικαίως τῆτο γὰρ καὶ ἀλη-
θές ἐστι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὁμωμοκότων,
καὶ ὑπὲρ τῶν τὰ εὖορκα γνόντων δικα-
σῶν. Οὐκᾶν ἐν μὲν οἷς εἰσηγελόμεν,
ἕτε ἀπεφηρίζεσθέ μου, καὶ τὸ πέμ-
πτον μέρος τῶν ψήφων τοῖς διώκουσιν
οὐ μελεδίδοτε, τότε ἐφηρίζεσθε τὰ ἄ-
ριστά με πρᾶττειν· ἐν οἷς δὲ τὰς γρα-
φὰς ἀπέφυγον, ἔννομα καὶ γράφειν καὶ
λέγειν ἀπεδεικνύμεν· ἐν οἷς δὲ τὰς εὖ-
θύνας ἐπεσημαίνεσθε, δικαίως καὶ ἀδω-
ροδοκῆως πάντα πεπραχθαί μοι πρῶ-
τωμολογεῖτε.

οέ. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων, τί
προσῆκον ἢ τί δίκαιον ἦν τοῖς ὑπ' ἐ-
μοῦ πεπραγμένοις θεῖσθαι τὸν Κτησι-
φῶντα ὄνομα; οὐχ ὁ τὸν δῆμον ἐώρα
τιθέμενον; οὐχ ὁ τοὺς ὁμωμοκότας δι-
καστάς; οὐχ ὁ τὴν ἀλήθειαν παρὰ
πᾶσι βεβαιούσαν; Ναί, φησιν· ἀλ-
λά τὸ τοῦ Κεφάλου καλόν, τὸ μηδε-
μίαν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 163

μίαν γραφήν Φυγεῖν. Καὶ νῆ Δί' εὐδαιμόν γε. Ἀλλὰ τί μᾶλλον, ὁ πολλακίς μὲν Φυγών, μηδεπώποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν, ἐν ἐγκλήματι γίνονται' ἂν διὰ τῆτο δικαίως; καὶ τοι πρὸς γε τοῦτον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὸ τῆ Κεφάλου καλὸν εἰπεῖν ἐσί μοι. Οὐδεμίαν γὰρ πώποτ' ἐγράψαλό με, οὐδ' ἐδίωξε γραφήν· ὥσε ὑπὸ σοῦ γε ὡμολόγημαι μηδὲν εἶναι τοῦ Κεφάλου χείρων πολίτης.

ος'. Πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἂν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν· οὐχ ἦκιστα δ' ἀφ' ὧν περὶ τῆς τύχης διελέχθη. Ἐγὼ δ' ὅλως μὲν, ὅς τις ἄνθρωπος ὧν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει, πανελῶς ἀνόητον ἠγοῦμαι. Ἦν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν οἴομενος, οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἐσπέρας, πῶς χρὴ περὶ ταύτης λέγειν, ἢ πῶς ὀνειδίζειν ἑτέρῳ; Ἐπειδὴ δ' οὗτος

L 2

πρὸς

164 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, καὶ περὶ τούτων
 ὑπερηφάνῳ κέχρηται τῷ λόγῳ, σκέ-
 ψασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεω-
 ρήσατε, ὅσω καὶ ἀληθέστερον καὶ ἀνθρω-
 πινώτερον ἐγὼ περὶ τῆς τύχης τῆς
 διαλεχθήσομαι. Ἐγὼ τὴν μὲν τῆς
 πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἠγοῦμαι, καὶ
 τοῦθ' ὄρω καὶ τὸν Δία τὸν Δωδω-
 ναῖον ὑμῖν καὶ τὸν Απόλλω τὸν Πύθειον
 μαλιευόμενον· τὴν μὲντοι τῶν πάντων
 ἀνθρώπων, ἢ νῦν ἐπέχει, χαλεπὴν καὶ
 δεινὴν. Τίς γὰρ Ἑλλήνων, ἢ τίς βαρ-
 βάρων, οὐ πολλῶν κακῶν ἐν τῷ παρ-
 ὄντι πεπειράσθαι καιρῷ; Τὸ μὲν τοί-
 νυν προελέσθαι τὰ κάλλιστα, καὶ τὸ
 τῶν οἰηθέντων Ἑλλήνων, εἰ πρόειλο ἡ-
 μάς, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάζειν, αὐτῶν ἐκεί-
 νων ἀμεινον πρᾶττειν, τῆς ἀγαθῆς τύ-
 χης τῆς πόλεως εἶναι τίθημι· τὸ δὲ
 προσκροῦσαι, καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἤβου-
 λόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τῶν ἄλ-
 λων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον
 ἐφ'

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 165

ἐφ' ἡμᾶς μέρος μεμειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν. Τὴν δ' ἰδίαν τύχην τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ἐνὸς ἡμῶν ἐκάστου, ἐν τοῖς ἰδίοις ἐξελάζειν δίκαιον εἶναι νομίζω. Εγὼ μὲν οὖν οὐλωσὶ περὶ τῆς τύχης ἐξελάζειν ἀξιῶ, ὀρθῶς καὶ δικαίως, ὡς ἐμαυτῷ δοκῶ· νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδοκεῖν. Ο δὲ τὴν ἰδίαν τύχην τὴν ἐμὴν τῆς κοινῆς τῆς πόλεως κυριώτεραν εἶναι φησι, τὴν μικρὰν καὶ φαύλην, τῆς ἀγαθῆς καὶ μεγάλης. Καὶ πῶς ἐνὶ τοῦτο γενέσθαι;

οζ'. Καὶ μὴν, εἴ γε τὴν ἐμὴν τύχην πάντως ἐξελάζειν, Αἰσχίνη, προαιρῆ, πρὸς τὴν σαυλῶ σκόπει· καὶ εὐρῆς τὴν ἐμὴν βελτίω τῆς σῆς, παῦσαι λοιδορούμενος αὐτῇ. Σκόπει τοίνυν εὐθὺς ἐξαρχῆς. Καὶ μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῶ μηδεὶς. Εγὼ γὰρ, οὐτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἠγάμα, οὐτ' εἴ τις ἐν ἀφθόγοις τραφεῖς
ἐπὶ

ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται· ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 τάλουι τῆ χαλεποῦ βλασφημίας καὶ
 συκοφαντίας εἰς τοιάτους λόγους ἐμ-
 πίπτειν ἀναγκάζομαι, οἷς ἐκ τῶν ἐν-
 όνων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρή-
 σομαι.

σή. Εμοὶ μὲν τοίνυν ὑπῆρξεν, Αἰ-
 σχίνη, παιδὶ μὲν ὄντι, Φοιτᾶν εἰς τὰ
 προσήκοντα διδασκαλεῖα, καὶ ἔχειν ὅ-
 σα χρῆ τὸν μηδὲν αἰσχροὺν ποιήσοντα
 δι' ἔνδειαν· ἐξελθόντι δὲ ἐκ παίδων,
 ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, χορηγεῖν,
 τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλο-
 τιμίας μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπο-
 λείπεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς
 φίλοις χρήσιμον εἶναι. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς
 τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦ-
 τα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὡς καὶ ὑ-
 πὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων
 Ἑλλήνων πολλάκις ἐσεφανῶσθαι, καὶ
 μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ὑμᾶς, ὡς οὐ καλὰ
 γε ἦν ἂ παροειλόμην, ἐπιχειρεῖν λείπειν.

Εγώ

Εγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ· καὶ πόλλ' ἂν ἔχων ἕτερόν εἶπῃν περὶ αὐτῆς, παραλείπω, φυλαττόμενος τὸ λυπήσασθαι τινα ἐν οἷς σεμνύνομαι.

θ'. Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, καὶ διαπύων τοὺς ἄλλους, σκόπει πρὸς ταύτην ποία τίνι κέχρησαι τύχῃ. Δι' ἣν, παῖς μὲν ὢν, μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐτρέφης, ἅμα τῷ πατρὶ πρὸς τῷ διδασκαλείῳ προσεδρεύων, τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάρη σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχων. Ἀνὴρ δὲ γενόμενος, τῇ μητρὶ τελοῦσθαι τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες, καὶ τὰλλα συνεσκευώρου, τὴν μὲν νύκτι νεβρίζων, καὶ κρατηρίζων, καὶ καθαίρων τοὺς τελεμένους, καὶ ἀπομάτιων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν, ΕΦΥΤΟΝ ΚΑΚΟΝ, ΕΥΡΟΝ ἈΜΕΙΝΟΝ, ἐπὶ τῷ μηδένα πώποτε τηλικῶτον ὀλολύξαι σεμνυνόμενος·

μενος· καὶ ἔγωγε νομίζω· μὴ γὰρ οἴ-
 εσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὐδὲν μέγα,
 ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον· ἐν
 δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς Διάσους
 ἄγων διὰ τῶν ὀδῶν, τοὺς ἐξεφανωμέ-
 νους τῷ μαράθρῳ καὶ τῇ λεύκῃ, τοὺς
 ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ
 τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν, Εὐοῖ
 Σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος Ἰης Ἀτῆς,
 Ἀτῆς Ἰης, ἔξαρχος, καὶ προσηγεμῶν,
 καὶ κιτλοφόρος, καὶ λικνοφόρος, καὶ τὰ
 τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραιδίων προσαγο-
 ρεούμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων, ἔν-
 θρυπτα, καὶ σρεπλοῦς, καὶ νεήλατα·
 ἐφ' οἷς τις οὐκ ἂν ὡς ἀληθῶς αὐτὸν
 εὐδαιμονίσσειε, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην;
 Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφησ
 ὀπωσδήποτε· ἐγὼ γὰρ τοῦτο· ἐπειδὴ γ'
 ἐνεγράφησ, εὐθέως τὸ κάλλιστον ἐξελέξω
 τῶν ἔργων, ὑπογραμμαλεύειν καὶ ὑπη-
 ρεῖν τοῖς ἀρχιδίοις. Ὡς δ' ἀπηλλά-
 γης ποτὲ καὶ τέτου, πάνθ' ἅ τῶν
 ἄλλων

ἄλλων κατηγορεῖς, αὐτὸς ποιήσας, οὐ
κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπ-
ηρημένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ· ἀλλὰ
μισθώσας σαυτὸν τοῖς βαρυτόνοις ἐ-
πικαλουμένοις ἐκείνοις ὑποκριταῖς, Σι-
μύλῳ καὶ Σωκράτει, ἐτριταγωνίσαις,
σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέ-
γων, ὡς περὶ ὀπωρώνης, ἐκ τῶν ἄλλο-
τρίων χωρίων, πλείω λαμβάνων ἀπὸ
τούτων τραύματα, ἢ τῶν ἀγώνων, οὓς
ὑμεῖς περὶ τῆς ψυχῆς ἠγωνίζεσθε.
Ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ
πρὸς τοὺς Θεαλαῖας πόλεμος, ὑφ' ὧν τὰ
πολλὰ τραύματα εἰληφώς, εἰκότως τὰς
ἀπείρους τῶν τοιούτων κινδύνων, ὡς
δειλοὺς σκώπτεις. Ἀλλὰ γὰρ παρεῖς
ἐξ ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσασαίτ' ἂν τις,
πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σε βαδι-
οῦμαι κατηγορήματα. Τοιαύτην γὰρ
εἶλα πολιτείαν, (ἐπειδὴ ποιε καὶ τὸτ'
ἐπῆλθε σοι ποιῆσαι) δι' ἣν, εὐτυχούσης
μὲν τῆς πατρίδος, λαγὼ βίον ἔζης,
δεδιώς

δεδιώσ και τρέμων, και αεί πληγήσε-
 σθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυλῶ συνήδεις
 ἀδικοῦντι· ἐν οἷς δ' ἠτύχησαν οἱ ἄλ-
 λοι, θρασὺς ὢν ὑφ' ἀπάντων ὦφαι.
 Καί τοι, ὅς τις χιλίων πολιτῶν ἀποθα-
 νόων ἐθάρρησε, τί οὗτος παθεῖν ὑπὸ
 τῶν ζώντων δίκαιός ἐστι; Πολλὰ τοί-
 νυν ἕτερόν εἶπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, πα-
 ραλείψω. Οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι
 προσόντ' αἰσχροῦ τούτῳ και ὀνειδῆ,
 πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν· ἀλλ'
 ὅσα μηδὲν αἰσχρὸν ἐστὶν εἶπεῖν ἐμοί.

π'. Εξέτασον τοίνυν παράλληλα
 τὰ σοὶ και ἐμοὶ βεβιωμένα, πράως
 και μὴ πικρῶς, Αἰσχίνη. Εἴτ' ἐρώ-
 τησον τβλοῦσὶ τὴν ὀποτέρου τύχην ἂν
 ἔλοιθ' ἕκαστος αὐτῶν. Εδίδασκες γράμ-
 ματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ
 δ' ἐτελούμην· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχο-
 ρήγουν· ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλη-
 σίαζον· ἐτρίβωνίζεις, ἐγὼ δ' ἐθεώ-
 ρουν· ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον· ὑπὲρ
 τῶν

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 171

τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευσαι πάντα, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Εἰ τ' ἄλλα. Ἀλλὰ νυνὶ τήμερον, ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τῶν στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι, τὸ δὲ μηδ' οτιοῦν ἀδικεῖν, ἀνωμολόγημαι. Ἐοὶ δὲ συκοφάνη μὲν εἶναι δοκεῖν ὑπάρχει· κινδυνεύεις δὲ, εἴτε δεῖ σε ἔτι τοῦτο ποιεῖν, εἴτε ἤδη πεπαῦσθαι, μὴ μελαβόνη τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὀραῖς;) τύχῃ συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὡς Φαύλης κατηγορεῖς. Φέρε δὴ, καὶ τὰς τῶν λειτουργιῶν μαρτυρίας, ὧν λελειούρηκα, ὑμῖν ἀναγνῶ πάσας· παρανάγνωθι δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἅς ἐλυμαίνου,

Ἦκω λιπῶν κευθμῶνα καὶ σκότ' ἄπυλας·
καί,

Κάκ' ἀγβλεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλονται με·
καί,

Κακὸν κακῶς—σε μάλισα μὲν οἱ θεοί,
οἱ,

οί, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπολέσειαν, πονηρὰν ὄντα παλίτην, καὶ προδότην, καὶ τριβλωνιστήν. Λέγε τὰς μαρτυρίας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

πά. Ἐν μὲν τοίνυν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν, τοιῶτος. Ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις, εἰ μὴ πάντες ἴσε ὅτι κοινός, καὶ Φιλάνθρωπος, καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, σικωπῶ καὶ οὐδὲν ἂν εἶποιμι, οὐδὲ παρασχόμην ἂν περὶ τούτων οὐδεμίαν μαρτυρίαν, οὔτ' εἰ τινας ἐκ τῶν παλεμίων ἐλυσάμην, οὔτ' εἰ τισὶ θυγατέρας συνεξέδωκα, οὔτε τῶν τοιούτων οὐδέν. Καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπέληφα· ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μνησθαι τὸν πάντα χρόνον, τὸν δὲ ποιήσαντα εὐθὺς ἐπιλελησθαι· εἰ δὲ τὸν μὲν χρῆσοῦ, τὸν δὲ μὴ μικροφύχου ποιῆν ἔργον ἀνθρώπου. Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ ὀνειδίσειν.

δίξειν. Οὐ δὴ ποιήσω τοιῶτον οὐδὲν,
οὐδὲ προαχθήσομαι· ἀλλ' ὅπως ποθ'
ὑπείλημμαι περὶ τούτων, ἀρκεῖ μοι.

πβ'. Βούλομαι δὲ τῶν ἰδίων ἀπαλ-
λαγεῖς, ἔτι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν
περὶ τῶν κοινῶν. Εἰ μὲν γὰρ ἔχεις,
Αἰσχίνη, τῶν ὑπὸ τριῶν τὸν ἥλιον
εἰπεῖν ἀνθρώπων, ὅς τις ἀθῶος τῆς Φιλ-
ίππου πρότερον, καὶ νῦν τῆς Αλεξ-
άνδρου δυναστείας γέγονεν, ἢ τῶν Ελ-
λήνων, ἢ τῶν βαρβάρων, ἔσω· συγ-
χωρῶ σοι, τὴν ἐμὴν εἴτε τύχην, εἴ-
τε δυστυχίαν ὀνομάζειν βούλει, πάντων
αἰτίαν γεγενῆσθαι. Εἰ δὲ καὶ τῶν
μηδεπώποτ' ἰδόντων ἐμὲ, μηδὲ φωνῶν
ἀκηκοότων ἐμοῦ, πολλοὶ πολλὰ καὶ
δεινὰ πεπόνθασι, μὴ μόνον κατ' ἀνδρα,
ἀλλὰ καὶ πόλεις ὅλαι καὶ ἔθνη, πόσω
δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον, τὴν ἀπάν-
των, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπων τύχην κοι-
νήν, καὶ φορὰν τινα πραγμάτων χα-
λεπήν, καὶ οὐχ οἴαν ἔδει, τούτων αἰ-
τίαν

τίαν ἠγεῖσθαι; Σὺ τοίνυν ταῦτα ἀφ-
 εἰς, ἐμὲ τὸν παρὰ τούτοις πολιτευ-
 ὄμενον αἰτιάσθαι· καὶ ταῦτ' εἰδὼς, ὅτι καὶ
 εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει
 τῆς βλασφημίας ἅπασιν, καὶ μάλιστα
 σοι. Εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν
 αὐτοκράτωρ ὢν περὶ τῶν πραγμάτων
 ἐβουλευόμην, ἦν ἂν τοῖς ἄλλοις ῥήτορ-
 σιν ὑμῖν ἐμὲ αἰτιάσθαι· εἰ δὲ παρήτε
 μὲν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἅπασιν αἰεὶ,
 ἐν κοινῷ δὲ τὸ συμφέρον ἢ πόλις προ-
 τίθει σκοπεῖν, πᾶσι δὲ ταῦτ' ἐδόκει
 τότε ἄριστα εἶναι, καὶ μάλιστα σοι, (οὐ
 γὰρ ἐπ' εὐνοίᾳ γ' ἐμοὶ παρεχώρεις
 ἐλπίδων, καὶ ζήλου, καὶ τιμῶν, ἀ-
 πάντα προσῆν τοῖς τότε πραττομένοις
 ὑπ' ἐμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας ἠτιώ-
 μενος δηλονότι, καὶ τῷ μηδὲν ἔχειν εἰ-
 πεῖν βέλτιον·) πῶς οὐκ ἀδικεῖς καὶ δε-
 νὰ ποιεῖς, τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὢν τό-
 τε οὐκ εἶχες λέγειν βελτίω;

πγ'. Πα-

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 175

πγ'. Παρὰ μὲν τοίνυν τοῖς ἄλλοις ἔγωγ' ὄρω πᾶσιν ἀνθρώποις διωρισμένα καὶ τέλαγμένα πως τὰ τοιαῦτα. Ἀδικεῖ τις ἐκῶν; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐλοῦ. Εξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτω. Οὔτε ἀδικῶν τις, οὔτ' ἐξαμαρτάνων, εἰς τὰ πᾶσι δοκοῦντα συμφέρειν ἑαυτὸν δοῦς, οὐ καιώρθωσε μεθ' ἀπάντων; οὐκ ὀνειδίξειν οὐδὲ λοιδορεῖσθαι τῷ τοιούτῳ δίκαιον, ἀλλὰ συνάχθεσθαι. Φανήσεται τοίνυν ταῦτα πάντα οὕτως, οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις αὐτῇ τοῖς ἀγράφοις νομίμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσι διώρικεν. Αἰσχίνης τοίνυν τοσῶτον ὑπερβέβληκεν ἀπανίας ἀνθρώπους ὠμότητι καὶ συκοφαντία, ὥστε καὶ ὧν αὐτὸς ὡς ἀτυχημάτων ἐμνήστο, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ κατηγορεῖ.

πδ'. Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκῶς τοὺς λόγους, φυλάττειν ἐμὲ
καὶ

καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ παρα-
 κρούσωμαι, μηδ' ἐξαπαλήσω, δεινὸν, καὶ
 γόηλα, καὶ σοφιστὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα
 ὀνομάζων· ὡς εἰάν τις πρότερός τις εἴποι
 τὰ προσόνθ' ἐαυτῷ περὶ ἄλλου, καὶ
 δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχοντα, καὶ οὐκέτι τῶν
 ἀκούουσι σκεψομένους, τίς ποτ' αὐτὸς
 ἐστὶν ὁ ταῦτα λέγων. Ἐγὼ δὲ οἶδ'
 ὅτι γινώσκει τούτων ἅπαντες, καὶ
 πολὺ τοῦτ' ἄλλοι, ἢ ἐμοὶ νομίζετε
 ταῦτα προσεῖναι. Καὶ ἐκεῖνο δ' εἴ
 οἶδ', ὅτι τὴν ἐμὴν δεινότητά— (ἔγω
 γὰρ καὶ τοὶ ἔγωγε ὁρῶ τῆς τῶν λε-
 γόντων δυνάμει τοὺς ἀκούουσι τὸ
 πλεῖστον μέρος κυρίους ὄντας· ὡς γὰρ
 ἂν ὑμεῖς ἀποδέξασθε, καὶ πρὸς ἕκαστον
 ἔχητ' εὐνοίας, οὕτως ὁ λέγων ἔδοξε
 φραεῖν·) εἰ δ' οὖν ἐστὶ καὶ παρ' ἐμοί
 τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν εὐ-
 ρήσειε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξείλαζομέ-
 νην ὑπὲρ ὑμῶν αἰεὶ, καὶ οὐδαμῶς καθ'
 ὑμῶν, οὐδ' ἰδίᾳ. Τὴν δὲ τέττου, τούν-
 αντιόν·

αντίον· οὐ μόνον τῷ λέγειν ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ εἴτις ἐλύπησέ τι τοῦτον, ἢ προσέκρυσσέ που, κατὰ τούτων. Οὐ γὰρ αὐτῇ δικαίως, οὐδ' ἐφ' ἃ συμφέρει τῇ πόλει, χρῆται. Οὔτε γὰρ τὴν ὀργὴν, οὔτε τὴν ἐχθραν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων, τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν πολίτην δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν εἰσεληλυθότας δικαστὰς ἀξιῶν αὐτῷ βεβαιῶν, οὐδ' ὑπὲρ τούτων εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι· ἀλλὰ μάλιστα μὲν μὴ ἔχειν ταῦτ' ἐν τῇ φύσει, εἰ δ' ἄρα ἀνάγκη, πρῶτως καὶ μετρίως διακείμενον ἔχειν.

πέ. Ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; ἐν οἷς τῶν ὄλων τι κινδυνεύειαι τῇ πόλει, καὶ ἐν οἷς πρὸς τοὺς ἐναντίους ἔστι τι τῷ δήμῳ ἐν τούτοις. Ταῦτα γὰρ γενναίου καὶ ἀγαθοῦ πολίτου. Μηδενὸς δὲ ἀδικήματος πώποτε δημοσίου, προσθήσω δὲ μηδ' ἰδίου, δίκην ἀξιῶ-

178 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

σανίλα λαβεῖν παρ' ἐμοῦ, μήθ' ὑπὲρ τῆς πόλεως, μήθ' ὑπὲρ αὐτοῦ, σεφά-
νου καὶ ἐπαίνου κατήγορίαν νῦν ἤκειν
συνεσκευασμένον, καὶ τοσούτοις λόγους
ἀνηλωκένας, ἰδίας ἔχθρας, καὶ φθόνου,
καὶ μικροφυχίας ἐστὶ σημεῖον, οὐδενὸς
χρηστοῦ. Τὸ δὲ δὴ καὶ τοὺς πρὸς
ἐμὲ αὐτὸν ἀγῶνας ἐάσαντα, νῦν ἐπὶ
τόνδ' ἤκειν, πᾶσαν ἔχει κακίαν.

πς'. Καὶ ἔμοιγε δοκεῖς ἐκ τούτων,
Αἰσχίνη, τῶν λόγων, ἐπίδειξιν τινα
φωνασχίας βουλόμενος ποιήσασθαι, τῶ-
τον προελέσθαι τὸν ἀγῶνα, οὐκ ἀδική-
ματος οὐδενὸς λαβεῖν τιμωρίαν. Ἐστὶ
δ' οὐχ ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, Αἰσχίνη,
τίμιος, οὐδ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ἀλλὰ
τὸ ταυτὰ προαιρεῖσθαι τοῖς πολλοῖς,
καὶ τὸ τῶν αὐτῶν μισεῖν ἢ φιλεῖν,
οὔσπερ ἂν ἡ πατρίς. Ο γὰρ οὕτως
ἔχων τὴν ψυχὴν, οὗτος ἐπ' εὐνοίᾳ
πάντ' ἐρεῖ· ὁ δ' ἀφ' ὧν ἡ πόλις προ-
ορᾶται τινα κίνδυνον ἑαυτῇ, τῶν
δερα-

θεραπείων, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς τοῖς πολλοῖς· οὐκ ἐν οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει προσδοκίαν. Ἀλλ' ὁρᾶς; ἐγὼ ταυτὰ γὰρ συμφέροντα εἰλόμην τρισί, καὶ οὐδὲν ἕξαιρέιον οὐδ' ἴδιον πεποιήμαι. Ἀρ' οὖν οὐδὲ σύ; καὶ πῶς; ὅς εὐθέως μετὰ τὴν μάχην πρεσβυλῆς ἐπορεύετο πρὸς Φίλιππον, ὅς ἦν τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις συμφορῶν αἴτιος τῇ παλρίδι· καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρείαν, ὡς πάντες ἴσασι.

πζ'. Καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἕξαπαλῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἄφρονεῖ; τῷ δ' ὁ κήρυξ καλαραῖται δικαίως; οὐ τῷ τοιούτῳ; Τί δὲ μεῖζον ἔχει τις ἂν εἰπεῖν ἀδίκημα κατ' ἀνδρὸς ῥήτορος, εἰ μὴ ταυτὰ καὶ φρονεῖ καὶ λέγει; σὺ τοίνυν τοιῦτος εὐρέθης. Εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾶς; Πότερ' οὐχ
 Μ 2 ἠγγῆ

180 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ἤγῃ γινώσκειν αὐτοὺς ὅς τις εἶ; ἢ
 τοσῶτον ὕπνον καὶ λήθην ἀπάνιας ἔ-
 χειν, ὡς οὐ μεμνήσθαι τοὺς λόγους,
 οὓς ἐδημηγόρεις ἐν τῷ δήμῳ, κατα-
 ρώμενος καὶ διομνύμενος, μηδὲν εἶναί σοι
 καὶ Φιλίππῳ πράγμα, ἀλλ' ἐμὲ τὴν
 αἰτίαν σοι ταύτην ἐπάγειν, τῆς ἰδίας
 ἕνεκα ἔχθρας, οὐκ οὔσαν ἀληθῆ; ὡς
 δ' ἀπηγγέλθη τάχισθ' ἢ μάχῃ, εἰδὲν
 τούτων φροντίσας, εὐθὺς ὠμολόγεις, καὶ
 προσεποιῶ Φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι
 πρὸς αὐτόν; τῇ μισθαργίᾳ ταῦτα με-
 τατιθέμενος τὰ ὀνόματα. Ἐκ ποίας
 γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως, Αἰσχί-
 νῃ, τῷ Γλαυκοθέᾳ τῆς τυμπανιστρι-
 ας, ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἢ
 Φίλιππος; ἐγὼ μὲν οὐχ' ὄρω· ἀλλ'
 ἐμισθώθης ἐπὶ τῷ τὰ τέλει συμφέ-
 ροντα διαφθείρειν. Ἀλλ' ὅμως οὕτω
 φανερώς αὐτοῖς εἰλημμένος προδότης,
 καὶ κατὰ σαυτῶ μνηστῆς ἐπὶ τοῖς συμ-
 βᾶσι γεγονώς, ἐμοὶ λοιδορῆ, καὶ ὀνειδί-
 ζεις

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 181

ζεις ταῦτα, ὧν πάντας μάλλον αἰτί-
ους εὐρήσεις, ἢ ἐμέ.

πή. Πολλά καὶ καλά καὶ μεγά-
λα ἢ πόλις, Αἰσχίνη, καὶ προείλεο
καὶ καλώρθωσε δι' ἐμοῦ, ὧν οὐκ ἡμνη-
μόνησε· σημεῖον δέ· χειροτονῶν γὰρ ὁ
δῆμος τὸν ἐροῦντ' ἐπὶ τοῖς τέλεου-
τηκόσι, παρ' αὐτὰ τὰ συμβάντα, οὐ σὲ
ἐχειροτόνησε προβληθέντα, καὶ περ εὐ-
φωνον ὄντα, οὐδὲ Δημάδην, ἄρτι πε-
ποιηκότα τὴν εἰρήνην, οὐδ' Ἡγήμονα,
οὐδ' ἄλλον ὑμῶν οὐδένα, ἀλλ' ἐμέ.
Καὶ παρελθόντος σοῦ καὶ Πυθοκλέους,
ὡμῶς καὶ ἀναιδῶς, ὧ Ζεῦ καὶ Θεοὶ, καὶ
κατηγορούντων ἐμοῦ ταῦτα, ἃ καὶ σὺ
νυνὶ, καὶ λοιδορουμένων, ἔτι ἄμεινον ἐ-
χειροτόνησεν ἐμέ. Τὸ δ' αἴτιον οὐκ
ἀγνοεῖς μὲν, ὅμως δὲ φράσω σοὶ καὶ
ἐγώ. Ἀμφότερα ἤδεσαν αὐτοὶ, τὴν
τ' ἐμὴν εὐνοίαν καὶ προθυμίαν, μεθ' ἧς
τὰ πράγματ' ἐπρατίον, καὶ τὴν ὑμε-
τέραν

τέραν ἀδικίαν· αἱ γὰρ εὐθenoύτων τῶν
 πραγμάτων ἠρεῖσθε διομνύμενοι, ταῦτ'
 ἐν οἷς ἔπλαισεν ἡ πόλις, ὠμολογήσατε.
 Τοὺς οὖν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀτυχήμασιν
 ὧν ἐφρόνου λαβόντας ἀδειαν, ἐχθροὺς
 μὲν πάλαι, φανεροὺς δὲ τόθ' ἠγήσαντο
 αὐλοῖς γεγενῆσθαι. Εἶτα καὶ προσήκειν
 ὑπελάμβανον τὸν ἐρεῖναι τότ' ἐπὶ τοῖς
 τελευτηκόσι, καὶ τὴν ἐκείνων ἀρείην
 κοσμήσοντα, μήθ' ὀμωρόφιον, μήθ' ὀμό-
 σπονδον γεγεννημένον εἶναι τοῖς πρὸς
 ἐκείνους παραλαζαμένοις· μηδ' ἐκεῖ μὲν
 κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς
 τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς μετὰ τῶν
 αὐλοχείρων τοῦ Φόνου, δεῦρο δ' ἐλ-
 θόντας τιμᾶσθαι· καὶ μηδὲ τῇ φω-
 νῇ δακρύειν ὑποκρινομένους τὴν ἐκείνων
 τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν.
 Τοῦτο δ' ἐώρων παρ' ἑαυτοῖς καὶ
 παρ' ἐμοί, παρὰ δ' ὑμῖν οὐ· διὰ
 ταῦτ' ἐμὲ ἐχειροτόνησαν, καὶ οὐχ ὑ-
 μᾶς.

μας. Καὶ οὐχ ὁ μὲν δῆμος οὕτως, οἱ δὲ τῶν τέλευθηκότων πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὑπὸ τοῦ δήμου τότε αἰρεθέντες ἐπὶ τὰς ταφάς, ἄλλως πως· ἀλλὰ θεὸν ποιεῖν αὐλοῦς τὸ περιδειπνον, ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τέλευθηκότων, ὅσπερ τᾶλλ' εἶωθε γίνεσθαι, τοῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί· εἰκότως. Γένοι μὲν γὰρ ἕκαστος ἐκάστῳ μᾶλλον οἰκεῖος ἢν ἐμῷ, κοινῇ δὲ παῶσιν, οὐδεὶς ἐγγυλίερω· ὧ γὰρ τὸ ἐκείνους σωθῆναι καὶ κατορθῶσαι μάλιστα διέφερον, οὗτος καὶ παθόντων ἂν μήποτ' ὄφελον, τῆς ὑπὲρ ἀπάντων λύπης πλεῖστον μεῖειχε. Λέγε δ' αὐτῷ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα, ὃ δημοσίᾳ προείλεο ἢ πόλις αὐλοῖς ἐπιγράφαι. Ἰν' εἰδῆς, Αἰσχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ, σαυλὸν ἀγνώμονα καὶ συκοφάντην ὄντα, καὶ μιάρον. Λέγε.

πθ'. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Οἶδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας, εἰς δῆριν ἔθεντο

Οπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκεδάσαι.

Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς κ' δέϊματος, οὐκ ἐσάωσαν

Ψυχάς, ἀλλ' αἰδῆν κοινὸν ἔθεντο βράβην,

Οὐνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχέει δέντες,

Δουλοσύνης συγεράν ἀμφὶς ἔχωσι ὕβριν.

Γαῖα δὲ πατέρις ἔχει κόλποις τῶν πλείστα καμόνισσ'

Σώματ' ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κρίσις.

Μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐσι θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν

Ἐν βιοτῇ μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορευ.

Ἀχέεις, Αἰσχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τού-
τω, ὡς τὸ "μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐσι θεῶν,
"καὶ πάντα κατορθῶν;" Οὐ τῷ συμ-
βάλῳ τὴν τῷ κατορθῶν τῶν ἀγωνιζομέ-
νης ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.
Τί οὖν, ὦ καλάρατε, ἐμοὶ περὶ τούτων
λοιδορῆ, καὶ λέγεις, ἂ σοὶ καὶ τοῖς
σοῖς οἱ θεοὶ τρέφειαν εἰς κεφαλὴν;

Ζ'. Πολλὰ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀ-
θηναῖοι, καὶ ἄλλα κληρονομήματος αὐ-
τοῦ

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 185

τοῦ καὶ καλεφευσμένου, ἔν μάλις' ἐ-
 θαύμασα ἀπάντων, ὅτι τῶν συμβε-
 βηκότων τότε τῇ πόλει ἀναμνησθεῖς,
 οὐχ ὡς ἂν εὖνους, οὐδὲ δίκαιος πο-
 λίτης, ἔσχε τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυ-
 σεν, οὐδ' ἔπαθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ
 ψυχῇ· ἀλλ' ἐπάρας τὴν Φωνὴν, καὶ
 γεγηθῶς, καὶ λαρυγίζων, ᾤετο μὲν
 ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δείγμα δὲ
 ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τοῖς γε-
 γενημένοις ἀνιστοῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε
 τοῖς ἄλλοις. Καί τοι τὸν τῶν νόμων
 καὶ τῆς πολιτείας φάσκοντα φροντί-
 ζειν, ὡσπερ οὗτος νυνὶ, καὶ εἰ μηδὲν
 ἄλλο, τοῦτο γ' ἔχειν δεῖ, τὸ ταυτὰ
 λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν τοῖς πολ-
 λοῖς, καὶ μὴ τῇ προαιρέσει τῶν κοι-
 νῶν, ἐν τῷ τῶν ἐναντίων μέρει τελά-
 χθαι· ὃ σὺ νυνὶ πεποιηκῶς εἶ φανε-
 ρός, ἐμὲ πάντων αἴτιον, καὶ δι' ἐμὲ εἰς
 πράγματα φάσκων ἐμπεσεῖν τὴν πό-
 λιν· οὐκ ἀπὸ τῆς ἐμῆς πολιτείας, εἰδὲ
 προαιρέσεως,

προαιρέσεως, ἀρξάμενων ὑμῶν τοῖς Ἑλλησι βοηθεῖν. Ἐπεὶ ἔμοιγ' εἰ τοῦτο δοθείη παρ' ὑμῶν, τσαῦτα δὲ ἐμὲ ὑμᾶς ἠναντιῶσθαι τῇ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ πρατιομένη, μείζων ἂν δοθείη δωρεὰ συμπασῶν ὢν τοῖς ἄλλοις δεδῶκαίε. Ἀλλ' οὔτ' ἂν ἐγὼ ταῦτα φήσαιμι, (ἀδικοῖην γὰρ ἂν ὑμᾶς) οὔτ' ἂν ὑμεῖς εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε· οὐτός τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν ἔνεκα τῆς πρὸς ἐμὲ ἔχθρας, τὰ μέγιστα τῶν ὑμετέρων καλῶν ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν.

Ζά. Ἀλλὰ τί ταῦτ' ἐπιτιμῶ, πολλῶ σχετλιώτερα ἄλλα κατηγορηκός αὐλοῦ καὶ καλεφευσμένου; Ὅς γὰρ ἐμοῦ Φιλιππισμὸν, ὧ γῆ κ' ἑοῖ, κατηγορεῖ, τί οὗτος οὐκ ἂν εἴποι; Καί τοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τῆς θεοῦς, εἴγ' ἐπ' ἀληθείας δέοι σκοπεῖσθαι, τὸ καταφεύδασθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόνας ἐκ μέσθ, τίνες

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 187

τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως
καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰ-
τίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαν-
τες, τῶς ὁμοίους τοῦτω παρ' ἐκάστη
τῶν πόλεων εὖροι τις ἂν, οὐχὶ τοὺς
ἐμοί. Οἷ, ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίπ-
πε πρᾶγματα καὶ κομιδὴ μικρὰ, πολ-
λάκις προλεγόντων ἡμῶν, καὶ παρακα-
λούντων, καὶ διδασκόντων τὰ βέλτιστα,
τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας, τὰ
κοινῇ συμφέροντα προίεντο, τοὺς ὑπάρ-
χοντας ἕκαστοι πολίτας ἐξαπαλῶντες καὶ
διαφθείροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν·
Θετταλοῦς, Δαόχος, Κινέας, Θρασύ-
δαιος· Ἀρκαδάς, Κερκιδᾶς, Ιερώνυμος,
Εὐκαλπίδας· Ἀργεῖους, Μύρτις, Τε-
λάδαμος, Μνασέας· Ἡλείους, Εὐξί-
θεος, Κλεότιμος, Ἀρίστειχος· Μεσ-
σηνίους, οἱ Φιλιάδου τοῦ Θεοῦς ἐχθροῦ
παῖδες, Νέων καὶ Θρασύλοχος· Σι-
κυωνίους, Ἀρίστρατος, Επιχάρης· Κο-
ρινθίους, Δείναρχος, Δημάρατος· Με-
γαρέας,

γαρέας, Πτοιόδωρος, Ελίξος, Περίλαος·
 Θηβαίους, Τιμόλαος, Θεογείτων, Ανε-
 μοίτας· Εύβοέας, Ιππαρχος, Κλεί-
 ταρχος, Σωσίφρατος· ἐπιλείπει με λέ-
 γούλα ἢ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνό-
 ματα. Οὗτοι πάντες εἰσὶν, ἄνδρες Αθη-
 ναῖοι, τῶν αὐτῶν βουλευμάτων ἐν ταῖς
 αὐτῶν παλίσιν, ὧν περ ἔστοι παρ' ὑμῖν,
 ἄνθρωποι μιαιοὶ, καὶ κόλακες, καὶ ἀ-
 λάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἐαυτῶν
 ἑκάστοι παλίδας, τὴν ἐλευθερίαν προ-
 πεπωκότες, πρότερον μὲν Φιλίππῳ,
 νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μείρουσιν
 καὶ τοῖς αἰσχίσις τὴν εὐδαιμονίαν,
 τὴν δ' ἐλευθερίαν, καὶ τὸ μηδένα ἔ-
 χειν δεσπότην αὐτῶν, ἃ τοῖς προτέροις
 Ἑλλησιν ὄροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κα-
 νόνας, ἀναλετροφότες.

Ἐβ'. Ταύτης τοίνυν τῆς οὐλῆς αἰ-
 σχρᾶς καὶ περιβοήτου συζάσεως καὶ κα-
 κίας, μᾶλλον δ', ὧ ἄνδρες Αθηναῖοι,
 προδοσίας (εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν) τῆς τῶν
 ΕΛ-

Ελλήνων ἐλευθερίας, ἥτε πόλις παρὰ
 πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναίτιος γέγονεν ἐκ
 τῶν ἐμῶν πολιτευμάτων, καὶ ἐγὼ
 παρ' ὑμῖν. Εἰτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποί-
 ας ἀρεῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; ἐγὼ δὴ σοι
 λέγω, ὅτι τῶν πολιτευομένων παρὰ
 τοῖς Ἑλλησι διαφθαρέντων ἀπάντων,
 ἀρξαμένων ἀπὸ σὺ, πρότερον μὲν ὑπὸ
 Φιλίππου, νῦν δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐμὲ
 οὔτε καιρὸς, οὔτε Φιλανθρωπία λόγων,
 οὔτ' ἐπαγγελιῶν μέγεθος, οὔτ' ἐλπίς,
 οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτ' ἄλλο
 οὐδέεν ἐπῆρεν, οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔ-
 κρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πα-
 τρίδι, οὐδὲν προδοῦναι· οὐδ' ὅσα συμ-
 βεβούλευκα πώποτε τρισίσι, ὁμοίως ὑ-
 μῖν, ὡσπερανεὶ ἐν τρυϊάνῃ, ῥέπων ἐπὶ
 τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα, ἀλλ' ἀπ'
 ὀρθῆς, καὶ δικαίας, καὶ ἀδιαφθόρου τῆς
 ψυχῆς, πάντα μοι πέπρακται· καὶ
 μεγίστων δὲ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμ-
 αυτὸν ἀνθρώπων προσὰς, πάντα ταῦ-
 τα

τα ὑγιῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι.
Διὰ ταῦτ' ἀξιῶ τιμᾶσθαι.

Ζγ'. Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον, ὃν
σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρεῖαν,
ἀξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω·
πῶς γὰρ οὐ; πόρρω μέντοι που τῶν
ἑμαυτῷ πεπολιτευμένων τίθεμαι. Οὐ
γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ
πλίνθοις ἐγώ, οὐδ' ἐπὶ τούτοις μέγιστον
τῶν ἑμαυτοῦ φρονῶ· ἀλλ' ἐὰν τὸν ἐ-
μὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν,
εὐρήσεις ὄπλα, καὶ πόλεις, καὶ τό-
πους, καὶ λιμένας, καὶ ναῦς, καὶ
πολλὰς ἵππους, καὶ τοὺς ὑπὲρ τούτων
ἀμυνομένους. Ταῦτα προὔβαλόμην ἐ-
γὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ὅσον ἦν ἀνθρω-
πίνῳ λογισμῷ δυνατὸν, καὶ τούτοις ἐ-
τείχισα τὴν χώραν, οὐχὶ τὸν κύκλον
μόνον τῆς Πειραιῶς, οὐδὲ τοῦ ἄσπεος.
Οὐδέ γ' ἠτήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς
Φιλίππου, (πολλοῦ γε καὶ δεῖ) οὐδὲ
ταῖς παρασκευαῖς· ἀλλ' οἱ τῶν συμ-
μάχων

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 191

μάχων στρατηγοί, καὶ αἱ δυνάμεις τῆς τύχης. Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί. Σκοπεῖτε δέ.

48. Τί χρῆν τὸν εὖνουν πολίτην ποιεῖν; τί τὸν μὲν πάλαι πάσης προνοίας καὶ προθυμίας καὶ δικαιοσύνης ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολιτευόμενον; οὐκ ἐκ μὲν θαλάττης τὴν Εὐβοίαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς; ἐκ δὲ τῆς μεσογείας, τὴν Βοιωτίαν; ἐκ δὲ τῶν πρὸς Πελοπόννησον τόπων, τοὺς ὁμόρους ταύτης; οὐ τὴν σιτοπομπείαν, ὅπως παρὰ πᾶσαν Φιλίαν ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κοιμισθῆσθαι, προιδέσθαι; καὶ τὰ μὲν σῶσαι τῶν ὑπαρχόντων, ἐκπέμποντα βοθείας, καὶ λέγοντα καὶ γράφοντα τοιαῦτα, τὴν Προκόννησον, τὴν Χερρόνησον, τὴν Τένεδον· τὰ δ' ὅπως οἰκεία καὶ σύμμαχ' ὑπάρξῃ, πρᾶξαι, τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἀβυδον, τὴν Εὐβοίαν; καὶ τῶν μὲν τοῖς ἐχθροῖς ὑπαρχουσῶν δυνάμεων τὰς μεγίστας

γίσας ἀφελεῖν; ὧν δ' ἐνέλιπε τῇ πόλει, ταῦτα προσθεῖναι;

Ζέ. Ταῦτα τοίνυν ὑμῖν ἀπαντα πέπρακται τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι, καὶ τοῖς ἐμοῖς πολιτεύμασιν· ἃ καὶ βεβηλευμένα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐὰν ἀνευφθόνου τις βούληται σκοπεῖν, ὀρθῶς εὐρήσει, καὶ πεπραγμένα πάση δικαιοσύνη, καὶ τὸν ἐκάστου καιρὸν οὐ παρεθένη, οὐδ' ἀγνοηθένη, οὐδὲ προδοθέντα ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ὅσα εἰς ἀνδρὸς ἑνὸς δύναμιν καὶ λογισμὸν ἦκεν, οὐδὲν ἔλλειφθέν. Εἰ δὲ ἢ δαίμονός τις, ἢ τύχης ἰσχύς, ἢ στρατηγῶν φαυλότης, ἢ τῶν προδιδόντων τὰς πόλεις ὑμῶν κακία, ἢ πάντα ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε, τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; Εἰ δ' οἷός ἦν ἐγὼ παρ' ὑμῖν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τάξιν, εἷς ἐν ἐκάσῃ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀνὴρ ἐγέμετο, μᾶλλον δ' εἰ ἓνα ἄνδρα μόνον Θετταλία, καὶ ἓνα ἄνδρα Ἀρκαδία,

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 193

καδία, ταυλά Φρονῆνλα ἔσχον ἐμοί,
οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων,
οὔτε τῶν εἰσω, τοῖς παροῦσι κακοῖς
ἐκέχρητ' ἄν· ἀλλὰ πάντες ἄν ὄντες
ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι, μετὰ πάσης ἀ-
δείας, ἀσφαλῶς, ἐν εὐδαιμονίᾳ, τὰς ἐ-
αυτῶν ὥκουσιν παρτίδας, τῶν τοσοῦτων
καὶ τοιούτων ἀγαθῶν ὑμῖν καὶ τοῖς
ἄλλοις Ἀθηναίοις ἔχοντες χάριν δι'
ἐμέ.

45'. Ἴνα δ' εἰδῆτε, ὅτι πολλῶ
τοῖς λόγοις ἐλάττωσι χρῶμαι τῶν ἔρ-
γων, εὐλαβέμενος τὸν φθόνον, λέγε μοι
ταυτὶ, καὶ ἀνάγνωθι λαβὼν τὸν ἀριθ-
μὸν τῶν βοηθειῶν κατὰ τὰ ἐμὰ ψη-
φίσματα.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΗΘΕΙΩΝ.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πράττειν,
Αἰσχίνη, τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν πολί-
την δεῖ· (ὧν κατορθουμένων μὲν, ὧ γῆ
καὶ θεοὶ, ἐν μεγίστοις ἀναμφισβηλήτως

N

ὑπῆρχεν

ὑπῆρχεν εἶναι, καὶ τὸ δικάϊως προσῆν·
 ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γοῦν εὐ-
 δοκιμεῖν περὶ ἐσι, καὶ τὸ μηδένα μέμ-
 φεσθαι τὴν πόλιν, μηδὲ τὴν προαίρε-
 σιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν,
 τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν·)
 οὐ μὰ Δί', οὐκ ἀποσάντα τῶν συμ-
 φερόντων τῇ πόλει, μισθώσαντα δ' αὐ-
 τὸν τοῖς ἐναντίοις, τοὺς ὑπὲρ τῶν
 ἐχθρῶν καιροῦς ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος
 θεραπεύειν· οὐδὲ τὸν μὲν πράγματα
 ἄξια τῆς πόλεως ὑποσάντα λέγειν καὶ
 γράφειν, καὶ μένειν ἐπὶ τούτων, βα-
 σκαίνειν· ἐὰν δέ τις ἰδίᾳ τι λυπήσῃ,
 τοῦτο μεμνήσθαι καὶ τηρεῖν· οὐδ' ἡσυ-
 χίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὑπουλον, ὡς
 σὺ ποιεῖς πολλάκις.

4ζ'. Ἐσι γάρ, ἔστιν ἡσυχία δι-
 καία καὶ συμφέρουσα· τῇ πόλει, ἣν
 οἱ πολλοὶ τῶν πολιτῶν ὑμεῖς ἀπλῶς
 ἄγετε. Ἀλλ' οὐ ταύτην οὗτος ἄγει
 τὴν ἡσυχίαν, πολλοῦ γε καὶ δεῖ·
 ἀλλ'

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 195

ἀλλ' ἀποσὰς, ὅταν αὐτῷ δόξη, τῆς πολιτείας, (πολλάκις δὲ δοκεῖ) φυλάττει ὀπηνίκα ἐς ἐμεσοὶ τοῦ συνεχῶς λέγοντος, ἢ παρὰ τῆς τύχης τί συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλό τι δύσκολον γέγονε· (πολλὰ δὲ τὰ ἀνθρώπινα·) εἶτ' ἐπὶ τούτῳ τῷ καιρῷ ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὥσπερ πνεῦμα, ἐφάνη, καὶ πεφωνασκηκῶς, καὶ συνειλεχῶς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τῆτους σαφῶς καὶ ἀπνευσί, ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέρουσας, οὐδ' ἀγαθοῦ κλήσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν, καὶ κοινὴν αἰσχύνην. Καί τοι ταύτης τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐπιμελείας, Αἰσχίνη, εἶπερ ἐκ ψυχῆς δικαίας ἐγίνετο, καὶ τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προσηρημένης, τοὺς καρποὺς ἔδει γενναίους καὶ καλοὺς καὶ πᾶσιν ὠφελίμους εἶναι, συμμαχίας πόλεων, πόρους χρημάτων, ἐμπορίου καλασκευῆν, νόμων συμφερόντων θέσεις,

τοῖς ἀποδειχθεῖσιν ἐχθροῖς ἐναντιώ-
μαλα. Τούτων γὰρ ἀπάντων ἦν ἐν τοῖς
ἄνω χρόνοις ἐξέτασις, καὶ ἔδωκεν ὁ
παρελθὼν χρόνος πολλάς ἀποδείξεις
ἀνδρὶ καλῷ τε καὶ ἀγαθῷ, ἐν οἷς ἔδ-
αμοῦ σὺ Φανήση γελωνῶς, οὐ πρῶτος,
οὐ δεῦτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ
πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὀποσοῦτον
οὐκεν, ἐπεὶ γε καὶ ἡ πατρίς ηὐξάνειο.
Τίς γὰρ συμμαχία σοῦ πράξαντος
γέγονε τῇ πόλει; τίς δὲ βοήθεια, ἢ
κτῆσις εὐνοίας, ἢ δόξης; τίς δὲ πρεσ-
βεία; τίς διακονία, δι' ἣν ἡ πόλις ἐν-
τιμότερα γέγονε; Τί τῶν οἰκείων, ἢ
τῶν Ἑλληνικῶν ἢ ξενικῶν, οἷς ἐπέστης,
ἐπηνώρθωται διὰ σέ; ποῖαι τριήρεις,
ποῖα βέλη, ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπι-
σκευὴ τειχῶν; ποῖον ἰππικόν; τί τῶν
ἀπάντων σὺ χρήσιμος εἶ; τίς ἢ τοῖς
εὐπόροις, ἢ τοῖς ἀπόροις πολιτικὴ καὶ
κοινὴ βοήθεια χρημάτων παρὰ σοῦ;
οὐδεμία. Ἀλλ' ὦ τᾶν, εἰ μὴδὲν τού-
των,

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 197

των, εὐνοιά γε καὶ προθυμία. Ποῦ; πότε; ὅς τις, ὧ πάντων ἀδικώτατε, εἶδ' ὅτε ἅπαντες ὅσοι πώποτ' ἐφθέγγαντο ἐπὶ τοῦ βήματος, εἰς σωτηρίαν ἐπεδίδοσαν, καὶ τοτελευταῖον Ἀριστόνικος τὸ συνειλεγμένον ἀργύριον εἰς τὴν ἐπιτιμίαν, οὐδὲ τότε οὔτε παρηήθηες, οὔτε ἐπέδωκας οὐδέν. Οὐκ ἀπορῶν· πῶς γάρ; ὅς γε κεκληρονόμηκας μὲν τῶν Φίλωνος τῆς κηδεσῶς χρημάτων πλειόνων ἢ πέντε ταλάντων, διτάλαντον δ' εἶχες ἔρανον δωρεὰν παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν συμμοριῶν, ἐφ' οἷς ἐλυμήνω τὸν τριηραρχικὸν νόμον. Ἀλλ' ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τῆς παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω, παραλείψω ταῦτα· ἀλλ' ὅτι οὐχὶ δι' ἔνδειαν οὐκ ἐπέδωκας, ἐκ τούτων δῆλον, ἀλλὰ φυλάττων τὸ μηδὲν ἐναντίον γενέσθαι παρὰ σοῦ τούτοις οἷς ἅπαντα πολιτεύη. Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας, καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ

198 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

κατὰ τούτων δέοι· ἐν τούτοις λαμπρο-
φωνότατος, μνημονικώτατος, ὑποκριτῆς
ἄριστος, τραγικὸς Θεοκρίνης.

Ζή. Εἶτα τῶν πρότερον γεγενημέ-
νων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι; καὶ
καλῶς ποιεῖς. Οὐ μὲν τοι δίκαιόν ἐ-
στιν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πρὸς
τὰς τελελευτήκοντας εὐνοίαν ὑπάρχουσαν
προσλαβόντα παρ' ὑμῶν, πρὸς ἐκεί-
νους ἐξείλασθαι καὶ παραβάλλειν ἐμέ,
τὸν συζῶντα μεθ' ὑμῶν. Τίς γὰρ οὐκ
οἶδε τῶν πάντων, ὅτι τοῖς μὲν ζῶσι
πᾶσιν ὑπερὶ τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων
φθόνος· τοὺς τεθνεῶτας δὲ, οὐδὲ τῶν
ἐχθρῶν οὐδεὶς ἔτι μισεῖ; Οὕτως οὖν ἐ-
χθόντων τούτων τῇ φύσει, πρὸς τὰς πρὸ
ἐμαυτοῦ νῦν ἐγὼ κρίνομαι, καὶ θεωρεῖ-
μαι; μηδαμῶς· οὔτε γὰρ δίκαιον, ἔτ'
ἴσον, Αἰσχίνη· ἀλλὰ πρὸς σέ, καὶ
ἄλλον εἴ τινα βούλει, τῶν ταυτὰ σοι
προηρημένων καὶ ζώντων. Κακῆϊνο σκό-
πει, πότερον κάλλιον καὶ ἀμεινον τῇ
πόλει,

πόλει, διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας, (οὐσας ὑπερμεγέθεις, οὐμειναν εἰποι τις ἂν ἡλίκας) τὰς ἐπὶ τὸν παρόντα βίον γιγνομένας, εἰς ἀχαριστίαν καὶ προπηλακισμόν ἄγειν· ἢ πᾶσιν, ὅσοι τι μετ' εὐνοίας πράττουσι, τῆς παρὰ τούτων τιμῆς καὶ Φιλανθρωπίας μελεῖναι;

4θ'. Καὶ μὴν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα δεῖ με εἰπεῖν, ἢ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις, ἂν τις ὀρθῶς σκοπῇ, ταῖς τῶν τότε ἐπαινουμένων ἀνδρῶν ὁμοία, καὶ ταυτὰ βεβηλομένη φανήσεται· ἢ δὲ σὴ, ταῖς τῶν τῶς τοιούτους τότε συκοφαντούντων. Δῆλον γάρ, ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσαν τινες τῶς χρόνους, οἱ διέσυρον μὲν τοὺς ὄντας τότε, τοὺς δὲ πρότερον γεγεννημένους ἐπήνου, βασκανον πρᾶγμα καὶ ταυτὸ ποιῆντες σοί. Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὁμοίος εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὁμοίος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφός ὁ σός; ἄλλος δὲ τις τῶν
 νῦν

νῦν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φη-
 μί. Ἀλλὰ πρὸς τὰς ζῶνας, ὧ χρη-
 σέ, ἵνα μηδὲν ἄλλο εἶπω, τὸν ζῶνα
 ἐξέταζε, καὶ τοὺς καθ' αὐτὸν, ὥσπερ
 τὰλλα πάντα, τὰς ποιήσας, τοὺς χο-
 ρῶς, τοὺς ἀγωνιστάς. Ο Φιλάμμων,
 οὐχ ὅτι Γλαύκου τῷ Καρυσίου καὶ
 τινων ἐτέρων πρότερον γεγεννημένων ἀθ-
 λητῶν ἀσθενέστερος ἦν, ἀσεφάνωτος ἐκ
 τῆς Ολυμπίας ἀπήει· ἀλλ' ὅτι τῶν
 εἰσελθόντων πρὸς αὐτὸν ἄριστα ἐμάχετο,
 ἐσεφανῆτο, καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. Καὶ
 σὺ, πρὸς τοὺς νῦν ὄρα με ῥήτορας,
 πρὸς σαυτὸν, πρὸς ὅντινα βούλει τῶν
 ἀπάντων, οὐδενὶ ἐξίσταμαι ὦν, ὅτε μὲν
 τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἐλέσθαι παρῆν,
 ἐφαιμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐ-
 νοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης, ἐγὼ
 κράτιστα λέγων ἐφαινόμην, καὶ τοῖς
 ἐμοῖς ψηφίσμασι, καὶ νόμοις, καὶ πρεσ-
 βείαις ἀπάντα διωκεῖτο· ὑμῶν δὲ ἕδ-
 εις ἦν ἕδαμοῦ, πλὴν εἰ τούτοις ἐπη-
 ρεάσαι

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. 201

ρεάσαι τι δέοι. Ἐπειδὴ δὲ ἂ μή ποτ' ὠφέλε συνέβη, καὶ οὐκ ἔτι συμβέλων, ἀλλὰ τῶν τοῖς ἐπιτασσομένοις ὑπηρετούντων, καὶ τῶν κατὰ τῆς παλίδος μισθαρνεῖν ἐτοίμων, καὶ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν, τῆνικαῦτα σὺ, καὶ τούτων ἕκαστος ἐν τάξει, καὶ μέγας, καὶ λαμπρὸς ἱπποπόροφος· ἐγὼ δ' ἀσθενής, ὁμολογῶ· ἀλλ' εὖνους μᾶλλον ὑμῶν τρισίσι.

ρ'. Δύο δ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτα τὸν Φύσει μέτριον πολίτην ἔχειν δεῖ· (οὐλο γάρ μοι περὶ ἑμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφθονώτατον εἰπεῖν·) ἐν μὲν ταῖς ἐξουσίαις, τὴν τοῦ γενναίου, καὶ τὴν τοῦ πρωλείου τῇ πόλει προαίρεσιν διαφυλάττειν· ἐν παντὶ δὲ καιρῷ καὶ πράξει, τὴν εὖνοιαν. Τύτου γὰρ ἡ Φύσις κυρία· τοῦ δύνασθαι δὲ καὶ ἰσχύειν, ἑτέρα. Ταύτην τοίνυν παρ' ἐμοὶ μεμνηκυῖαν εὐρήσειε ἀπλῶς. Οὐραῖτε δέ. Οὐκ ἐξαλλούμενος, οὐκ Ἀμφικλυονικᾶς

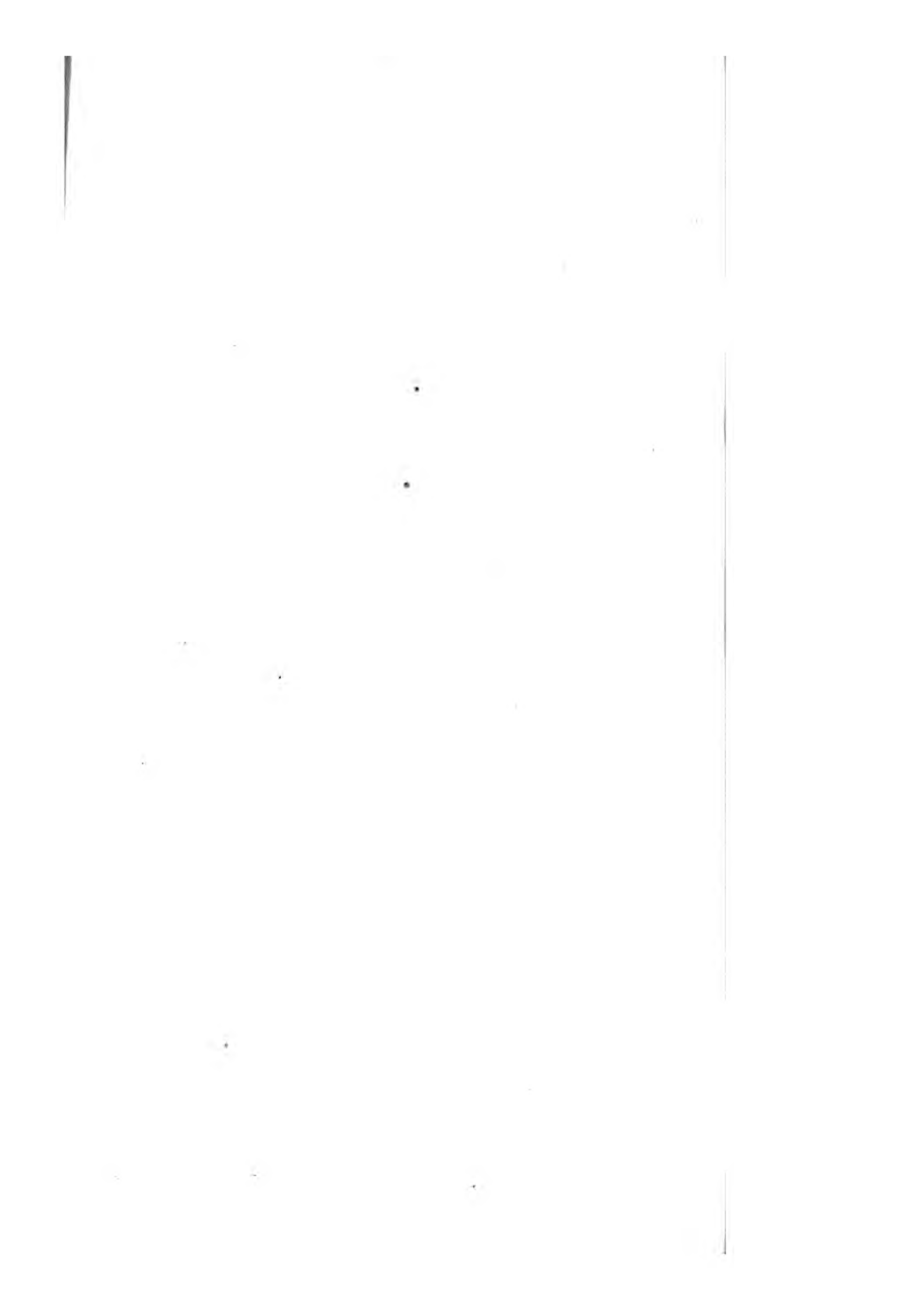
φιλικαὶς δίκαις ἐπαγόντων μοι, οὐκ
 ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελιομένων, οὐ-
 χὶ τῆς καθαράτης τέτους ὥσπερ θη-
 ρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς προ-
 δέδωκα ἐγὼ τὴν εἰς ὑμᾶς εὐνοίαν. Τὸ
 γὰρ ἐξαρχῆς εὐθὺς ὀρθὴν καὶ δικαίαν
 τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἰλόμην, τὰς
 τιμὰς, τὰς δυναστείας, τὰς εὐδοξίας,
 τὰς τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας
 αὔξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Οὐκ ἐπι-
 μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι Φαιδρὸς
 ἐγὼ καὶ γεγηθῶς κατὰ τὴν ἀγορὰν
 περιέρχομαι, τὴν δεξιὰν προείνων, καὶ
 εὐαγγελιζόμενος τούτοις, οὓς ἂν ἐκεῖσε
 ἀπαγγέλλειν οἴωμαι· τῶν δὲ τῆς πό-
 λεως ἀγαθῶν πεφρικῶς ἀκούω, καὶ
 σένων, καὶ κύπλων εἰς τὴν γῆν, ὥσπερ
 οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι, οἱ τὴν μὲν πόλιν
 διασύρουσιν, ὥσπερ οὐχ αὐλοὺς διασύ-
 ροντες ὅταν τοῦτο ποιῶσιν· ἔξω δὲ
 βλέπουσι, καὶ ἐν οἷς ἀτυχησάντων
 τῶν Ἑλλήνων εὐτύχησεν ἕτερος, ταῦτ'
 ἐπαι-

ἐπαινῶσι, καὶ ὅπως τὸν ἅπαντα χρόνον διαμενεῖ, φασὶ δεῖν τηρεῖν.

ρά. Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοὶ, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν· ἀλλὰ μάλισσα μὲν, καὶ τούτοις βελτίω τινα νοῦν καὶ φρένας ἐνθείητε· εἰ δ' ἄρα ἔχουσιν οὕτως ἀνιάτως, τέτους μὲν αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς, ἐξώλεις ἢ προώλεις ἐν γῆ καὶ θαλάτῃ ποιήσαίτε· ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖς τὴν ταχίστην ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπηρημένων φόβων δότε, καὶ σωτηρίαν ἀσφαλῆ.

Τοῦ περὶ Στεφάνου Λόγου

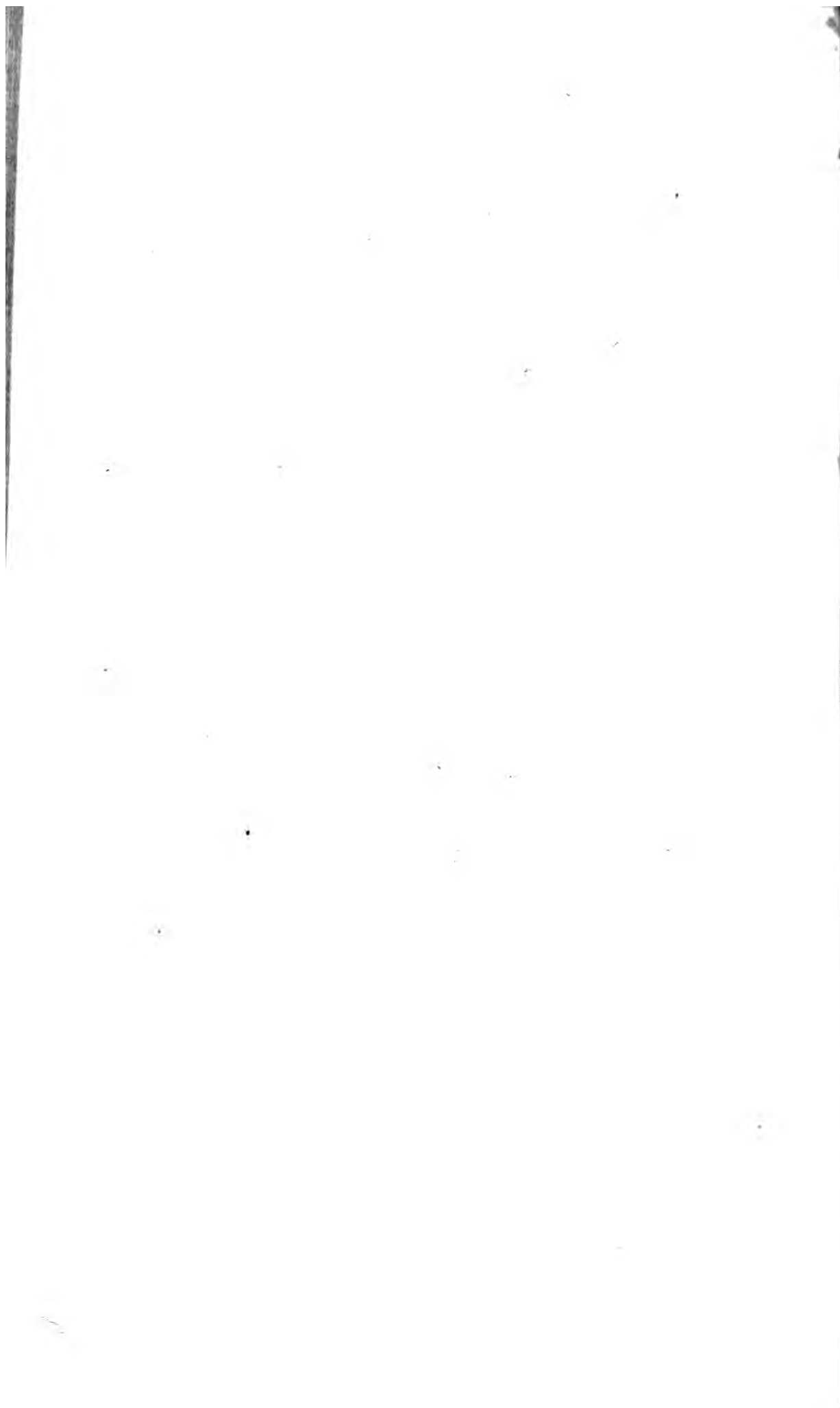
Τ Ε Λ Ο Σ.

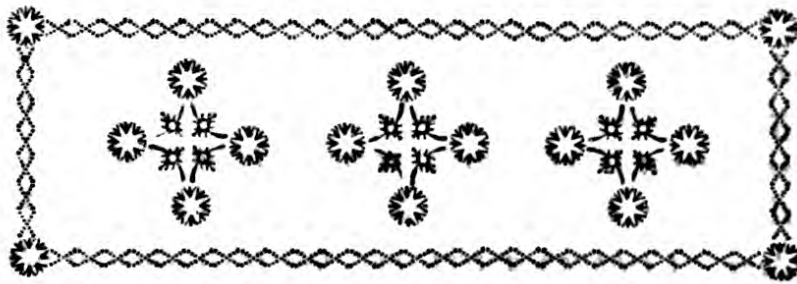

DEMOSTHENIS

DE CORONA

ORATIO.

ARGUMENTUM

ORATIONIS PRO CTESIPHONTE,

SEU DE CORONA.

LIBANIO SOPHISTA AUTORE.

MOE N I B U S circummunierat Orator Atbenienses, usitatis istis ac manufactis et firmioribus et melioribus, benevolentiam erga remp. atque in dicendo vi: sicuti ipse loquitur, “ Non saxis et lateribus Athenas munivi, sed magnis copiis, et multitudine sociorum, tum terram tum mari conquistam.” Veruntamen et ad munimentum manibus extructum non parum contulit civitati. Labefactatum enim multis in locis murum Atbeniensibus postquam instaurare visum est, delecti sunt ad id munus decem viri, ex singulis tribubus singuli, quos conficere oporteret operis curationem: nam sumptus de publico fiebat. Unus igitur ex iis cum Orator creatus esset, non, ut ceteri, procuracionem tantum negotii obivit, verum et opus egregie quidem perfecit, pecuniamque

de suo reipublicæ largitus est. Laudavit banc ejus benevolentiam senatus, et studium in remp. remuneratus est aureâ coronâ: prompti enim Athenienses ad gratiam bene merentibus referendam. Ctesiphon autem erat, qui sententiam dixit, " Ut coronâ donaretur Demosthenes, tempore, " Bacchanalibus; loco, Bacchi teatro; spectatibus, omnibus Græcis, quos celebritas cogerat: utque coram istis præco prædicaret, " Demosthenem Demosthenis filium Pæaniensem " civitatem coronâ donare, universæ virtutis ergo, ejusque erga ipsam benevolentia." Erat igitur bonus undecunque admirabilis: itaque et livor ipsum arrosit, et contra hoc scitum actio lata est de decreto legibus adverso. Æschines enim, Demosthenis inimicus, Ctesiphonti de decreto contra leges scripto diem dixit; cum Demosthenem adfirmaret Magistratum esse, et nondum relatis rationibus, iisdem esse obnoxium: legem autem vetare, ut obnoxii coronentur. Rursus et aliam legem profert, quæ jubet, si quem populus Atheniensis coronet, in concione coronam prædicari; sin senatus, in curiâ; alibi autem non licere. Postremò ait, falsas esse laudes quæ Demostheni tribuuntur: non enim bene administrasse remp. oratorem, sed et muneribus esse corruptum, et multorum malorum autorem extitisse civitati. Atque hoc in accusatione suâ ordine usus est Æschines, ut primùm de obnoxiorum, deinde de præconiorum lege, tertio loco, de administratione reipublicæ diceret. Eundemque ordinem ut Demosthenes

sthenes servaret, postulavit. At Demosthenes et a suis rebus gestis initium fecit, et in easdem orationem reduxit; summâ in eo arte usus: oportet enim a firmioribus auspicari, in iisque finem facere. In medio autem collocavit, quæ ad Leges pertinent. Ac legi de obnoxiiis opponit sententias et voluntatem legislatoris; alteri verò de præconiis legem aliam, aut legis partem, ut ait iste: in qua concessum est, etiam in Theatro prædicationem fieri, si id populus aut senatus decreverit.

ALIUD ARGUMENTUM
INCERTO AUTORE.

ATHENIENSES et Thebani bellum cum Philippo gerentes, ad Chæroneam, oppidum Bœotiæ, victi sunt. Victor igitur Macedo præsidium Thebis imposuit, et in suâ potestate habuit, jugo servitutis oppressus. Quare veriti Athenienses ne ipsi idem paterentur, suspicatique tyrannum contra ipsos primo quoque tempore deventurum, constituerunt vetustate labefactatus muri partes instaurare. Atque ita ex unaquaque tribu mœnium curatores designati sunt; quorum unum Pandionia tribus delegit ad negotium Oratorem. Cum igitur in manibus esset opus, et ampliore pecuniam desideraret, quàm quæ data fuerat

ex ærario, eam Orator de suo insumpsit, neque civitati expensum tulit, sed gratis ipse donavit. Hanc occasionem Ctesiphon, unus ex iis qui remp. administrabant, nactus, de illo ad senatum ita retulit: " Quoniam Demosthenes Demosthenis f. " per totum vitæ cursum suam erga remp. bene- " volentiam declarare non desistat, et nunc mu- " ris reficiendis curator, cùm ampliore pecuniâ " indigeret, domo depromptam largitus sit, Pla- " ceat ergo senatui populoque, eum aureâ coro- " nâ donari, in Teatro, dum tragœdiæ novæ " agerentur:" fortasse quòd eo tempore frequens multitudo concurrat, novas jabulas spectandi cupida. Cum itaque hoc senatûs præconsultum ad populum perferretur, exoritur Ctesiphontis accusator Æschines, ob diversa in rep. administrandâ studia Demostheni inimicus, decretum istud asserens contra tres leges esse factum: Unam, quæ rationibus referendis obnoxium vetat coronari, priusquam rationes eas reddiderit: nondum autem has, inquit, Demosthenes retulerat, cum et theatralem pecuniam tractaret, et muris reparandis curator esset: oportuit autem manere, præmiumque differre, donec factâ inquisitione integer reperiat. Secundam verò legem recitat, quæ coronam donari jubet in Pnyce, in concione: cives criminatus, qui Demosthenis coronam in Teatro prædicari concederent. At tertia lex ad universum vitæ Demosthenis et rerum publicè gestarum examen spectat: vetat enim, ne falsæ unquam literæ in ædem Matris deûm deferantur,

ubi

ubi omnes reponuntur literæ publicæ. Falsa autem dixit reus, inquit, cum Demosthenis benevolentia ac studii in remp. testimonium dedit: nam malevolus potiùs et hostili in patriam animo reperitur. Hac tertiâ lege, quam ex usu suo esse videret Orator, tanquam anchorâ quadam prebensâ, adversarium lucâ prostravit, ratione in accusatorem solertissimâ usus et sapientissimâ: inde enim ansam habuit hostis capiendi atque expugnandi. Namque alteras duas leges, de obnoxiiis scilicet et de præconio, in mediam orationem conjecit, more imperatorio, ignavis in medio collocatis; potentiora verò in extremis utrinque partibus disposuit, reliquorum infirmitatem utrobique corroborans. Videtur autem et ad utilitatem orationem dirigere, neque immodicè admodum artem ostentare. Nam cum videatur in principio quod de legibus dicendum erat præterire, id tandem alio modo usurpavit. Legem enim de coronis recitârat Æschines falsam, cui dum respondet Orator, occasionem invenit sua in rep. gesta proferendi, quasi caput legitimum ad pugnam adhiberet. Dispositio igitur orationis talis est. Firmamentum autem causæ Æschini est legitimum, Demostheni justum; utrique autem commune, utile; cujus non manifesta est enodatio. Status est in scripto positus, negotialis: scripto enim constat Decretum. Accusatio quidem Philippo adhuc vivente in iudicium deducta est: habita tamen oratio et iudicium factum est, Alexandro jam imperium tenente. Nam postquam in-

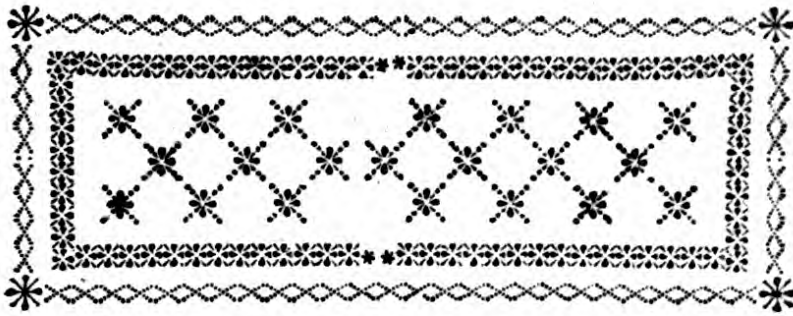
terit

teriit Philippus, et Thebani sumptâ fiduciâ præsidium ejecerant, Alexander se contemni ratus, Thebas funditus evertit : deinde cum eum facti pœnituisset, e Græcia demigravit pudore affectus, et barbaris bellum intulit. Athenienses autem oblatam sibi esse occasionem putabant, ut proditores istos, qui Græciam injuriâ læserant, in jus vocarent : atque ita iudicium commissum est. Primum igitur proœmium precatione constat, per partes inductum, et benevolentiam parat, qua hic maximè indigemus. Estque illud Homericâ imitatione expressum,

Diique Deæque meis omnes attendite dictis.

Quin et vim habet et significationem fiduciæ in auditorum benevolentiam collocatæ : neque enim omne deorum genus invocaret, nisi eo animo fuisset. Verbum autem illud *διὰ τελευτῆ* ex Decreto sumptum est : significat autem se et in benevolentiam erga cives vitam degisse, eandemque perpetuò curare : priùs denique animam amissurum esse, quàm ab istâ sententiâ discessurum.

DEMO-

DEMOSTHENIS

DE CORONA

ORATIONE.

I. **P** R I M U M a diis deabusque omnibus immortalibus precor, Athenienses, ut quantum ego semper erga et civitatem vestram vosque universos benevolentiam habeo, tanta mihi a vobis in hoc iudicio tribuatur. Deinde, ut quæ res ad
VOS

P. 7. l. 4. Πρῶτον μὲν] Laudatur hoc Exordium a multis antiquis Scriptoribus, et a nonnullis illustratur quoque. *Est et ille verecundæ orationi aptissimus, quo quatuor primis leviter in summum cœuntibus digitis, non procul ab ore aut pectore fertur ad nos manus, et deinde prona ac paululum prolata laxatur. Hoc modo cæpisse Demosthenem credo in illo pro*
Cte-

vos vestramque religionem et gloriam permagni interest, eam vobis rem dii concedant, ut ne adversarium consulatis, quo ego modo sum audiendus, (asperrimum sanè id foret) sed leges et jusjurandum; in quo præter alia multa æquitatis plena, illud quoque descriptum est, **PARITER UTRUMQUE ESSE AUDIENDUM.** Quod non hanc modò vim habet, nullam esse præjudicatam opinionem afferendam, aut par utrique studium præstandum, sed actorum cuique eum ordinem eamque defensionis rationem, quam ipse voluerit atque delegerit, esse permittendam.

2. Cùm multis igitur rebus Æschine sum in hac contentione inferior, tum duabus, Athenienses, permagnis. Unâ, quod non pari de re cum isto in discrimen venio: neque enim idem mihi nunc est, vestrâ benevolentiam excidere, atque isti causam non tenere. Quin mihi quidem— (sed nolo quicquam initio dicendi ominosius

Ctesiphonte timido summissoque principio. Quintil. XI. 3. Dionysius verò Halicarn. totum hoc celebratissimum proœmium in *rhythmum* et pedes divisit. *De composit. verborum*, § 18. Taylor.

nosius proloqui :) illi supervacaneum est me accusare. Alterâ, quòd mortalibus omnibus naturâ infitum est, ut conviciis criminationibusque libenter aures advertant, iis autem, qui se ipsi laudent, offendantur.

P. 8. l. 18. ἐκ περισσίας] *ex abundantia, absque necessitate.* Ἐκ περισσίας, inquit Suidas, dicitur de rebus, quæ superfunt, et *quarum presentia non est necessaria.* Omni dubio procul esse mihi quidem videtur, Sallustium locum hunc respexisse, elegantemque eam locutionem sui juris facere voluisse, cum Catilinam induceret, ita milites cohortantem: *Præterea, milites, non eadem nobis et illis necessitudo impendet: nos pro patria, pro libertate, pro vitâ certamus: illis supervacaneum est pugnare pro potentia paucorum.* Vim igitur istius ἐκ περισσίας multò melius affecutum fuisse crediderim eum, qui Anglicè verteret, *out of wantonness*, quàm qui, jubente Cl. Taylora, exponeret, *the Odds are on the side of Æschines; or, the difference of the account: "contentio inter nos inæqualiter admodum est comparata."* Sic enim in jejunam quandam et frigidam *iterationem* delaberetur Demosthenes: *Longè (inquit) meliore quàm ego conditione est adversarius. Quippe non pari periculo ego et Æschines in iudicium venimus. Quare? Quoniam mihi quidem—de famâ et fortunis omnibus est periclitandum (ita enim explenda est pulchra ista apofiopefis): ille autem inæqualiter admodum mecum contentionem comparavit, hoc est, longè meliore quàm ego utitur conditione!*

fendantur. Ex his igitur, quod voluptati est, id isti datur : quod omnibus, penè dicam, molestum accidit, mihi est relictum. Quòd si dum hæc vereor atque fugio, res a me gestas non commemoro, nec allata in me crimina posse refellere videbor, neque cur honore dignum me censeam, ostendere : sin me ad ea quæ feci, quæque gessi in republicâ, conferam, sæpenumero cogar ipse de me dicere. Quocirca dabitur a me opera, ut id quam modestissimè faciam. Quicquid autem res ipsa dicere coëgerit, hujus iste culpam meritò sustinebit, qui istiusmodi certamen instituerit.

3. Arbitror autem, judices, vos omnes confessuros, communem esse hanc causam et mihi et Ctesiphonti ; neque minori in hac re mihi opus esse studio. Nam cùm
qua-

P. 9. l. 3. καὶ μὲν εὐλαβόμενος τῆτο] Cicero, sive quis alius, in Sallustium: *Quo me vertam, P. C. ? Unde initium sumam ? Majus enim mihi dicendi onus imponitur, quo notior est uterque nostrum. Quòd si aut de vitâ, aut de rebus nostris huic conviciatori respondebo, invidia gloriam consequitur : aut si hujus facta, mores, omnem ætatem nuda vero, in idem vitium incidam procacitatis, quod huic objicio.* Wolf.

quacunq̄ue re privari grave sit et acerbum, ab inimico præfertim ; tum verò benevolentîâ vestrâ et humanitate *spoliari*, tantò *est molestissimum*, quantò easdem consequi est amplissimum. Cum sit igitur hisce de rebus contentio instituta, vos omnes oro atque obtestor, ut me æquè pariterque audiatis criminibus *in me allatis* justè respondentem, quomodo leges jubent : quas qui a principio tulit Solon, vir vestri amans ac popularis, non per-
 scriptione tantùm ratas esse censuit oportere, sed et vestro, qui iudices estis, iurjurando firmatas. Non quòd vobis (ut mihi quidem videtur) diffideret, sed quoniam perspiciebat, criminationes et calumnias eas, quibus accusator, quòd priorem dicendi locum obtinuit, superior est, reo antevertere *et vincere* non licere, nisi quisque vestrùm qui iudices sedetis, deorum immortalium religione servatâ, tum ejus qui posteriore loco dicat excusationem benevolè accipiet, tum posteaquam se pa-
 rem

P. 10. l. 15. παρελθεῖν] Propriè, *cursu antevertere*. Sumitur hîc ἀντὶ τῆ νικῆσαι (Ulpien.) ut apud Æschinem suprâ, p. 85. l. 10. παρελθόντες τῇ πρώτῃ στρατιᾷ.

rem communemque utrique præbuerit auditorem, ita demum de universâ lite iudicium feret.

4. Verùm quando mihi hodierno die, uti videtur, et totius vitæ privatim actæ, et rerum publicè gestarum reddenda ratio est, placet rursus (ut initio dicendi feci) deos immortales invocare; eosque in conspectu vestro precor: primùm, ut quantam ego semper erga et civitatem vestram, vosque universos benevolentiam habeo, tanta mihi a vobis in hoc iudicio tribuatur: deinde ut quod ad communem omnium existimationem et ad singulorum religionem magnopere conferet, id vobis dii concedant ut in hac causâ statuatis.

5. Si igitur ea tantùm crimina pertractasset Æschines, de quibus actionem intendit, ego quoque de ipso senatûs præconsulto statim respondissem: sed quoniam in aliis rebus exponendis haud minùs multam orationem consumpsit, et simul de me plurima ementitus est, necessarium esse existimo, atque adeò iustum, pauca priùs, Athenienses, his de rebus dicere:

dicere : ut nequis vestrûm, verbis ad litem parum spectantibus adductus, alieniore me animo audiat jura causæ commonstrantem. Itaque quod ad privatam quidem vitam pertinet, ad omnes eas contumelias, quascunque in me conviciator hic effutiit, videte quàm simpliciter, quamque justè respondeam. Si me eum cognovistis, quem iste esse me criminatus est, (neque enim usquam alibi quàm apud vos vixi) ne vocem quidem meam sustinete, etiamsi omnia omnino præclara publicè gessi : quin surgite, meque jamjam condemnate. Sin isto multò et meliorem, et a melioribus ortum, nullo denique eorum qui mediocri loco sunt (ne quid invidiosum proferam) deteriorem me meosque et existimatis et novistis, nec aliis de rebus isti creditote ; perspicuum est enim, omnia ab eo *similiter* esse conficta : mihi verò quam benevolentiam omni tempore multis in judiciis prioribus ostendistis, nunc quoque præstare. Sed cum sis usque eò veterator, Æschine, hoc tamen omnino stolidè opinatus es, me factorum meorum et rerum publicè gestarum missâ mentione, ad convicia tua orationem converfurum. Non profectò

id faciam: non ita infanio. Verùm res publicè gestas, quas tu mendaciis et calumniis proscidisti, statim excutiam: istius autem tam effusæ petulantiaë, deinceps, si modò his audire placuerit, mentionem faciam.

6. Crimina igitur mihi objecta sunt multa et atrocia, et quorum nonnullis
magna

P. 13. l. 11. τὰ μὲν ἔνι κατηγορημένα] Per totam eam, in qua versamur, orationem non occurrit locus tam obscurus, tamque multis molestiis implicatus, quàm universus hic, quem vocat Taylorus, infauitissimus Paragraphus, usque ad §. 7. ineuntem. Caligini tamen isti, quam vidit quidem, sed pelere non potuit Ulpianus, solertissimo commento ita facem admovit Cl. Taylorus, ut istiusmodi adiutore facillimum sit quantascunque tenebras permeare. *Duas nimirum ab ultimâ vetustate prodidisse Demosthenis Editiones: quarum unam appellat Ulpianus Ἀρχαίαν, sive antiquiorem, Δημοδὴν, sive popularem, alteram.* (Annot. in Orat. Midianam.) *Fieri autem potuisse, ut binæ istæ Editiones, quibus fruebantur antiqui, aliquando per incuriam describentium, aut quavis aliâ ex causâ, conflarentur, ad hanc nostram, quæ sola hodie obtinet, concinnandam.*
 “ Ita constabit (inquit vir doctiss.) quare plurimæ
 “ identidem sententiæ verbis aliquantulum diversis
 “ ab Auctore nostro *iterentur*: [cujus quidem rei,
 “ præter innumera quæ exstant in Orat. Dem. de
 “ fals.

magna et ultima supplicia legibus sunt indicta. Hujus autem accusationis propositum ipsum in se pariter includit et hostilem vexationem, et contumeliam, et convicium, petulantemque injuriam, et id genus universa. * * Neque enim cuiquam adimi debet ad populum accedendi copia,
et

“ fals. leg. unum etiam insignissimum reperies exemplum in §. 20. hujus:] licet Photius arbitretur magis, eas quasi abortivas excidisse ex scriniis Demosthenis, priusquam ultimam manum Auctoris expertæ fuissent, aut secum ille statuisset, utri parti Orationis eæ elegantius convenirent.— Quòd si istud impetravero, repeti hîc nonnulla, atque inconsideratè interferi ex diversis exemplaribus, atque semel cœptum esse juxta hunc locum perturbari, nemo cætera mihi invidabit, scil. permisceri potuisse, atque ex suo ordine moveri, comma unum atque alterum, quibus nos postliminium dedimus.” Exterminat ergo Ille clausulam eam, quam nos uncis inclusimus, *Τῶν μέντοι κατηγοριῶν, κ. τ. λ.* quæ cum prorsus importuna sit, neque ullo artificio aut deditâ operâ conjungi possit cum sequente inciso, *Οὐ γὰρ ἀφαιρῆσθαι δεῖ*—ita porro neque aliud quodlibet in se includit, quod non interceptum erat in priori, *Τὰ μὲν ἔν κατηλορημένα, κ. τ. λ.* atque ad hunc modum textum adornari jubet Taylorus :

Τὰ

et libera dicendi potestas : sed uti hoc fiat
petulanter infectandi gratiâ et explendæ
invidiæ, id verò, per deos immortales,
neque rectum est, neque civile, neque ius-
tum

Τὰ μὲν ἔν κατηγορημένα, πολλὰ, κ' δεινὰ, κ' περὶ ἄν
εἰῶν μεγάλας κ' τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τάττησι τιμωρίας·

Τῆ δὲ παρόντος ἀγῶν[Ⓞ] ἡ προαίρεσις αὐτῆ ἐχθρῶ μὲν
ἐπ' ἡρείαν ἔχει, κ' ὕβριν, κ' λοιδορίαν, κ' προπηλακισμόν
ὁμοῦ, κ' πάντα τὰ τοιαῦτα·

[Ο'] οὔτε μὰ τὸς θεοὺς ὀρθῶς ἔχον, ἔτε πολιτικόν, ἔτε
δίκαιόν ἐστιν, ὃ ἄνδρες Αθηναῖοι.

Οὐ γὰρ ἀφαιρῆσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ, κ'
λόγου τυχεῖν, οὐδ' ἐν ἐπ' ἡρείας τάξει κ' φθόνῳ τῆτο ποιεῖν·

Αλλ' ἐφ' οἷς ἀδικῶντά με ἰώρα τὴν πόλιν, εἰσί γε τη-
λικύτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγῶδει κ' διεξήγει, ταῖς ἐκ τῶν νόμων
τιμωρίαις παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα χρῆσθαι·

Εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἀξία πράττοντά με ἰώρα, εἰσαγγέλ-
λοντα, καὶ τῆτον τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθιστάντα παρ'
ὑμῖν, εἰ δὲ γράφοντα παράνομα, παρανόμων γραφόμε-
νον·

Καὶ μὴν, εἴ τι τῶν ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε κ' διεξήγει,
(scil. πράττοντά με ἰώρα) ἢ καὶ ἄλλ' ὅτιῦν ἀδικῶντά με
ὑμᾶς ἰώρα, εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, κ' τιμωρίαι, κ' ἀγῶ-
νες, κ' κρίσεις——καὶ τέτοις ἐξῆν ἅπασι χρῆσθαι.

Deinde comma istud erraticum, [Οὐ γὰρ δήπερ Κτη-
σιφῶντα κ.τ.λ.] quod inter posteriores duas clausulas
incom-

tum, Athenienses. At quæ me facinora committere in rempublicam videbat, (præsertim cum tanta fuerint, quanta modo tragicè vociferando recensēbat) eorum pœnas legibus constitutas, recentibus etiam tum

incommodè satis intervenit, sedem mutare jubet, et in ipso sectionis fine auctor est ut sistatur : scilicet,

Καί τοι πρὸς ἅπασιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς ἄλλοις δίκαιοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἔχοι, καὶ τῶτ' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότως ἂν λέγειν, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιοι ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιῆσθαι, οὐ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλείπειν, ἐτέρῳ δ' ὅτῳ κακὸν τι δώσομεν ζητεῖν ὑπερβολὴ γὰρ ἀδικίας τῆτό γε.

Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δ' εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν, αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο.

Ingentem illam ego corrigendi licentiam non sum ausus imitari ; neque fortasse (unam si modo clausulam recidas, Τῶν μέντοι κατηγοριῶν—) usque adeo necessaria videbitur.

Accusationis hujus, inquit Orator, propositum ipsum et prima quasi facies indicia præ se fert hostilis malitiæ et ludibrii. Etenim cum nemini deneganda sit ad populum accedendi copia, quemque libet in jus vocandi, neque tamen qui istuc fecerit vexandi gratiâ et explendæ invidiæ, aut rectum fecerit,

tum maleficiis expetere debebat : si qua delatione digna committere me videret, deferre, atque hac viâ me in iudicium vocare ; sin scribere contraria legibus, violatarum legum postulare. (*Hac, inquam, viâ*
pro-

cerit, aut civile, aut iustum, Athenienses. *Quòd nisi hac mente accusator extitisset*, tantis meis flagitiis, cum etiam tum essent recentia, pœnas legibus constitutas opponere illum oportuit, vel læsæ majestatis, vel legum violatarum postulantem ; καὶ τῦτον τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθιστάντα παρ' ὑμῖν. (*Me, inquam, atque hac viâ sollicitare debuit* : neutiquam enim Ctesiphontem potest confodere per mea latera ; neque enimvero, si me obrui posse confideret, illum unquam petivisset.) Quinetiam si quod aliud eorum, quæ modo calumniosè percensebat, me patrantem observâisset, sunt leges de omnibus, sunt iudicia, sunt actiones, &c.

P. 14. l. 8. παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα] Exponit Taylorus, *juxta formam criminis* : pœnas *juxta peculiarem cujusque criminis naturam et conditionem* subeundas. Quippe pergit Orator exemplis monere, rationem esse ubivis ab Jurisprudentiâ Atticâ institutam inter pœnas et maleficia. “ Verbi gratiâ, si
 “ εἰσαγγελίας ἄξια quis commiserit, eas pœnas daret,
 “ quæ lege isti culpæ affiguntur : si παράνομα γέ-
 “ γραφε, eas quæ competeabant παράνομα γραφόντι :
 “ denique cujuscunque criminis argueretur, erant
 “ leges, erant supplicia, quæ in unumquemque fa-
 “ cinorosum

progrediendum erat; neque enim Ctesiphontem reum peragere potest per meas *criminationes*; et si me convinci posse crederit, utique illum nunquam accusavisset.) Quinetiam, si quid aliud eorum, quæ modo calumniosè percurrebat, aut quidvis alioqui me in vos delinquere animadverteret, sunt leges de omnibus *constitutæ*, sunt supplicia, sunt actiones, sunt judicia, quæ
acerbas

“ cinorosum peculiariter statuisset majorum diligentia.” Verùm et mentem Oratoris propiùs attingisse mihi videntur, qui vertunt, *recentibus delictis*, (dicit enim ille μοχ, ἐκτὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, καὶ φυγῶν τὰς ΠΑΡ'ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ἐλέγχεις) et usitatam etiam locutionis ipsius significationem. Joseph. Antiq. Jud. p. 416. (quem citat Taylorus) hæc habet: ἵνα γινῶς, ὅτι κερδαίνουσιν οὐδὲν οἱ κακοὶ. μὴ παρ' αὐτὰ τὰ δεικνύμενα κολασθέντες, *ραῖνατ* ex *continente adjectam sceleri*. Demost. c. Pantænetum, (p. 564. Benenat.) ἀπάντων δ' ἀνθρώπων εἰωθότων παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα μᾶλλον, ἢ χρόνων ἐγγεγεννημένων, ἀγανακτεῖν.

Ibid. l. 13. οὐ γὰρ δήπου] Importunam hanc parenthesisem vellem quidem lector nescius ne esset, Wolfium aliosque complures ita fere reddidisse: *Neque enim credendum est, eum, qui Ctesiphontem judicio persequi potest meâ causâ, me quidem ipsum, si convinci posse confideret, non fuisse accusaturum.* Nempe illud ἐμὲ δ'—αὐτὸν usurpari censent ἀντὶ τῶ, ἐμαυ-
τὸν

acerbas atque magnas secum afferunt multas ; atque his uti licuit omnibus. Quòd si hæc eum fecisse constaret, ac istâ mecum agendi ratione esse usum, cum ejus facto consentiret accusatio. Nunc autem, rectâ et justâ viâ derelictâ, vitatâque tunc cum res gererentur coarguendi occasione, tanto post temporis intervallo, criminibus et dicteriis et maledictis coacervatis, histrionem agit : cum me accuset, hunc in judicium vocat : huic toti accusationi inimicitias mecum susceptas præterdit ; nusquam tamen mecum congreditur, sed alteri existimationem suam eripere palam conatur. Itaque præter alia omnia, quæ justè quis dicere pro Ctesiphonte possit, Athenienses, illud mihi quidem etiam apertissimè dici posse videtur, æquum esse, ut ini-

τὸν δὲ, Atticâ tmesi, et interpositis aliquot vocibus. Cæterùm, verba illa diligentius paulo contemplanti “ nihil certius erit (inquit Taylor.) quàm ut ἐμὲ ad “ ἐξελίχῃν jure sit referendum, αὐτὸν ad ἐγράψατο.”

P. 15. l. 14. ἐπιτιμίαν ἀφελέσθαι] Hoc est, ἀτιμίωσαι, infamiâ notare : qua pœnâ afficeretur Ctesiphon, si causâ victus multam L talentum solvere non potuisset. Vid. Potter. l. 25. et infra Not. ad § 97.

inimicitias nostras ipsi inter nos disceptemus ; non, prætermiſſis noſtris inter nos contentionibus, alterum quæritemus, cui mali quid afferamus : ſupra modum enim iniquum hoc eſt.

7. Omnia igitur accuſationis capita æquè eſſe et a juſtitiâ et a veritate aliena, ex his perſentire licet. Volo tamen ſingula ſeorſim examinare, atque ea præcipuè quæ de pace ac legatione in me ementitus eſt ; ſuis, quæ Philocrate ſocio patravit, facinoribus in me tranſlatis. Eſt autem neceſſarium, et a cauſâ pariter non alienum, Athenienſes, quo tunc temporis res eſſent loco, in memoriam vobis redigere, ut ſingula, prout cujuſque tempus ſe ferebat, perſpiciatis. Bello igitur Phocenſi conſtrato—non per me : nondum enim ad rempublicam acceſſeram : primùm ita vos animis affecti eratis, ut Phocenſes ſalvos eſſe velletis, quamvis parum juſtè agere
eos

P. 16. l. 15. τῆ γὰρ Φωκικῶν] Certatim hoc comma a Rhetoricis laudatur, a Quintil. V. fin. ab Hermogene, Demetrio Phal. et Aquila Romano. *Taylor.*

eos videretis: Thebanis autem quantumcunque mali accidisset, effetis lætaturi; neque absque ratione, neque injuriâ illis irati. Successus enim suos ad Leuctra parum tulerant moderatè. Deinde tota Peloponnesus diffidiis laborabat: nec qui Lacedæmonios oderant, tantum valebant, ut eos possent evertere; neque qui antea illorum operâ imperabant, civitates in suâ potestate habebant: sed quædam erat inexplicata et apud hos et apud alios universos lis et perturbatio. Hæc cùm videret Philippus (neque enim erant obscura) largitionibus in singularum civitatum proditores effusis, eas omnes commisit, et inter se concitavit: deinde, quo tempore alii graviter peccabant maleque sentiebant, ipse interim se instruxit, inque omnium perniciem accrevit. Posteaquam verò tædio belli confectos, graves tum, nunc infelices Thebanos, perspicuum esset omnibus coactos fore ut ad vos confugerent, Philippus, id ut ne fieret, neve civitates conjungerentur, vobis pacem, illis auxilium

P. 17. l. 7. ἀκρίτος] Exponere liceat, *contentionem tacitam et obduclam, quæ nondum in apertum bellum erupit.* Taylor.

lium pollicetur. Quæ res igitur ei adju-
mento fuit, ut vos penè dicam ultro de-
ceptos interciperet? Reliquorum Græco-
rum sive ea malitia, sive ignorantia dicen-
da est, sive utraque: qui, cum assiduum
ac diuturnum bellum gereretis, idque pro
communi omnium utilitate (quemadmo-
dum res ipsa declaravit) neque pecuniâ,
neque viris, neque re ullâ omnino aliâ vos
adjuverunt. Quibus jure vos meritoque
indignati, Philippo haud inviti ausculta-
vistis.

8. Ea igitur, quæ tum concessa fuit,
pax hisce de causis, non meâ (quomodo
iste infimulavit) operâ conciliata est. Isto-
rum autem injurias sordidosque quæstus
in eâ re *institutos*, harum turbarum in qui-
bus nunc versamur, si quis rectè investi-
get, causas esse deprehendet. Atque hæc
omnia veritatis *tantum* studio accuratiùs
persequor et enarro. Nam si qua in his
rebus vel maximè videantur esse peccata,
ea nihil ad me utique pertinent. Quin is
qui primus sententiam dixit, et mentionem
de pace fecit, Aristodemus histrio fuit:
qui illum suscepit, qui *decretum* scripsit,
quique cum isto suam operam in eam
rem

rem locavit, Philocrates fuit Agnufius ; tuus, Æschine, particeps, non meus ; non si mentiendo dirumparis : ejus autem sententiæ suffragatores fuerunt, quacunque demum de causâ (hoc enim in præfens omitto) Eubulus et Cephisophon : ego verò nusquam quicquam. Et tamen, cum hæc ita se habeant, et ab ipsâ etiam veritate ita esse demonstrantur, usque eò venit impudentiæ, ut ausus sit affirmare, me non modò pacis fuisse autorem, sed ne ea ipsa pax a nostrâ civitate unâ cum communi Græcorum concilio fieret, obstitisse. At ô—quo te quis nomine rectè appellet ? tune usquam, qui adesses, cum me tantam rem tantamque societatem, quantum modo tragicâ voce commemorabas et percensebas, civitati detrahere videres, *tunc usquam* indignatus es, aut in medium progressus, ea quæ nunc arguis, docuisti aut enarrâsti ? Atqui si ut intercludatur ista cum Græcis communio, Philippo ego *operam* vendideram, tibi erat reliquum, silentium ut ne ageres, sed ut clamares, ut testimonium ferres, ut hisce rem indicares. At tu nunquam hoc fecisti, nunquam eam ex te vocem quicquam audivit. Neque enim ad ullum
omnino

omnino Græcorum tum missa erat legatio, sed jamdudum eorum omnium voluntates patebant; neque iste sinceri quicquam his de rebus protulit. Præterea verò mendaciis illis rempublicam acerrimè calumniatur. Nam si vos simul reliquos Græcos ad bellum accersebatis, simul ipsi ad Philippum legatos de pace mittebatis, Eurybati facinus, non aut civitati vestræ aut viris bonis consentaneam rem præstitistis. Verùm non ita se res habent, non. Quorsum enim illos tali tempore accerferetis? Ad pacem? at habebant omnes. Ad bellum? at ipsi de pace consultabatis. Perspicuum est igitur me pacis illius prioris neque ducem neque autorem fuisse: neque cæterorum quicquam, quæ in me confinxit, verum esse ostenditur.

9. Postquam ergo pacem fecit respublica, hîc iterum considerate, quid uterque nostrum agere instituerit: etenim ex his scietis, quis fuerit qui Philippo in omnibus suffragaretur; quis contrà qui pro vobis operam navaret, et publicæ studuerit utilitati. Ego itaque senator decretum feci, ut legati quamprimùm in ea loca navigarent, in quibus esse Philippum audi-

rent,

rent, et jusjurandum ab eo exigèrent: isti verò, nec postquam hoc decreverim, id facere voluerunt. Ea porro res quam vim haberet, Athenienses, ego vobis ostendam. Philippi intererat, ut inter nostrum et ipsius jusjurandum quàm longissimum tempus intercederet; vestrà, quàm brevissimum. Quid ita? Quia vos, non ab eo tantùm die quo juravistis, sed a quo pacem vos speravistis habituros, omnes belli apparatus remisistis: ille autem ex omni tempore hoc maximè moliebatur, ratus (id quod verum erat) quæcunque ante datum jusjurandum civitati nostræ præripisset, ea se omnia firma sibi habiturum: neminem enim istorum causâ pacem dirempturum. Quæ cum ego præviderem, Athenienses, et mecum reputarem, hoc decretum feci, ut in ea loca in quibus esset Philippus, *legati* navigarent, et jusjurandum quam maturrimè exigèrent, ut Thracibus fociis vestris ea oppida tenentibus, quæ iste modò irrifu insectabatur, Serrium et Myrtium et Ergiscam, dicerentur adeò sacramenta: neque ille opportu-

tunis

P. 22. l. 20. ἀ νῦν ἔτος δίσουρα] Vide suprâ Not. ad. p. 57. ult. Æsch.

nis locis occupatis, Thraciâ potiretur; neve magnâ inde pecuniâ, multisque militibus instructus, reliquas deinceps res faciliùs aggrederetur. Hoc igitur decretum non commemorat, neque recitat: sed si ego senator cum essem, introducendos esse legatos censui, id verò infectatur. At quid me facere oportebat? An, ne illis aditus esset *ad concionem* decernere, qui idcirco venerant ut vobiscum loquerentur? An, ne locus iis ab architecto spectandi gratiâ daretur, vetare? at duobus obolis spectâssent, hoc si decretum non fuisset. Exigua mihi reipublicæ commoda servanda erant, summa rerum, quod isti fecerunt, Philippo vendenda? Minimè vero. Cape igitur decretum hoc et recita, quod iste cum probè nôsset, præterivit.

D E C R E T U M.

“ Archonte Mnesiphilo, Hecatombæo-
 “ nis die trigésimo, tribu Pandioniâ præ-
 “ fidente,

P. 24. l. 2. *Ἐκατομβαιῶντος*] Duo sunt in hoc Decreto, in eoque quod statim insequitur, quæ scriptoribus Chronologicis maximas et propemodum inexpugnabiles creârunt molestias: *Archontis* nomen,
 C quod

“ fidente, Demosthenes Demosthenis f.
 “ Præaniensis retulit : Quoniam Philip-
 “ pus, missis ad Athenienses de pace le-
 “ gatis, rata fœdera percussit, placere fe-
 “ natui populoque Atheniensi, quò pax,
 “ suffragiis populi in primâ concione pro-
 “ bata, conficiatur, legatos ex omnibus
 “ Atheniensibus deligi quinque : eosque
 “ populi suffragiis approbatos, nullâ mo-
 “ râ interpositâ eò proficisci, quoquo lo-
 “ co Philippum esse audierint ; et jusju-
 “ randum ab eo primo quoque tempore
 “ acci-

quod decretis præfigitur, Mnesiphilus scilicet iste, quem
Fasti Attici non agnoscunt ; et *Tempus*, quo hæc de-
 creta et gesta fuisse dicuntur. Namque in orationi-
 bus adversariis de fals. leg. “ uno et constanti tenore
 “ narrant Oratores nostri, (inquit Taylorus) primum
 “ illud Decretum de maturandâ legatione ad exi-
 “ gendum a Philippo jusjurandum latum esse III^{to}.
 “ die mensis *Munychionis*, sive Aprilis : Monumen-
 “ ta verò publica, quæ hîc proferuntur, istud ip-
 “ sum Decretum latum fuisse testantur *Hecatom-*
 “ *bæonis*, sive Julii, die postremo. Et alterum
 “ porro Decretum a Callisthene de excubiis latum
 “ in summâ trepidatione civium ob deletas urbes
 “ Phocensium, ponunt *Illi* contigisse *Scirrbophorio-*
 “ *nis* (Junii) die XXVII. *Acta* autem publica *Me-*
 “ *maeterionis* (Octobris) die XXI.”

Priorem

“ accipiant, vicissimque dent, super fœ-
 “ deribus quæ inter illum et populum
 “ Atheniensem convenerunt ; eodem eti-
 “ am *fœdere* comprehensis utrorumque
 “ sociis. Legati delecti sunt, Eubulus
 “ Anaphlystius, Æschines Cothocides,
 “ Ctesiphon Rhamnusius, Democrates
 “ Phlyensis, Cleon Cothocides.”

10. Hæc

Priorem nodum expedire non aut perardua res est, aut magni sanè momenti. “ Nam in vulgatâ
 “ serie Prætorum Atheniensium *Eponymorum*, quam
 “ hodie habemus, et quæ multos annos complec-
 “ titur, fieri vix potuit, ut ne unus suum haberet
 “ vel *vicarium*, vel quovis modo *substitutum*.”
 Talis igitur habendus est Mnesiphilus hicce ; in lo-
 cum scil. Theophili suffectus, quem huic anno,
 Olymp. CVIII. 2. Archontem tribuunt Fasti At-
 tici.

Altera autem difficultas, ex turbis iis Chronolo-
 gicis nata, et incredibili discrepantiâ inter temporum
 calculos quos Oratores nostri et publica Monu-
 menta subduxerunt, majoris molis opus est, et mul-
 tùm interest ut sublevetur. His enim Monumentis
 quasi unicè innititur tota illa, quæ hodie remanet,
 Attica Jurisprudentia. Felicem igitur admodum sub-
 tilemque conjecturam hîc adhibuit Taylorus. Ob-
 servat primò, “ non casu aut exemplarium vitio,
 “ sed summo consilio factum esse, ut simile penè

10. Hæc cum ego tum decrevissem, reipublicæ non Philippi utilitatem spectans, parum solliciti boni isti legati tres totos menses in Macedoniâ confederunt, usque eò dum Philippus e Thraciâ veniret, omnibus illic rebus everfis: cùm decem diebus, vel triduo potiùs aut quadriduo, liceret in Hellepontum pervenire, et

“ intervallum temporis intercederet inter Decretum
 “ *de maturandis legatis*, et Decretum *de vigiliis habendis*, quale juxta historiam intercedere necesse
 “ fuit, quemcunque demum computum iniveris:
 “ id est, sive id fiat juxta *superiorem* calculum,
 “ quem ex Oratorum verbis elicimus, sive juxta *post-*
 “ *teriolem*, quem Decreti verba repræsentant. Nam
 “ inter III^{ti}um. Munychionis et XXVII^{um}. Scir-
 “ rhorionis intervallum est dierum circiter
 “ LXXXIII. Et rursus, ab Hecatombæonis die ul-
 “ timo ad Mæmaçterionis diem XXI^m. dies sunt
 “ LXXX: levissimâ, vel potiùs nullâ, differentiâ.
 “ Utrinque ergo conveniunt rationes; atque accu-
 “ ratiùs quidem quàm in tali re fas erat expectare.”
 Admonet deinde vir eruditus, “ Kalendarii Attici
 “ rationem non unam fuisse et perpetuam, verùm
 “ sæpe immutatam, et ad *Solis Lunæque vias*, at-
 “ que ad accuratiorem amussim subinde reforma-
 “ tam. Quocirca contigisse potuit, ut, mutatâ pau-
 “ latim facie Computi Civilis, præter ἀρχαίαν illam
 “ et

et loca illa servare, jurejurando prius exacto quàm ab illo expugnarentur. Non enim attigisset ea, nobis præsentibus; aut jusjurandum ab eo non accepissemus: ita pace certè decidisset, nec utraque simul tenuisset, et pacem et loca. Primus igitur in hac legatione, Philippi quidem dolus, hominum verò istorum injustorum et diis invisorum mercatus improbus, talis extitit:

“ et vetustam horum Oratorum Editionem, quæ
 “ juxta eorum ætatem describi poterat, prodiret illa
 “ quam *δημῶδη* Ulpianus vocat (de quibus nuper-
 “ rimè verba habuimus) ad *vulgarem* scil. usum
 “ concinnata, atque ad eam Factorum rationem
 “ accommodata, quæ tum increbrescebat, et usu
 “ quotidiano pervulgabatur. Unde non alià et di-
 “ versâ anni parte hæ res geri describuntur in utro-
 “ que Kalendario, sc. *de professione legatorum*, et *de*
 “ *excidio Phocensium*; neque aliter scribunt Orato-
 “ res, aliter loquuntur Monumenta publica: sed
 “ uterque Computus verus esse potuit, si Æram
 “ in uno casu *antiquiorem*, in latero *vulgarem* inspi-
 “ cias.” Exemplo eam rem illustrat populari.
 “ Ego (inquit) qui hunc commentarium scribo *A-*
 “ *prilis die 11do*. putâ, Anni Anglicani MDCCLVII, si
 “ ante quinquennium hoc scripisssem, non utique
 “ *dedissem* eo mense atque die, quo jam utor, ve-
 “ rùm *Martii die 21do*. Ita tulit utilitas publi-
 “ ca et Kalendarii nostri redintegratio.” Neque
 verò in dubium vocari potest, Exemplaria aliquan-
 do

exitit : propter quem et illo tempore, et nunc, et in æternum profiteor me cum istis pugnare et inimicitias gerere.

II. Jam aliud statim longè illo gravius flagitium animadvertite. Posteaquam professus est Philippus pacem se nobiscum habiturum, occupatâ priùs Thraciâ istorum culpâ, quî decreto meo non paruisent, rursus ab iis pretio mercatur, ut ne decederent ex Macedoniâ, donec ea quæ ad expeditionem pertinebant contra Phocenses *susceptam*, instructa habuisset : ne, si vobis isti renuntiâssent, eum parare se et brevi tempore profecturum, exiretis ipsi, circumactisque triremibus ad Pylas navigantes, Porthmum ei, quemadmodum antea, intercluderetis : sed ut simul hæc renuntiantibus istis vos audiretis, simul ille intra Pylas ingressus esset, vosque nihil quicquam agere possētis. Tanto autem in timore erat, tamque vehementer æstuabat

do ad hunc modum recudi, cum in Codice 5to. Parisiensi etiam Tribûs nomen immutetur, et in locum Παρδιοίδος (p. 24. hujus) recentius nomen Διονυσίδος, sive Διονυσιάδος, quod nos hodie nescimus, subrogetur.

æstuabat Philippus, ne etiamsi hæc præoccupâffet, vos antequam Phocenses periissent, auditâ re, mittendum iis auxilium decerneretis, atque ita res sibi de manibus elaberentur, ut iterum impurissimum hunc conducit, non jam communiter cum cæteris legatis, sed ipsum separatim, quò ea vobis diceret ac renuntiaret, per quæ omnia perierunt.

12. Oro autem vos, Athenienses, atque obtestor, ut per totum hoc iudicium memineritis, si nihil Æschines extra causam criminatus esset, me quoque nullum *ab hac* alienum verbum fuisse facturum : sed cum iste omnia crimina et maledicta coacervârit, necesse quoque mihi est, ut ad singulas criminationes pauca respondeam. Quænam igitur illius verba tum fuerunt, per quæ perierunt omnia? “ Non esse tumultuandum, propterea quòd Philippus esset intra Pylas progressus : omnia enim vobis ex animi sententiâ processura, si modo quiescatis ; atque intra biduum vos aut triduum audituros, quorum hostis venisset, iis amicum ; contrà, quibus amicus, iis hostem esse factum. Neque enim verbis, aiebat, amicitias confirmari,
(gra-

(graviter et magnificè pronuntians) sed utilitatum communione. Expedire autem et Philippo et Phocensibus et vobis pariter omnibus, stupore et importunitate Thebanorum liberari.” Hisce quidam libenter tunc aures advertēbant, propter odium illud in Thebanos, quod nobis illo tempore clam infedit. Sed quid deinceps recitā consecutum est? Ut non longo pōst tempore miseri Phocenses interirent; urbes eorum delerentur; vos, dum quiescitis istique obtemperatis, paulo pōst vasa ex agris comportaretis; iste aurum acciperet: ad hęc etiam, ut Thebanorum et Theffalorum odium ad civitatem nostram, rerum gestarum gratia ad Philippum deveniret. Atque ut hęc ita esse constet, recita mihi et Callisthenis decretum, et epistolam Philippi: utrisque enim perlectis hęc omnia plana vobis fient. Recita.

D E C R E T U M.

“ Archonte Mnesiphilo, concione extra
 “ ordinem a Strategis convocatā, de sen-
 “ tentiā

P. 29. l. 7. συγκλήτου ἐκκλησίας] Potter. I. 17.

“ tentiâ Prytanum ac senatûs, XXI die
 “ Mæmaçterionis, Callisthenes Eteonici
 “ f. Phalereus retulit : Nequis Atheni-
 “ ensium ullo de prætextu in agro per-
 “ noctet ; sed in urbe et Piræo *maneant*,
 “ qui non in præsidiis dispositi sunt. Ho-
 “ rum autem, quem quisque locum nac-
 “ tus est, eum tueatur, neque interdiu
 “ aut noctu absit. Quicumque huic de-
 “ creto non paruerit, proditorum pœnas
 “ luat, nisi se necessitate aliquâ inevitabili
 “ deprehensum esse ostendat. De iis au-
 “ tem necessitatibus cognoscat Strategus
 “ qui peditatui præest, et quæstor, et
 “ scriba senatûs. Deferantur omnia ex
 “ agris quam primùm : quæcunque intra
 “ cxx stadia sunt, in urbem et Piræum ;
 “ quæ ultra cxx stadia, in Eleufinem,
 “ Phylam,

P. 30. l. 2. ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλων] Unus fuit ex decem
 Strategis annuis, qui *pedestribus* copiis (τοῖς ὀπλίταις)
 præfuit ; ita sc. vocatus, ut discerneret ab eo,
 qui *equestribus* erat præpositus. Uterque occurrit
 infra §. 34. in uno decreto, ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν et ὁ
 ἐπὶ τῶν ἰππέων. Cæterùm τὰ ὄπλα pro τῆς ὀπλίτας
 et Thucydides et Xenophon usurpârunt. Erravit
 ergo Wolfius, qui *armamentario præfectum* vertit.
Taylor.

“ Phylam, Aphidna, Rhamnuntem, Su-
 “ nium. Dixit Callisthenes Phalereus.”
 Nunquid vos hac spe pacem faciebatis?
 aut hæc vobis pollicebatur iste mercena-
 rius? Recita nunc epistolam eam, quam
 his peractis, misit ad nos Philippus.

EPISTOLA PHILIPPI

“ Rex Macedonum Philippus senatui
 “ populoque Atheniensi S. Scitote nos
 “ intra Pylas esse progressos, et Phoci-
 “ dem subegisse. Quæ sponte deditio-
 “ nem fecerunt, in iis oppidis præsidia
 “ locavimus: quæ cedere noluerunt, vi
 “ cepimus, civibusque in servitutem re-
 “ ductis, solo æquavimus. Cum autem
 “ audirem vos quoque auxilium iis pa-
 “ rare, scripsi jam ad vos, ne diutius eâ
 “ de re laboretis. Ad summam enim,
 “ nihil mihi moderatè facere videmini,
 “ qui cum pacem pepigeritis, nihilomi-
 “ nus in aciem descendatis; idque cum
 “ Phocenses in communi nostro foedere
 “ non sint comprehensi. Quare si con-
 “ ventis manere nolitis, nullâ re aliâ me
 “ antevertetis, nisi auspicanâ injuriis.”

13. Auditis quàm luculentè in hac ad vos epistolâ fociis suis, ostendat ac declaret : “ Hæc ego feci invitis Atheniensibus et ægrè ferentibus. Quare si vos sapitis, ô Thebani et Theffali, eos quidem in hostium numero ducetis, mihi verò fidem habebitis.” Non utique ipsis illis verbis scripsit, sed ita significare voluit. His igitur rebus captos illos eò perpulit, ut nihil deinceps providerent, nihil præsentirent, sed eum omnia in suam redigere potestatem paterentur : unde infelices Thebani in has calamitates inciderunt. Atque hujus fidei *apud illos comparandæ* administer atque adjutor, qui falsa hæc renuntiavit, et fucum vobis fecit, is est qui Thebanorum nunc luget infortunia, quàmque ea miserabilia sint, exponit ; cum et horum, et eorum quæ Phocensibus acciderunt, et omnium denique quæcunque Græci pertulerunt, malorum ipse auctor existat. Scilicet enim, Æschine, tu propter casus illos angeris, et Thebanorum vicem doles, qui possessiones teneas in Bœotiâ, et illorum agros colas :
ego

P. 32. penult. *κτῆματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ*] Inter artes

ego verò lætor, qui statim ad supplicium deposcebar ab eo qui hæc effecerat.

14. Sed in eam orationem incidi, qua me pòst paulum uti fortasse magis conveniet. Revertor itaque ad probandum, istorum corruptelas et injusta facinora earum in quibus nunc versamur rerum esse causas. Nam postquam vos a Philippo circumventi estis istorum operâ, qui se in legationibus illi mercede locaverant, nihilque veri vobis renuntiârant, decepti autem simul sunt et miseri Phocenses, eorumque urbes deletæ, quid factum est? Contemptissimi Thessali, et vecordes Thebani, amicum, patronum, servatorem, Philippum ducebant: instar omnium is illis erat: et ne vocem quidem ejus sustinebant, qui aliud quippiam vellet dicere.

Vos

tes videtur fuisse politicas Philippi et Alexandri, *δυναστεῖς*; illos, quorum operâ in evertendis Græciæ civitatibus uterentur, fundis aliisque devictorum possessionibus quibusdam donare, ut ab omni deinceps rerum novandarum studio abhorrerent. Etenim in orat. π. παραπρ. ait Demosthenes Philippum, debellatâ Phocide, agros ibi Philocrati et Æschini assignâsse, qui illi quidem talentum, huic verò xxx minas in annum afferebant.

Vos autem, quamvis ea quæ fiebant suspecta haberetis, et iniquo animo ferretis, pacem tamen servabatis : neque enim erat, quod efficere poteratis soli. Græci quoque reliqui consimili vobiscum ratione decepti, et suâ spe frustrati, pacem libenter servabant, tametsi essent ipsi quodammodo jamdudum bello lacesiti. Cum enim quoquoeversum grassans Philippus, Illyrios, Triballos, nonnullos etiam Græcorum subigeret, multasque et magnas copias suo subjiceret imperio ; cum nonnulli pacis auctoritate freti, ex civitatibus illuc profecti corrumperentur, quorum unus hic fuit ; tunc, *inquam*, omnes contra quos hæc ille comparabat, bello lacecebantur. Quòd si non animadvertabant, alia hæc disceptatio est, nihilque ad me pertinet : ego enim prædicebam et testificabar, tum apud vos semper, tum quocunque missus essem. Civitates autem ægrotabant ; dum hinc magistratus rebusque gerendis præfecti munera captarent ac pretio corrumperentur, illinc privati et multitudo, partim futura non providerent, partim quotidianâ indulgentiâ et otio inescarentur ; denique sic omnes essent affecti, ut ad se quidem solos malum

lum non accessurum singuli existimarent, sed alienis periculis res suas in tuto se collocare posse crederent, quodocumque vellet. Itaque multitudini (opinor) hoc usu venit, ut pro infinitâ illa et intempestivâ deficiâ libertatem amitteret : principibus verò, quique se cætera præter seipfos vendere putabant, ut ipsi sese primos omnium venditos esse sentirent. Etenim pro amicis atque hospitibus, quæ tum nomina, cum muneribus corruppebantur, accipiebant, nunc assentatores, et diis invisî, et cætera id genus omnia quibus digni sunt, audiunt.

15. Nemo enim, Athenienses, quò proditoris utilitati consulat, pecuniam infumit ; neque, postquam iis quæ redemit potitus sit, de iis quæ supersunt proditorem in consilium adhibet. Sic enim nihil esset proditore beatius. Verùm non ita est :

P. 35. l. 6. τοῖς μὲν πλῆθεσιν] *multitudini* : vel *ciuitatibus ipsis*, exponas, quæ *populari* uterentur formâ temp. administrandi : quo sensu voces eas τὰς πολλοὺς et τὰ πλῆθη usurpant Attici. Ita Æsch. supra §. 43. λέγει γὰρ πού, παιδεύων ΤΑ ΠΛΗΘΗ, *respublicas, liberas ciuitates*.

est : non : quî potest ? multum certè abest. Sed simulatque is qui imperium affectat, rerum fit dominus, etiam eorum dominus fit, qui ista vendiderunt. Itaque perspectâ illorum improbitate, tum verò, tum illos et odit, et suspectos habet, et contumeliâ vexat. Rem vobiscum reputate : etenim si ipsarum rerum tempus præterierit, at eas cognoscendi tempus nunquam non adest cordatis. Tantisper Laſthenes amicus Philippi nominabatur, dum Olynthum prodidisset : tantisper Timolaus, dum Thebas pessunderit : tantisper Eudicus et Simus Larissæi, dum Theſſaliam Philippo subjecerunt. Deinde cum ejicerentur, contumeliis exagitati essent, et nihil non subirent mali, universus terrarum orbis completus est proditoribus. Quid Aristratus Sicyone ? quid Megaris Perilaus ? non viles atque abjecti ? Ex quibus evidentissimè cuivis videre licet, qui patriam suam defendit maximè, quique istis plurimùm adversatur, eum vobis, Æschine, proditoribus ac mercenariis, unde pretium accipiatis, suppeditare : et quòd horum multi sint, et vestris consiliis refragentur, vos salvos esse, ac mercede

cede auctos. Nam quantum in vobis quidem ipsis fuit, jamdudum periissetis.

16. Ac de iis profectò quæ tum gesta sunt, tametsi multò plura habeam dicere, hæc tamen nimis multa dicta esse puto. Cujus rei iste culpam sustinet, qui suæ improbitatis suorumque flagitiorum veluti hesternam crapulam in me evomuit, quam necesse fuit apud vos, qui rebus illis juniores estis, eluere. Vos autem fortasse estis interturbati, qui priùs etiam quàm verbum ego ullum facerem, venalem istius operam noveratis. Quam tamen ipse amicitiam et hospitium nominat :
atque

P. 37. l. 12. ὡσπερ ἐωλοκρασίαν] In numero τῶν αἰθιδῶν καὶ τολμηρῶν διανοημάτων recenset Hermogenes. Vocem istam elucidat Scholiastes noster ad locum. Taylor.

“ Moris fuit apud Athenienses, ut in ludis publicis, qui potandi causâ conveniebant, per totam sæpe noctem comissionem producant. Quòd si quis vino gravis obdormiscebat, et poculum dimittebat suum, reliqui manè arreptum istud poculum in caput ejus iridentes infundebant.” Hanc igitur *vini hesternæ mixturam ἐωλοκρασίαν* appellabant.

atque nunc alicubi dixit, “ is qui mihi
 “ Alexandri hospitium exprobrat.” Ego
 tibi hospitium Alexandri? unde consecu-
 to, aut quânam merito? Nec Philippi
 hospitem, neque Alexandri amicum ego
 te appellârim: non ita insanio: nisi forte
 mēssores, aliique qui suas operas mercede
 locant, amici atque hospites sunt appel-
 landi eorum a quibus conducti sunt.
 Verùm non ita est: quî enim? mul-
 tum certè abest. At mercenarium ego
 te, sicut antea Philippi, ita nunc Alex-
 andri dico, et hi etiam omnes. Si du-
 bitas, interrogato eos. Quin egomet pro
 te hoc faciam. Utrùm vobis, Atheni-
 enses, mercenarius Æschines, an hospes
 esse

P. 38. l. 14. *μισθωτο*] Diversa narrant scriptores
 de arte qua est usus Noster, cum adeò fidenter ad ju-
 dices provocavit. Notissima est fabula, quam de hac
 re memoriæ prodidit Ulpianus. “ Consultò (inquit)
 “ in barbarismum deflexit Orator in voce *μισθωτος*,
 “ accentum rejiciendo in primam syllabam, quæ
 “ cadere debuit in ultimam. Quo factum est, ut
 “ vitiosam pronuntiationem emendante curiâ, om-
 “ nibusque τὸ μισθωτὸς recinentibus, (*erat enim At-*
 “ *ticarum aurium superbissimum judicium*) eam ab
 “ iis responsionem elicuit, quam dari sibi exopta-
 “ vit.” Alii dicunt in gratiam Demosthenis respon-
 disse Menandrum comicum, amicum ejus, qui unus

D

fuit

esse Alexandri videtur?—Audis quid dicant? Nunc igitur isti de accusatione respondere volo, simulque res meas gestas exponere; ut quanquam pernôrit Æschines, audiat tamen, quas ob causas ego me non iis tantùm quæ a senatu decreta sunt, verum etiam longè majoribus præmiis dignum esse contendam. Sume igitur ipsius accusationis libellum, et recita.

A C C U S A T I O.

17. “ Archonte Chæronda, sexto die
 “ mensis Elaphebolionis, Æschines Atro-
 “ meti f. Cothocides iudicium de decre-
 “ tis legibus adversis ad Archontem de-
 “ tulit in Ctesiphontem Leosthenis f. A-
 “ naphlystium, quòd decretum contra
 “ leges tulit: NEMPE ut Demosthenes
 “ Demosthenis f. Pæaniensis aureâ coro-
 “ nâ donaretur, et in theatro, Dionysis
 “ mag-

fuit ex iudicibus: quod, habitâ temporum et æta-
 tum ratione, negat potuisse fieri Petitus, LL. Att.
 IV. 1. Verùm ita fermè comparata natura vulgi
 est, ut vix cuiquam dubium esse possit, quin acule-
 atam eam ἀναίσχυτῆς ἐήτροπος interrogationem, præ-
 fertim gratiâ apud se et auctoritate valentis, risu sit
 plausuque excepturum.

“ magnis, novis agentibus tragoedis, præ-
 “ dicaretur, donari a populo Demosthe-
 “ nem Demosthenis f. Pæaniensem au-
 “ reâ coronâ, virtutis ergô, benevolen-
 “ tiæque quam perpetuò habet tum in
 “ Græcos universos, tum in pop. Athe-
 “ niensem, atque fortitudinis; et quòd
 “ nunquam non operam dedit iis agendis
 “ dicendisque, quæ sunt populo utilissi-
 “ ma, et propenso animo fit ad quan-
 “ tumvis beneficium pro virili præstan-
 “ dum. Quæ omnia falsa scripsit, et le-
 “ gibus contraria: cùm legibus cautum
 “ fit, primùm, ne falsò scripta in tabu-
 “ las publicas deferantur: deinde, ne
 “ quis ante relatas rationes coronetur.
 “ Est autem Demosthenes curator muris
 “ reficiendis, et theatri pecuniæ præ-
 “ fectus. Adhuc etiam, ne coronæ præ-
 “ dicatio fiat in theatro, Dionysiis, tra-
 “ gœdis novis: sed siquem senatus coro-
 “ nâ donet, in curiâ de eo prædicandum
 “ esse; sin civitas, in Pnyce, in concio-
 “ ne. Multa, talenta quinquaginta.
 “ Testes

P. 40. l. 10. τραγωδῶν τῇ καινῇ] Subintell. εισόδη.
Wolfius.

“ Testes citationis, Cephisophon Cephisophontis f. Rhamnufius, Cleon Cleonis f. Cothocides.”

18. Quæ in decreto isto exagitat, Athenienses, hæc sunt. Ego verò ex hisce primùm ipsis planum me vobis facturum confido, quòd in omnibus sim justâ defensione ufurus. Servato enim eodem ordine, quem ipse in iis quæ contra me scripsit *secutus est*, de omnibus deinceps sigillatim dicam, nihilque sciens præteribo. Quòd igitur scripsit *Ctesiphon*, perpetuò me

P. 40. l. 14. κλήτορες] Accusatoris amici, qui ei testes aderant, jure citatum fuisse adversarium. Quòd si reus omnino non citaretur, actio irrita erat; quæ ἀπρόσκλητῶ δίκη nominabatur. *Petit. iv. 2.*

Ibid. l. 20. δικαίως ἀπολογήσομαι] Eodem sc. ordine servato, quem ipse Actor in accusationis suæ libello collocavit. Diligenter enim notandum, inquit Ulpianus, non eodem ordine Æschinem actionem intendisse, et perorâsse. Libellus accusationis criminationem vitæ et rerum gestarum Demosthenis primo loco habet, reliqua autem *secundo*: πρῶτον μιν, ὡς ψευδῆ γέγραφε εἶτ', ὡς παράνομα: hæc verò capita, cum ad orationem accessit Æschines, transposuit. Summo igitur consilio veri justique sibi speciem prætendit noster, cum ordinem in ipso libello constitutum sequeretur.

me quæ populo utilissima sunt et dicere et agere, animoque esse propenso ad quantum in me situm sit boni præstandum, meque super his laudaverit, eorum ego censeo in meis publicè gestis rebus positam esse disceptationem: his enim diligenter examinatis compertum erit, verane sint atque idonea quæ de me scripsit Ctesiphon, an verò falsa. Quod autem decreto illud non adscripsit, “ coronandum esse eum, “ postquam rationes retulerit,” quodque coronam in theatro predicari iussit, etiam hoc ad ea quæ in rep. gessi, puto pertinere; utrùm scilicet coronâ et præconio inter cives *faciendo* dignus necne sim. Deinde leges mihi proferendas esse existimo, per quas scribere hæc licuerit Ctesiphonti. Atque istiusmodi quidem defensionem, Athenienses, simplicem ac legitimam facere constitui. Aggrediar autem primùm ad ea quæ gessi: neque me quisquam existimet abducere sermonem ab accusatione, si in Græcanicas res gestas et orationes incidero. Nam qui eam decreti partem insectatur, in qua me optima dicere atque agere scriptum est, quique hæc tanquam falsa iudicio prosequitur, is ipse est, qui hanc de omnibus meis in rep. institutis

stitutis rebusque gestis orationem et accusationi convenientem fecit et necessariam. Deinde cum multa sint in rep. administrandâ ministeria, illud ego secutus sum, quod ad Græcanicas res pertinebat: ex iis ergo probationes meas æquum est ut deducam.

19. Quæ igitur, priusquam ego ad remp. accessi, et verba pro concione feci, præoccupârat ac detinuerat Philippus, prætermittam: nihil enim istorum ad me arbitror attinere: quæ autem, postquam ad res gerendas me contuli, prohibitus est ille a me facere, ea vobis in memoriam revocabo, eorumque rationem proferam; si priùs hoc subjecero. Commodum, Athenienses, permagnum aderat Philippo. Apud Græcos enim, non hos tantùm aut illos, sed peræque universos, seges proditorum, et largitionibus inhiantium, et diis invisorum hominum enata fuit, quanta post hominum memoriam
nulla

P. 42. l. 12. *περὶ τὰς Ἑλληνικὰς*] Ita §. 32. distinguit inter munia, quæ *internum* et *externum* respectum spectant: τὰ κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύματα et τὰ Ἑλληνικά. Markland.

nulla unquam extiterat. Quos ille administratos ac adjuutores nactus, Græcos, antea inter se malè animatos et dissidentes, ad pejorem etiam statum adegit : dum alios falleret, aliis largiretur, alios omnino ratione corrumpere : multas denique in factiones eos distraxit, quibus hoc unum expediebat omnibus, ne ille cresceret prohibere. In hoc igitur rerum statu, et in summâ ignorance adnati jam latiùsque serpentis mali, cum Græci omnes versarentur, vestrum est, Athenienses, vobiscum reputare, quid agere, quid efficere decuerit civitatem ; earumque rerum a me rationem repositum : nam qui in hoc se reip. gubernandæ loco collocavit, is ego sum.

20. Utrùm eam conveniebat, Æschine, elationem illam animi deponentem, suæque amplitudinis *oblitam*, in eodem atque Theffalos Dolopesque *positam* numero, unâ Philippum adjuvare Græcorum dominatum affectantem, majorumque suorum decora atque jura abolere ? An id quidem non facere (grave enim mehercule hoc fuisset :) sed quæ futura, nisi quis prohiberet, videbat, et multò ante,
ut

ut verisimile est, præsentiebat, ea ne acciderent haud quicquam laborare? Atqui libenter quidem ex eo, qui res meas gestas vel maximè reprehendit, quæsierim, quam tandem sectam civitatem nostram esse velit secutam. An illam, quæ communiter *cum Philippo* malorum omnium ac dedecorum Græcis causa extitit? in qua Thessalos eorumque socios annumerare possis: an illam, quæ hæc fieri passâ est ac neglexit, privatarum suarum opum amplificandarum spe? quo in loco Arcadas et Messenios et Argivos ponamus. Sed et multi horum, imo verò omnes pejùs quam nos discefferunt. Enimvero si statim ut vicit Philippus, abiisset, ac deinde otium egisset, nemini neque ex sociis suis neque ex cæteris Græcis uspiam allatâ injuriâ, essent tamen ii, qui conatibus illius non restiterant, aliquâ ex parte culpâ et accusatione digni. Sed si peræ-

què

P. 45. l. 9. ἀναντιωθέντων] Libri MSS. editique antiquiores habent ἐναντιωθέντων: cumque sensus negationem requirat, reponendum censui ἀναντιωθέντων, potiùs quam ἐκ ἐναντιωθέντων, (quomodo plerique emendant :) scribâ facili lapsu in primâ vocali offendente.

què omnibus dignitatem, principatum, libertatem, immo etiam et reip. suæ formam quibuscunque potuit ademit, quid? vos nonne omnium gloriosissimo usi estis consilio, qui mihi paruistis? Sed illuc revertor.

21. Quid civitatem nostram, Æschine, tum facere conveniebat, cum Philippum videret principatum sibi in Græcos ac regnum comparantem? aut quid me consiliarium dicere, quid decernere oportebat Athenis? (nam hoc plurimum refert :) qui sciebam ab omni memoriâ ad eum usque diem, quo die ego in suggestum ascendi, semper de principatu, de honore ac gloriâ patriam decertâsse, pluresque viros et majorem pecuniarum vim consumpsisse pro studio laudis, omniumque Græcorum utilitatibus, quàm cæteri Græciæ populi pro se quique impendunt: videbam autem Philippum illum, quocum nobis erat certamen, pro imperio ac dominatione oculo sibi effosso, jugulo

con-

P. 46. l. 12. τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον] Percussus est Philippus, oculum apud Methonam; claviculam,

confracto, manu, crure comminuto, omnem quamcunque sibi fortuna vellet corporis auferre partem, facilè et libenter abjicere, ut cum eo quod restaret honoratè et gloriosè vitam traduceret. Atqui ne hoc quidem quisquam dicere audeat, homini Pellæ educato, in oppido obscuro tunc temporis ac pufillo, tantam animi magnitudinem ritè innasci potuisse, ut imperium Græcorum concupisceret, atque hoc in animum induceret : vobis, qui Athenienses estis, quique quotidie in omnibus et concionibus et spectaculis majorum vestrorum monumenta contuemini, tantam ignaviam inesse oportuisse, ut Græcorum libertatem ultrò, sponte dederetis Philippo. Nemo, *inquam*, hæc dixerit. Reliquum igitur erat, atque idem necessarium, ut iis omnibus, quæ ille contra vos moliebatur injuriâ, vos justè obsisteretis. Ergo hoc quidem faciebatis ab initio vos, ut æquum erat, ut decebat : decernebam autem et suadebam ego, quibus temporibus in republicâ versabar : fateor.

22. At

iam, apud Illyrios ; manum ac tibiam apud Scythas. *Scholiast.*

22. At quid me facere oportebat ? Te enim ipsum jam interrogo : reliqua omnia prætermittens, Amphipolim, Pydnam, Potidæam, Halonesum ; nihil horum meminî : Serrium verò et Doriscus, et Peperethi depopulatio, et quæcunque alia id genus civitati in injuriam cesserint, ne si extiterint quidem, novi. Et tamen tu me horum commemoratione inimicitias huic populo concitâsse dixisti ; cum ea quæ ad has res pertinent, decreta sint Eubuli, Aristophontis, Diopithis, non mea : ô ad dicendum quicquid tibi libeat, omnium hominum promptissime ! Nihil igitur de his nunc quicquam dicam. Verum ille qui Eubœam sibi vendicabat, aggeremque Atticæ oppugnandæ extruebat ; qui Megaras adortus est, Oreum occupavit, Porthmum effodit, Philistidem Oreo, Clitarchum Eretriæ, tyrannos imposuit ; qui Hellepontum sub ditionem suam subjunxit ; qui Byzantium obsedit ; qui urbes Græciæ, alias funditus ever-

P. 47. ult. εἰ γέγονεν, οἶδα] οὐ προσποιῶμαι εἰδέναι, ἀφίημι, ἐπιλανθάνομαι. Wolf.

evertit, in alias exules reduxit: utrùm is, qui hæc omnia patravit, injuriam fecit, et fœdera dirupit, et pacem violavit, necne? Utrùm porro Græcorum aliquem exoriri oportebat, qui hæc eum facere prohiberet, an non? Nam si non oportebat, quin Græciam Mysorum (quam vocant) prædam, viventibus et stantibus Atheniensibus, videri *decuit*, supervacaneam ego operam suscepi, cum his de rebus dixi; supervacaneam quoque civitas, quæ consilio meo paruit: fuerint denique scelera omnia et errata, quæcunque gesta sunt, mea. Sin autem aliquem esse

P. 49. l. 1. *Μυσῶν λείαν*] Proverbium in eos, qui impunè a quibuslibet læduntur ac diripiuntur. Ortum a Mysis, Hellepontis accolis, infami ignaviâ: unde *Μυσῶν λεία*, et *Μυσῶν ἔσχατος* scommata sunt veterum sermone trita ac celebrata. Testantur Strabo Geog. l. 12. et Cic. pro Flacco. Narrant *παροιμιογράφου* ab eo tempore invaluisse proverbium, quo tempore Mysi, absente Telepho rege, qui Græcis errantibus viam in Trojam monstravit, finitimorum incursionibus malè vexati sunt. Vid. Erasmi Chiliad.

Ibid l. 3. *ὄντων*] Non intelligo quid intersit inter *ζώντων* et *ὄντων*. Corrige *ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὈΡΩΝΤΩΝ*. Taylor.

esse opus erat, qui hæc prohiberet, quem alium quàm populum Atheniensem fuisse conveniebat ?

23. Hæc igitur ego tum publicè gerebam ; et cum illum omnium mortalium libertati imminere viderem, obnixus sum ego contrà, tum prædicendo, tum monendo, ne hæc Philippo proderetis. Atqui pacem ille, cum navigia caperet, violavit, non hæc civitas, Æschine. Profer igitur ipsa decreta, et epistolam Philippi ; et ex ordine recita. His enim perpensis, cui quæque res sit imputanda, perspicuum fiet. Recita.

D E C R E T U M.

“ Archonte Neocle, mense Boëdromio-
 “ ne, concione extraordinariâ a Strategis
 “ convocatâ, Eubulus Mnesitheï f. Cy-
 “ prius retulit : Quoniam Strategis in con-
 “ cione renuntiârunt, Leodamantem na-
 “ varchum cum viginti navigiis, quæ
 “ frumenti deportandi causâ missa sunt
 “ cum eo in Hellepontum, ab Amynta
 “ Philippi imperatore in Macedoniam de-
 “ ductum esse, atque ibi in custodiâ te-
 “ neri :

“ neri : *placere*, ut Prytanes et Strategi
 “ dent operam ut cogatur senatus, lega-
 “ tique ad Philippum deligantur ; qui
 “ cum ad eum pervenerint, agant cum
 “ eo de dimittendo navarcho, et navibus,
 “ et militibus. • Et, si per imprudentiam
 “ fecit hæc Amyntas, nihil de eo queri
 “ *dicant* populum Atheniensem : sin ali-
 “ quid præter mandata iniquè molientem
 “ *navarchum* deprehenderit, Athenienses
 “ re cognitâ, pro negligentia ipsius mo-
 “ do, in eum animadversuros. Quòd si
 “ neutrum horum sit, sed privatim fidem
 “ violat, vel is qui *naves* misit, vel is
 “ qui missus est ; petant, ut de hoc quo-
 “ que ad nos scribat *Philippus* : ut po-
 “ pulus, cum hæc cognoverit, quid fac-
 “ to opus sit deliberet.”

Hoc igitur decretum Eubulus fecit,
 non ego : alterum verò quod sequitur,
 Aristophon ; deinde aliud Hegesippus ;
 aliud rursus Aristophon ; deinde Philo-
 crates ; tum Cephisophon ; pòst alii om-
 nes : ego verò his de rebus nihil. Re-
 cita decretum.

DECRETUM.

“ Archonte Ne cle, Boëdromionis die
 “ ultimo, de sententiâ senatûs, Prytanês
 “ et Strategî sententias rogârunt, post-
 “ quam ea quæ in concione acta sunt re-
 “ nuntiâssent; populo *scilicet* placere, ut
 “ legati ad Philippum de navibus recu-
 “ perandis deligantur, iisque *ad illum*
 “ mandata dentur, et decreta in concio-
 “ ne lata. Lecti sunt hi; Cephisophon
 “ Cleonis

P. 51. l. 18. Νικοκλέης] Ita excudit Felicianus.
 Plerique Νικοκλέης. Verùm eodem sanè Præto-
 re, eodem mense, hæc duo Acta habentur: sive sint
 concionis utrumquè; sive illud, concionis, hoc ve-
 rò senatûs. *Taylor.*

P. 51. penult. ἐχρηματίσαν] Τὸ χρηματίζειν, cum
 sermo est de senatu aut concione, *agere* significat,
 seu *de rebus ad remp. spectantibus consultare*: quo
 sensu dicitur infra §. 53. καὶ πρὶν ἐκείνην ΧΡΗΜΑΤΙ-
 ΣΑΙ ἢ προβεβλεῦσαι, κ. τ. λ. Cum autem, uti hoc
 loco, de Prytanibus aliisve concionis moderatoribus
 dicitur, est ὑποβάλλειν, *monere, subjicere quid sit trac-*
tandum, teste Ulp. in Timocrateâ: vel potius *re-*
ferre, rem consultandam proponere. Dem. c. Ti-
 mocr. Τὰς δὲ προέδρους ΧΡΗΜΑΤΙΖΕΙΝ ἐπάναγκες πρῶ-
 τον—περὶ τῶν νομοθετῶν: *Proedri primo loco ad pop-*
referunt de Nomothetis. Vid. Kuhn. in Polluc.
 VIII. 95.

“ Cleonis f. Anaphlyftius, Democritus
 “ Demophontis Anagyrasius, Polycritus
 “ Apemanti Cothocides. Præfidente tri-
 “ bu Hippothoontide : Ariftophon Co-
 “ lytteus proëdrus dixit.”

Quemadmodum igitur ego hæc decreta
 profero, ita et tu oftende, Æſchine, quo-
 nam ego decreto ſcripto, belli auctor fue-
 rim. At non potes : ſi enim poſſes, nihil
 illo prius jam protuliſſes. Atqui ne Phil-
 pus quidem belli culpam in me con-
 fert, cum alios infimulet. Recita autem
 ipſam Philippi epiſtolam.

EPISTOLA PHILIPPI.

“ Rex Macedonum Philippus ſenatui
 “ populoque Athenienſi S. Venerunt ad
 “ me legati veſtri Cephifoſphon, Demo-
 “ critus, et Polycritus, egeruntque me-
 “ cum de navibus dimittendis, quibus
 “ præerat Leodamas. Ad ſummam igi-
 “ tur, magnopere mihi deſipere videmi-
 “ ni, ſi clam me eſſe exiſtimatis, naves
 “ iſtas per ſpeciem frumenti ex Helleſ-
 “ ponto in Lemnum exportandi miſſas fu-
 “ iſſe, at revera ut Selymbrianis, qui a
 “ me

“ me obsidentur, nec in communibus a-
 “ micitiæ nostræ fœderibus continentur,
 “ auxilium ferrent. Atque hæc navarcho
 “ mandata sunt absque populi Atheni-
 “ ensis auctoritate, a quibusdam utique
 “ magistratibus, aliisque qui nunc qui-
 “ dem privati sunt, cupiunt autem vehe-
 “ menter, ut disruptâ quæ nunc mihi
 “ cum eo intercedit amicitia, bellum po-
 “ pulus instauret ; idque ut fiat multò
 “ majore studio contendunt, quàm ut
 “ Selymbrianis opitulentur ; eamque rem
 “ sibi quæstui fore existimant. Verùm
 “ ego non arbitror, nec mihi nec vobis
 “ id quicquam profuturum. Quamob-
 “ rem et navigia, quæ ad nos delata sunt,
 “ vobis iterum remitto ; ac in posterum,
 “ si quidem magistratus vestros remp.
 “ malitiosè administrare non finetis, quin
 “ in eos animadvertetis, ego quoque paci
 “ conservandæ operam dabo. Valetè.”

24. Nusquam hîc Demosthenis nomen
 posuit, nullam in me culpam injecit. Cur
 igitur, cum alios criminetur, nullam de
 meis

P. 53. l. 19. ἰδιωτῶν μὲν ἔνν ὄντων] Ex hoc numero
 nihil vetat fuisse et Demosthenem. *Wolf.*

meis rebus gestis mentionem fecit? Quia de suis *in nos* injuriis mentionem fecisset, si quid de me scripsisset. His enim ego inhærebam, his adversabar. Ac primùm illam in Peloponnesum legationem decrevi, quo tempore is in Peloponnesum irrepit: deinde alteram in Eubœam, cum Eubœam attentavit: expeditionem deinde in Oreum, non jam legationem; atque alteram in Eretriam, posteaquam tyrannos iste in his urbibus constituerat. Postremò classes eas omnes immisi, quibus et Chersonesus et Byzantium et focii omnes sunt conservati: unde vobis pulcherrima illa nata sunt, laudes, gloria, honores, coronæ, gratiæ, ab iis qui beneficium a vobis acceperant. Eorum autem, quibus *is* injuriam faciebat, si qui vobis paruerunt, salutem adepti sunt: qui autem neglexerunt, *hoc sunt consecuti*, ut et ea quæ prædixeratis sæpe recordarentur, vosque non solùm optimè sibi voluisse, sed et prudentes viros et vates fuisse judicarent. Omnia enim quæcunque iis prædixistis, evenerunt.

25. At-

P. 55. l. 2. παρεδύετο] *furtim se insinuavit.* Ως ἐπὶ ληστοῦ εἶπε τὴν λέξιν. Schol.

25. Atqui magno empturum fuisse Philistidem, ut Oreum teneret ; magno Clitarchum, ut Eretriam possideret ; magno Philippum ipsum, ut hæc contra vos præsidia haberet, nec de cæteris rebus coargueretur, neu quis in eas quas faciebat injurias usquam inquireret ; nemo est qui ignorat, omnium verò minimè, tu. Legati enim, qui tum a Clitarcho et Philistide huc veniebant, apud te, Æschine, diversabantur, tu illos hospitio publico excepisti ; quos civitas *nostra* tanquam hostes, et neque justa neque utilia suadentes, ejecit : at tibi erant amici. Nihil igitur horum factum est, ô mei maledice insectator, qui dicis me “ accepto munere tacere, con-
“ sumpto vociferari.” Tu verò non item : sed et tum vociferaris cum habes,
et

P. 56. l. 14. *τάτων οὐδέν*] Eorum scil. quæ modò recensuit : ut Oreum teneret Philistides, Eretriam Clitarchus, &c. Malè hîc Lamb. et Oxon. interrogationem statuunt : neque feliciùs vertit Tourellius ; *rien de tout çela ne se passa de la façon que vous le contez.*

Ibid. l. 16. *σιωπῶ μὲν λαβῶν*] Æsch. §. 77.

et nunquam desines, nisi hi tibi vocem comprefferint, infamiâ hodierno die notato.

26. Cum igitur propter has causas vos me tum coronâ donâssetis, scripsissetque Aristonicus decretum iisdem planè syllabis, quibus nunc utitur Ctesiphon; cum coronæ prædicatio facta esset in Theatro, atque hoc secundum mihi jam obtigerit præconium; neque tum contradixit Æschines, cum præsto esset, neque eum qui decretum fecerat in iudicium vocavit. Ac mihi hoc quoque decretum cape, et recita.

D E-

P. 57. l. 4. δευτέρη κηρύξιματός—τέρτου] Ambiguum, utra præconizatio (ut dicitur) fuerit *secunda*: an illa Aristonici, an hæc Ctesiphontis? Si qua fides Pseudo-Plutarcho, nemo tulit hos honores Demostheni ante Aristonicum. *Taylor.*

Si quem ante Aristonicum coronam sibi decrevisse dicat Orator, σοφίζεται, inquit Ulpianus; sic enim decretum istud haud dubiè recitâsset: si Ctesiphontis decretum *secundum* esse dicat, ἀμνημονοῖ: infra enim §. 65. gloriatur, eundem sibi honorem a civibus suis delatum fuisse, auctoribus Demomele et Hyperide, statim post conflatam cum Thebanis societatem.

D E C R E T U M.

“ Archonte Chæronida Hegemonis f.
 “ xxv. die Gamelionis, tribu præfidente
 “ Leontide, Aristonicus Phrearrhius dix-
 “ it : Quoniam Demosthenes Demosthenis
 “ f. Pæaniensis multas et magnas populo
 “ Atheniensi utilitates attulit, multisque
 “ *ejusdem populi* fociis et antea et hoc
 “ item tempore suis decretis profuit, at-
 “ que aliquas Eubœæ civitates liberavit ;
 “ quoniam denique perpetuam erga pop.
 “ Atheniensem benevolentiam præstat,
 “ et tum dicendo tum agendo, quantum
 “ potest, ipsis Atheniensibus et aliis Græ-
 “ cis consulit : Placere senatui populoque
 “ Atheniensi, ut Demosthenes Demosthe-
 “ nis f. Pæaniensis laudibus ornetur, at-
 “ que aureâ coronâ coronetur ; ejusque
 “ coronæ prædicatio fiat in theatro, Dio-
 “ nyfiis, tragœdis novis : prædicationis
 “ autem curam habeat præfidens tribus,
 “ et certaminum præfectus. Dixit Arif-
 “ tonicus Phrearrhius.”

Estne igitur quisquam vestrûm, qui ci-
 vitem hanc dedecore aliquo affectam,
 aut

aut ludibrio habitam, aut derisam propter hoc decretum esse sciat; quæ iste modò futura esse dicebat, si ego coronâ donatus fuero? Atqui cum recentia adhuc omnibusque nota sint facinora, si rectè fuerint gesta, gratiam consequuntur; sin aliter, pœnam. Mihi verò gratiam tum relatam fuisse constat, non culpam, aut supplicium.

27. Quare usque ad illa tempora quibus hæc gesta sunt, in confesso est, me omni tempore civitati optimè consuluisse: quòd cum deliberabatis vos, siue dicerem quid, siue decernerem, pervici; quòd decreta mea peracta sunt, coronæque ex iis civitati, mihi, vobis omnibus comparatæ; quòd vos sacrificia diis et supplicationes pro rebus istis, tanquam faustis et utilibus, fecistis. Postquam igitur depulsus est ex Eubœâ Philippus, armis quidem, a vobis; consiliis autem in rep. gerendâ, et decretis (disrumpantur licet istorum quidam) a me; alteram civitatis nostræ oppugnandæ viam quærebat. Cum igitur videret nos majore quàm reliqui omnes mortales frumenti copiâ uti aliunde importati, rei frumentariæ

tariæ exportandæ potestatem concupivit ; progressusque in Thraciam, a Byzantiis, sociis suis, primò quidem petivit, ut conjunctis copiis unà secum bellum vobis inferrent. Quod cum illi recusarent, negarentque se his conditionibus cum eo societatem inivisse, (vera prædicantes) urbem iste, vallo circumjecto, machinis admotis, oppugnabat. Hæc cum fierent, quid nos facere conveniret, non jam quenquam interrogabo : perspicuum enim est omnibus. At quis fuit, qui Byzantiis opem tulit, quique eos servavit ? quis prohibuit, ne Hellespontus temporibus illis a nobis alienaretur ? Vos, Athenienses. Vos autem cum dico, rempublicam dico. Quis verò pro republicâ dicebat, decernebat, agebat, se denique totum rebus gerendis minimè sibi parcens offerebat ? Ego. Atenim quantum hæc omnibus profuerint, non jam vos oportet verbis edoceri, cùm re sitis experti. Bellum enim quod tum susceptum est, præterquam quòd magnam vobis gloriam comparavit, fecit ut omnia quæ ad vitam degendam necessaria sunt, et largiori copiâ et viliori pretio vobis suppeterent, quàm

quàm in hac pace, quam isti contra patriam tuentur egregii cives, spe quadam futurorum adducti, qua utinam frustrentur, neque earum rerum sint participes, quas vos optima studia profecuti a diis expetitis, neque vobis ea impertiant, quæ sibi ipsi elegerunt. Recita verò illis Byzantium et Perinthiorum coronas, quibus propter hæc civitatem nostram ornaverunt.

DECRETUM BYZANTIORUM.

“ Hieromnemone Bosporicho, Damagetus in concione verba fecit, de fe-
“ natu

P. 61. l. 1. τῆς νῦν εἰρήνης] Hac sive pace sive servitutis specie, quam Athenienses habent ab Alexandro concessam. Taylor.

Ibid. l. 7. ὧν αὐτοὶ προήρηνται] τῆς δουλείας, δηλονότι. Schol.

Ibid. l. 13. ἐντεαλία] Cum hæc verba ita conjuncta ederentur, fefellerunt Interpretes, qui in Tealia vertunt, vel Entealiæ f. quasi aut loci aut hominis nomen proprium sit. Veram lectionem sensumque reduxit primus Van Dalius, Difert. 1x. 3. Distinguendum scilicet, ἐν τῇ ἀλίᾳ, vel ἐν τε ἀλίᾳ (uti infra ἐν τε Ἑλλάδι dicitur pro ἐν τῇ Ἑλλάδι) et
ver-

“ natu rogationem ferens : Quoniam po-
 “ pulus Atheniensis cùm superioribus
 “ temporibus perpetuam erga Byzantios,
 “ sociosque et cognatos Perinthios, be-
 “ nevolentiam habuit, et multa magna-
 “ que officia præstitit ; tum etiam hoc
 “ tempore, cum Philippus Macedo huic
 “ agro atque urbi bellum inferret, eo
 “ animo ut Byzantios et Perinthios fun-
 “ ditus deleret, cumque agros incendio
 “ et succis arboribus vastaret, missis in
 “ auxilium nostrum centum et viginti
 “ navibus, cum frumento, armis, viris,
 “ magnis nos periculis liberavit, et an-
 “ tiquum nobis reipublicæ statum resti-
 “ tuit, et leges, et sepulcra majorum :
 “ Placeat ergo populo Byzantio et Perin-
 “ thio, dare Atheniensibus jus matrimo-
 “ nii nobiscum contrahendi, civitatis
 “ commu-

vertendum, *in cætu, in concione.* Αλία idem quod
ἐκκλησία Atheniensibus, ἀπὸ τῆ ἀλίξεσθαι. *congrega-*
ri : occurrit aliquoties apud Herodotum. Doricâ
 dialecto scriptum hoc decretum scætet ubique men-
 dis.

Ibid. ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν] τῆς βουλῆς προβου-
 λισαμένης. *Wolfius.* Rem in senatu prius agitatum
 ad populum tulit.

“ communionem, et agrorum domuum-
 “ que possidendorum potestatem, prin-
 “ cipem in certaminibus locum, ingref-
 “ sum in senatum et in concionem pri-
 “ mis omnium post peracta sacrificia ;
 “ tum si qui volent in hac urbe domi-
 “ cilium

P. 62. l. 11. [ἐκλασιν γὰρ] Hoc comma in plerisque
 editionibus ita se habet : κτᾶσιν (vel ἔγκτασιν) γὰρ,
 κ) οἰκίαν προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι ποθ' ὅλον (al. ποτὶ τὰν
 Θόλον) ποτὶ τὰν βωλᾶν κ) τὸν δᾶμον περὶ τοῖς παρὰ τὰ
 ἱερά, vel, παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά : *jus comparandi a-*
gros, principem et proprium locum in ludis publicis
universim (vel, *apud Tholum*) *in curiâ et in concione,*
juxta sacerdotes. Nusquam id mihi in hisce anno-
 tationibus propositum fuit, ut Criticorum contro-
 versis de *Variantibus Lectionibus* memet immisceam.
 Duorum igitur Marmorum antiquorum fragmenta
 cum adduxero, quæ citârunt Van Dalius et Tay-
 lorus, ad viros istos eruditos lectorem relegabo, si
 quis plura his de rebus cupiat perscrutari.

Ex Marmore invento ἐν τῇ πολιτείᾳ Βάρη
 ἐντὸς τῆς Μητρόπολεως.

——— δεδόχθαι τῇ βελῇ κ) τῷ δήμῳ δεδόσθαι αὐτῷ
 (Hermiæ Asclepiodori f. Antiocheno) κ) ἐκγόνεισι
 προξενίαν, πολιτείαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν χρημάτων πάν-
 των ὧν ἂν εισαγῶσι κ) ἐξαγῶσι ἐπὶ κήσει, κ) ἐγλείων ἔγ-
 κτησιν, — εἶναι δὲ αὐτοῖς κ) ΕΦΟΔΟΝ ἐπὶ τὴν βελὴν κ)
 τὸν δῆμόν ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ. *Gruter. p.*
 419.

Marm.

“ cilium collocare, iis immunitatem da-
 “ ri omnium onerum civilium : statuas
 “ autem tres sexdecim cubitorum in
 “ Bosphoro poni, *quæ significant* popu-
 “ lum Atheniensem a populo Byzantio
 “ et Perinthio coronari : mitti autem do-
 “ na ad celebres totius Græciæ conven-
 “ tus, Isthmia, Nemea, Olympia, Py-
 “ thia ; ibique prædicari coronam, qua
 “ populus

Marm. Oxon. Append. CLVI.

—— εἶναι δὲ αὐτοῖς ἐν Δήλῳ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓ-
 ΚΤΗΣΙΝ, καὶ ΠΡΟΣΟΔΟΝ πρὸς τὴν βελήν καὶ τὸν δημόν
 ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ, ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα δέδοται τοῖς ἄλλοις πρόξενοις καὶ εὐ-
 εργέταις.

Ibid. l. 14. *πρῶτοις μετὰ τὰ ἱερά*] Id est, *peractis*
facris, quæ solebant fieri ante initam concionem vel
senatum, statim et ante cæteros admitti. Debetur
istâ emendatio Scriptori Anglicano T. R. in Miscell.
Observ. Tom. II. Taylor. τῷ α *Dores pro ω* *utun-*
tur : ut in οικιαῖν, πρῶτοις, &c.

P. 63. l. 2. ἀνακαρύξαι τῷ σεφάνῳ] ἅμα, ἢ σὺν,
 τῷ σεφάνῳ. *Wolf.* Taylorus, præeunte Tourellio,
 legit, deleto ἰῶτα subscripto, τῷ σεφάνῳ, *duas* *coro-*
nas, Byzantinorum unam, alteram Perinthiorum.
Verùm ex decreto patet, unicam tantùm coronam
fuisse, ἣ συσεφάνῳται ὁ δᾶμος ὁ Αθηναίων, quam colla-
tis sumptibus donârunt Byzantii et Perinthii.

“ populus Atheniensis a nobis communi-
 “ ter est donatus, ut perspecta sit Græ-
 “ cis omnibus tum Atheniensium virtus,
 “ tum Byzantiorum Perinthiorumque gra-
 “ tus animus.”

Recita et coronas a Cherrhonesitis do-
 natas.

D E C R E T U M
 C H E R R H O N E S I T A R U M.

“ Cherrhonesitæ, quotquot Sestum,
 “ Eleuntem, Madytum, Alopeconnesum
 “ incolunt, senatum populumque Atheni-
 “ ensium donant aureâ coronâ talentûm
 “ LX. atque aram Gratiaë et Populo A-
 “ theniensi statuunt ; quòd omnium max-
 “ imi beneficii percipiendi autor extitit
 “ Cherrhonesitis, ereptis iis ex Philippi
 “ manibus, et patriâ, legibus, libertate,
 “ sacris restitutis : neque unquam per
 “ secula futura ei gratias agere, et qua-
 cunque

P. 63. l. 17. *πᾶσι τὸν αἴτιος*] Fortasse rescribendum,
πάντων ΜΕΓΙΣΤΩΝ ἀγαθῶν ΠΑΡΑΙΤΙΟΣ γέγονε : quo
 fere modo exaratur in duobus Monumentis apud
 Gruter. p. 400. et 401.

“ cunque ratione poterunt, bene de eo
 “ mereri, desinent. Hæc decreverunt in
 “ communi concilio.”

Itaque, non solum ut Chersonesus et Byzantium servarentur, Hellespontus eo tempore in Philippi potestatem ne veniret, nostra civitas his de causis honore afficeretur, mea instituta, mea reip. administratio, perfecerunt : sed etiam omnibus mortalibus perspicuam reddiderunt civitatis nostræ probitatem, et Philippi malitiam. Namque is, Byzantium amicus cum esset et socius, eos tamen oppugnare ob omnibus conspiciebatur ; (quo quid turpius aut sceleratius esse possit ?) vos, qui multa et quidem merito de illis queri poteratis, propter ea quæ superioribus temporibus in vos deliquerant, non modò præteritas injurias non recordari, neque homines injuriâ læsos deferere, sed etiam conservare cernebamini : ex quibus gloriam, benevolentiam, apud omnes estis affecti. Atqui multos jam ex iis, qui in republicâ versati sunt, coronis esse a vobis donatos, nôrunt omnes : cujus verò aliis operâ civitas ipsa coronam consecuta fit, (consilarii, inquam,
 et

et oratoris) præterquam meâ, nemo est qui proferre queat.

28. Ut igitur et maledicta, quæ iste in Eubœos et Byzantios effutiit, cum siquid forte asperius ab illis contra nos actum sit commemorabat, meras esse calumnias ostendam, non eo solùm quòd falsa sunt, (hoc enim scire jam vos existimo) sed quòd, ut maximè vera essent, tamen ita ut ego eas moderatus sum, res tractari utilissimum fuit ; unum atque alterum, quæ apud vos cum reipublicæ gloriâ gesta sunt, volo exponere, atque ea paucis. Nam et unumquemque privatim, et civitatem oportet publicè ad præclarissima quæ sibi extant exempla reliquas semper actiones conari dirigere. Vos igitur, Athenienses, cum Lacedæmonii terrâ marique dominarentur, totamque Atticam præfectis ac præsidiis undequaque obsessam tenerent, Eubœam, Tanagram, Bœotiam omnem, Megaram, Æginam, cæteras insulas haberent ; cum civitati nostræ

P. 66. l. 3. ἀρμοσάϊς] Sic appellabant Lacedæmonii *moderatores* illos, quos subjectis civitatibus præficiabant. *Harpocr.*

træ non mœnia, non naves essent; ad Haliartum egressi estis, iterumque non multis pòst diebus ad Corinthum: quo tempore multas quidem injurias ii quî tum vivebant Athenienses recordari et objicere possent tum Corinthiis tum Thebanis, ob ea quæ bello Decelico admi-ferant. Sed non ita fecerunt: quin multum abfuit. Atque hoc utrumque, Æschine, neque pro bene de se meritis faciebant,

Ibid. l. 12. Δεκελεικὸν πόλεμον] Anno belli Peloponnesiaci χιχ°. Lacedæmonii *Decelææ*, pagi Attici castellum magno cum Atheniensium damno, auctore Alcibiade, contra Athenas communierunt: unde bellum, quod deinceps in annos novem duravit, mutato nomine *Decelicum* appellatum est. Quo finito, et debellatis tandem Atheniensibus, Lacedæmoniorum vires simul et superbia in tantum accreverunt, ut paucis pòst annis bellum iis communi consilio intulere Bœoti, Corinthii, Argivi, ipsique Athenienses, quos in pristini imperii recuperandæ spem erexerat Thraſybulus. Prope *Haliartum*, Bœotiæ oppidum, ad manus ventum est, quo prælio Lyſander, clarissimus Spartanorum imperator, occubuit. Mox (οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον) cum Ageſilao, quem clade istâ perterriti Lacedæmonii ab Asiâ revocaverant, focii Nemæam inter et Corinthum malè dimicârunt. Quæ omnia fusè persequitur Xenophon, l. 3. & 4. Hellenic.

ciebant, neque ea periculo vacua esse cernebant. At non idcirco tamen deferebant eos, qui ad se confugerant, quin pro gloriâ et honore in discrimina se obicere cupiebant ; recto et pulcherrimo usi consilio. Namque omnibus hominibus vitæ terminus mors est, vel si caveâ quis se ipse conclusum teneat : viros verò fortes honesta semper aggredi oportet, spem ante

P. 66. penult. πέρασ μὲν γὰρ ἅπασιν] Laudat inter alios insignissimam hanc sententiam, quovis philosopho dignam, Plutarchus ad finem libelli de fortunâ Alexandri I. Nimirum noster Πλατωνίζει, ut sæpe observatum fuit a plurimis. Dixit enim ille Magister, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρεῖν τοῖς καλοῖς καλὸν, καὶ πάσχειν ὅ,τι ἂν ξυμβῆ. Taylor.

Laudant etiam Philostratus in Vit. Isocratis, et Hermogenes, p. 174. Imitatus est Propertius, Eleg. III. 18.

*Ille licet ferro cautus se condat et ære,
Mors tamen inclusum protrahit inde caput.*

Et Sallustius, in orat. Lepidi contra Sullam, apud fragm. *Quoniam quidem unum omnibus finem natura vel ferro septis statuit : neque quisquam extremam necessitatem nihil ausus, nisi muliebri ingenio, expectat.*

ante se bonam proponentes ; subire autem quodcunque deus dederit, generosè. Hæc faciebant nostri majores ; hæc qui inter nos ætate estis grandiores : qui Lacedæmonios, neque amicos, neque bene de vobis meritos, quin multarum et gravium in civitatem nostram injuriarum auctores, postquam Thebani, victoriam in Leuctris consecuti, de medio tollere conati sunt, obstitistis ; non robore, non gloriâ illâ, qua tum florebant Thebani, perterriti ; neque pro quibus hominibus, et qualia post

P. 67. l. 1. ἐν οἰκίσκῳ] *in casuâ, in aviario* : ἐκάλει δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον Ορηθοτροφεῖον, οἰκίσκον. Harpocraton : qui tamen ipse maluit exponere, μικρῶν τιμῶν οἶκῳ, *cellulâ vel cubiculo* : impotenter sanè ; licet huic interpretationi nonnihil subsidii peti posse videatur ex Euripidis *Ægeô*, p. 444. Ed. Barnes.

— καταθανεῖν δ' οφείλεται
καὶ τῷ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΥΣ ἐκτὸς ἡμέρω πόνων.

Ibid. l. 4. προβαλλομένους ἐλπίδα] *tanquam clypeum prætendentes.*

Ibid. l. 7. οἱ Λακεδαιμόνεις] Constructio verborum durior est ; ita, credo, instituenda : οἱ, ἐπειδὴ Θεβαῖοι ἀνελεῖν ἐπεχείρησαν Λακεδαιμόνεις, διεκώλυσατε, *facto obstitistis.* Locus scilicet is est, in quo (uti
F monet

post ab iis admiffa facinora, periculum effetis adituri, reputantes. Itaque his factis Græcis omnibus declarâstis, vos, si quis eorum in vos quantumvis graviter deliquerit, iracundiam adversus eum aliis in rebus retinere : si aliquod in discrimen salutis aut libertatis venerint, neque injuriarum vos memores futuros, neque rationem habituros.

29. Neque verò in his solùm rebus eo animo fuistis ; sed cum sibi iterum Thebani Eubœam vendicarent, non neglexistis, neque injuriarum, quas a Themifone et Theodoro de Oropo acceperatis, estis recordati, sed his quoque succurristis ; quo primùm tempore trierarchi voluntarii civitati extiterunt, quorum unus ego fui. Sed nondum de his. Præclarè quidem fecistis, cum insulam servaretis : multò autem præclarius facinus præstitistis, quòd cum et virorum et urbium compotes effetis, iis qui vos læferant utraque reddidistis, nullâ injuriarum acceptarum

monet Taylorus) ingenii vis et impetus Grammaticorum cancellis concludi nollet.

ceptarum, cum fides vobis haberetur, ratione ductâ. Sexcenta utique alia, quæ commemorare possum, prætermitto; pugnas navales, expeditiones, copias pedestres, tum superiori tempore, tum vestrâ etiam memoriâ comparatas: quæ omnia pro communi Græcorum aliorum libertate ac salute civitas hæc suscepit. Cum igitur animadvertissem civitatem nostram in tantis talibusque certaminibus pro alienis commodis implicari velle, cum de seipsâ quodammodo conflictaretur, quid ego ei suadere debui, quid consilii exhibere? Injuriasne scilicet ut recordaretur in eos, qui servari cupiebant, utque excusationes quæriraret, quibus communia commoda proderemus? Et quis me non meritò necaverat, si quod eorum quæ civitati adsunt ornamenta, vel verbo tantum

P. 68. l. 15. ἐν οἷς ἐπιστεύθητε] scil. χρόνοις. *Temporis* enim significationem habet τὸ ἐν οἷς hîc, uti alibi sæpe. Vide infra §. 74. et 78.

P. 69. l. 4. τῆς συμβολῆς] Plurimi βελῆς habent, vel συμβελῆς. Sed præstat lectio Aldi et Benenati: meliùs enim convenit cum τῷ ἀγωνίζεσθαι *conflictus*, quàm *consultatio*.

tum contaminare essem aggressus? Nam rem quidem ipsam vos non fuisse facturos, ego certò scio. Si enim voluissetis, quid obstitisset? non licebat? non præfeto erant, qui id suaderent, isti?

30. Jam igitur ad ea revertar, quæ deinceps in republicâ gessi. Atque in his iterum spectate, quid civitati esset utilissimum. Nam cum viderem, Athenienses, rem navalem vestram dilabi, divites exiguis sumptibus factis immunitatem consequi, reliquos mediocrium aut tenuium facultatum cives fortunis suis orbari, civitati ob has causas rerum gerendarum occasiones effluere; legem tuli, qua divites officium facere coëgi, pauperes ab injuriâ vindicavi; denique perfeci, ut (quod erat utilissimum) omnis belli apparatus suo tempore civitati suppeteret. Atque in eâ causâ de scito contra leges scripto accusatus, coram vobis comparui, et absolutus sum, quintam autem suffragiorum partem adversarius non

P. 70. l. 15. τῶν συμμοριῶν] Multa inest in iis, quæ de *trierarchiis* Atheniensium memoriæ prodita sunt, obscuritas; propterea quòd *ratio trierarchiarum*

non obtinuit. Atqui, quanta mihi præmia daturus fuisset classium principes, aut secundos, aut tertios, primùm quidem, ut hanc legem non ferrem; sin minus, ut rem negligerem, et jurejurando

rum subinde mutabatur, ob impensæ magnitudinem. (Ulp. ad Orat. c. Midiam.) Quæ autem partim testimoniis innituntur veterum, partim conjectando assequi liceat, ita fere se habent. Ad triremes instruendas delecti sunt ex unaquaque tribu cxx homines ditissimi, qui (cum tribus decem essent) mille et ducentos conficiebant. Hi primò in viginti *συμμορίας* sive *classes* tributi sunt, sexagenorum hominum singulas: et unaquæque rursus *symmorion* in quinque *μέρη* duodecim hominum quasi subsecta est. Si centum duntaxat navibus opus erat civitati, singulum *μέρος* unam triremem instruebat; si ducentis, duas; si ccc, tres. Porro ex omni numero *symmoritarum* educi sunt ccc opulentissimi, qui propriè *τρίηραρχοι* et *ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν* vocabantur: hi enim, urgente aliquâ necessitate, pecunias pro reliquis *symmoritis* et ante eos numerabant, quas postea ab iisdem per otium exigebant. Ita in singulis *μέρεσιν* tres erant *ἡγεμόνες*, quibus adjuncti novem minùs opulenti, *οἱ δευτέροι, τρίτοι, τῶν συμμοριῶν* &c. Demost., *περὶ συμμοριῶν*, et Ulp. ad Olynth. II. Instituti sunt ad hunc fere modum trierarchi, antequam perferretur lex ista Demosthenis: verùm omnibus tum *symmoritis* idem planè census, nullo fortunarum habito discrimine, fuit indictus.

do interposito differri finerem? tanta profectò, Athenienses, quanta apud vos dicere non aſim. Neque hæc immeritò facerent illi. Licebat enim iis per priores leges, ſedecim inter ſe copulatis, muneribus publicis fungi, cum ipſi pauca, immo nihil impenderent, inopes autem cives attererent: meâ verò lege *ſanctum eſt*, ut pro facultatibus ſinguli quod æquum eſſet conferrent: ita duarum trierarchus evaſit, qui ante in unam triremem decimus ſextus pecuniam contulerat. (Neque enim trierarchos ſe, ſed collatores appellabant.) Quare ut hæc tollerentur, neve ipſi juſta facere cogerentur, nihil eſt quod non fuerint daturi. Ac mihi primùm recita decretum illud, quo in iudicium adductus ſum; deinde cenſuum deſcriptiones,

P. 70. l. 19. *ὑπωμοσία*] *dilatatio iudicii*: cum quis peregrinationem, morbum, aliudve aliquid cauſatus, tempus poſtulabat, jurejurando interpoſito ſe poſtea ad iudicium acceſſurum. Et hoc facere dicebatur *ὑπόμνησθαι*. Harpocr.

P. 71. l. 5. *τὸ γινόμενον—τιθέναι*] Recte exponit Budæus, p. 84. *τὸ προσηκόν καὶ τὸ ἀρμόζον τιθέναι*. (Scholiaſt. *τὸ ὀφειλόμενον*.) *Convenientem debitamque collationem ſinguli faciant*.

tiones, tum illam quæ priore lege, tum hanc quæ meâ instituta est. Recita.

DECRETUM.

“ Archonte Polycle, mensis Boëdromionis die xvi. tribu Hippothoontide præfidente, Demosthenes Demosthenis f. Pæaniensis legem induxit in curiam trierarchicam, loco superioris, juxta quam tributorum collationes fiebant a trierarchis : eamque suffragiis suis comprobavit senatus ac populus. Et postulavit Demosthenem legis non legitime rogatæ Patrocles Phlyensis : isque *debitâ* suffragiorum parte non acceptâ, mulctatus est quingentis drachmis.”

Age, profer et egregiam illam censûs descriptionem.

DESCRIPTIO.

“ Trierarchi ad triremem *instruendam* vocentur senideni, ad rationem earum tributi collationum, quæ in manibus
“ nipulis

P. 72. l. 2. τὸ τριεραρχικόν] Quod fuisset in lingua nostrâ vernaculâ, *the Admiralty*. Taylor.

“ nupulis observari solent, ab anno ætatis
 “ vicesimo quinto usque ad quadragesi-
 “ mum : hique sumptus ex æquo suppe-
 “ ditent.”

Profer jam cum hac *conferendam* censûs descriptionem, quæ meâ lege decernitur.

DESCRIPTION.

“ Trierarchi ad triremis sumptum de-
 “ ligantur pro re familiari, quæ, censu
 “ habito, decem talentûm sit : quòd si
 “ pluris æstimata fuerit res familiaris,
 “ pro hac proportione usque ad tria na-
 “ vigia

P. 72. l. 14. ἐν τοῖς λόχοις] Λόχοι στρατιωτικοὶ satis noti sunt : οἱ δὲ τριηραρχικοὶ καὶ πολιτικοὶ λόχοι apud Athenienses qui fuerint, ampliùs quærendum censeo. Fortassis hîc idem sunt, quod αἱ συμμορίαι. De quibus alibi. *Wolf.*

Quicumque fuerint isti *manipuli*, credendum sanè, limitatum fuisse aliquatenus per hæc legis verba veterem κατάλογον, adeò ut tributum illud non universi cives persolverent, verùm ii soli, quibus certa quædam suppetebat res familiaris. Ideo autem evocantur ii, qui intra xxv et xl annos sunt, quòd hæc ætas sit militaris, et trierarchos ipsos navigia sua conscendere, et ad bellum proficisci oportuit.

“ vigia et scapham conferendi munus
 “ progrediatur : eadem autem ratio fer-
 “ vetur in iis, quorum bona minoris sint
 “ quàm decem talentùm, confociatis in-
 “ ter se, usque dum decem talenta con-
 “ fecerint.”

31. Nunquid vobis parum videor
 auxilii pauperibus attulisse? Nunquid pa-
 rum daturi videntur divites, ut ne justa
 facere cogentur? Itaque non idcirco
 tantùm gloriator, quòd hæc illis non con-
 cessi, quòdque in iudicium vocatus, ab-
 solutus sum; sed quòd legem utilem tu-
 li, idque re probavi. Nam cùm toto bel-
 li tempore secundùm meam legem classes
 mitterentur, nullus unquam trierarchus
 ad vos supplex confugit, ut injuriâ læsus,
 nullus in Munychiâ sedit, nullus a classis
 mittendæ curatoribus in vincula conjec-
 tus

P. 73. ult. Μενυχία] Locus est circa Piræum, in
 quo erat Dianæ templum et asylum. Huc confu-
 giebant, si quibus trierarchis injuria fiebat, aut
 nautis, aut aliis, quorum in Piræo delectus age-
 batur. *Ulpian.*

P. 74. l. i. τῶν ἀποσολέων] Ονομα ἀρχῆς παρὰ τοῖς
 Ἀθηναίοις, ἔρπον ἐχάσης τὸ φροντίζειν τῆς ναυτικῆς δυνά-
 μως, καὶ τὸ ταχέως ἐξελθεῖν. Schol.

tus est: nulla triremis neque foris comprehensa periit reipublicæ, neque hîc relicta fuit, quòd educi non posset. Atqui prioribus legibus hæc omnia accidebant: causa autem in pauperibus consistebat, quippe qui munus publicum obire non poterant: sæpenumero quidem ejusmodi nascebantur defectus. Ego verò a pauperibus ad locupletes transtuli trierarchias: ita omnia ritè fiebant. Et profectò vel hoc nomine laus mihi debetur, quòd istas reip. gerendæ rationes unicè secutus sum, ex quibus simul gloria, honores, copiæ ad civitatem redundarent: invidium verò, aut acerbum, aut malitiosum in iis quæ publicè gessi, nihil est; nihil abjectum, neque republicâ indignum. Atque eandem planè indolem servasse me constabit et in urbanis administrationibus, et in Græcorum negotiis. Nam neque in civitate locupletum gratias pluris quàm multitudinis jura feci, neque in Græcanicis rebus Philippi munera atque hospitium universæ Græciæ commoditatibus antetuli.

32. Jam igitur mihi reliquum esse arbitror, ut de præconio dicam, et de rationibus

tionibus referendis. Namque me et optimè fecisse, et semper erga vos benevolum esse, et benefacere paratum, satis ex supradictis a me ostensum esse puto. Quamquam quidem maximam partem rerum a me publicè institutarum et actarum prætermitto; quòd arbitrer, primum mihi de crimine ipso decreti contra leges facti esse differendum; deinde, etiamsi nihil de reliquis actionibus meis publicis dicam, earum tamen adfuturam mihi testem vestram singulorum conscientiam.

33. Eorum igitur sermonum, quos iste sursum ac deorsum permistos habuit de legibus exceptoriis, neque mehercule vos puto magnam partem intellexisse, neque ipse animo comprehendere potui. Ego verò simpliciter ac rectâ viâ de jure disputabo. Tantùm enim abest ut dicam, me referendis rationibus non esse obnoxium, quod iste nuper multoties objiciebat falsò et asseverabat, ut per omnem vitam eorum me rationi reddendæ ob-

P. 76. l. 1. παραγε[γραμμένων] Vide suprâ, Not. ad Æsch. §. 67.

obnoxium esse fatear, quæ apud vos publicè vel tractavi vel administravi. Sed quæ de propriis bonis pollicitus et largitus sum populo, eorum rationem nullo tempore a me referendam esse dico, (audis Æschine?) neque ab alio quocquam, ne si ex novem quidem sit Archontibus. Nam quæ tandem lex est, tantâ injustitiâ atque inhumanitate plena, ut eum, qui de suo sit largitus, fecitque facinus benignum ac liberale, gratiæ quidem fructu privet, ad calumniatores autem abripiat, hosque rationibus eorum quæ dedit reposcendis præficiat? Nulla profectò est: aut si quam iste esse dicat, ostendat; atque ego conquiescam et tacebo. Sed nulla est, Athenienses. At iste calumniator, quòd cum ego theatri pecuniæ præfectus essem, nummos sum largitus, “laudavit eum, inquit, fenatus, rationibus referendis obnoxium.” Non ob ullam rem cuius rationem referre debui, sed ob ea quæ largitus sum, sycophanta.

34. “ Sed

P. 76. l. 16. τίς γάρ ἐστι νόμος] Consule quæ annotavimus ad Æsch. p. 21. l. 11.

34. “ Sed et muris reficiendis curator
 “ eras :” inquit. Atque ob hoc ipsum
 meritò laudabar, quòd ea quæ infumpta
 sunt donavi, neque expensa tuli. Nam
 expensi latio rationum calculos et inqui-
 sitores desiderat : donatio verò gratiam
 laudemque promeretur : quam ob cau-
 sam hæc de me scripsit Ctesiphon. At-
 que hæc ita esse, et non solùm legibus,
 verùm etiam institutis nostris esse defini-
 ta, ego facilè multis testimoniis osten-
 dam. Nam primùm Nauficles, cum ef-
 fet Strategus, ob ea quæ de suo largitus
 est, sæpe est a vobis coronatus. Deinde
 Diotimus, cum clypeos dedit, et rursus
 Charidemus, coronis donati sunt. Tum
 Neoptolemus hicce, multis cum esset ope-
 ribus præfectus, ob ea quæ donavit, ho-
 norem consecutus est. Acerbum enim
 profectò esset, si magistratum aliquem
 gerenti, vel sua reip. largiri propter ma-
 gistratum

P. 77. penult. *Ναυσιπλῆς*] Ut hæc valeant exem-
 pla, probandum fuit, decretas esse hominibus illis
 coronas, *priusquam rationes retulissent* : *εἰκὸς γὰρ ἦν*
 (quod ait haud incommodè Schol.) *μετὰ τὸ δῆνασ*
τὰς εὐθύνας, σεφανωθῆναι αὐτῶς· ἀλλ' ἀορίστως προῆκται.

gistratum non liceret, vel eorum quæ largitus sit, non gratiam acciperet, sed rationes subire cogeretur. Hæc ut verè a me dici constet, cape ipsa decreta propter istos facta, ac recita.

D E C R E T U M.

“ Archonte Demonico Phlyensi, Boë-
 “ dromionis die xxvi, de sententiâ se-
 “ natûs populique, Callias Phrearrhius
 “ retulit: Placere senatui populoque co-
 “ ronâ donare Nauficlem peditatui præ-
 “ fectum, quòd cum Atheniensium bis
 “ mille gravis armaturæ peditum essent
 “ in Imbro, ferrentque auxilium Athe-
 “ niensibus eam insulam incolentibus,
 “ neque posset Phialon, ærarii præfec-
 “ tus, propter tempestates navigare, ne-
 “ que stipendium militibus persolvere,
 “ de suo is ultro erogavit, nec expensa
 “ populo tulit: coronæ autem prædi-
 “ ca-

P. 79. l. 3. τῆ ἐπὶ τῆς διοικήσεως] *Quæstor prima-
 rius*, publicorum reddituum curator. Hunc a po-
 pulo in quinquennium creari solitum scribit Sigo-
 nius, l. 4.

“ cationem fieri Dionysiis, tragœdis no-
 “ vis.”

DECRETUM.

“ Dixit Callias Phrearrhius, prytani-
 “ bus de sententiâ senatûs verba facien-
 “ tibus : Quoniam Charidemus peditum
 “ præfectus, cum classe Salaminem mis-
 “ sus, et Diotimus magister equitum,
 “ in pugnâ quæ ad fluvium commissa
 “ est, nonnullis militibus ab hostibus
 “ spoliatis, suis sumptibus adolescentes
 “ armârunt clypeis octingentis : Placere
 “ senatui populoque donari Charidemum
 “ et Diotimum aureâ coronâ, ejusque
 “ prædicationem fieri Panathenæis mag-
 “ nis, in gymnico certamine, et Dio-
 “ nyssiis, tragœdis novis : prædicationis
 “ autem curam habere thesmothesas,
 “ prytanes, certaminum præfectos.”

35. Horum unusquisque, Æschine,
 magistratûs quem obiit rationes reddere
 debebat ; sed eorum propter quæ coro-
 nâ

Ibid. l. 15. ἐπὶ τῷ ποταμῷ μάχη] Pugnam eam
 censet fuisse Taylorus, cujus infra meminit Noster,
 §. 63. Quod non liquet.

nâ donabatur, minimè. Ne ego quidem igitur : eadem enim jura iisdem in rebus mihi sunt cum aliis communia scilicet. Donavi : et propterea laudor ; non eorum quæ donavi rationes referre teneor. Magistratus gessi : et eorum quidem rationes retuli, non eorum quæ de meo dedi. At hercule malè gessi magistratum. Cur igitur tu qui adesses, cum me rationum præfecti in curiam suam vocabant, non accusabas ? Ut igitur sciatis istum ipsum mihi testem esse, me ob ea de quibus rationes reddere non tenebar, coronâ esse donatum, cape mihi et recita totum decretum de me factum. Ex iis enim quæ in senatûs præconsulto non criminatur, calumniator reperietur in iis quæ judicio persequitur. Recita.

D E C R E T U M.

“ Archonte Euthycle, Pyanepsionis
 “ die xxii. tribu Oeneide præfidente,
 “ Ctesiphon Leosthenis f. Anaphlystius
 “ retulit : Quoniam Demosthenes De-
 “ mosthenis f. Pæaniensis, muris refi-
 “ ciendis curator factus, tria in id opus
 “ talenta

“ talenta de suo infuper erogata popu-
 “ lo donavit ; et theatriali pecuniæ præ-
 “ fectus, omnium tribuum theatrales
 “ collationes centum minis auxit in fa-
 “ crificia : Placere fenatui populoque
 “ Atheniensi, laudare Demofthenem De-
 “ mosthenis f. Pæanienfem, virtutis er-
 “ gô benevolentiaëque quam perpetuò
 “ habet erga populum Atheniensem, e-
 “ umque aureâ coronâ donare, et præ-
 “ dicari coronam in theatro, Dionysiis,
 “ tragœdis novis : prædicationis autem
 “ curam habere certaminum præfec-
 “ tum.”

Quæ igitur largitus sum, hæc sunt ;
 quorum tu nihil incufas : quæ autem
 jubet mihi fenatus pro his rependi, ea
 sunt quæ iudicio persequeris. Accipe-
 re igitur beneficia legitimum esse con-
 cedis : pro iisdem gratiam referre, id
 quasi legibus contrarium, insectaris ?
 Homo undique profligatus, et diis in-
 visus,

P. 81. l. 15. φυλῶν θεωρηκοῖς] Θεωρικὰ δὲ χρήματα
 εἰς τὰς ἑορτὰς, καὶ θεῶν τιμὰς, τῷ πλήθει νεμόμενα· καὶ
 τὸ διδόμενον ἑκαλεῖτο θεωρικόν. Pollux, VIII. 113.

vifus, et revera lividus, qualis erit, per deos immortales? non hujusmodi?

36. Atqui quod attinet ad prædicationem in Theatro faciendam, millies quidem millies factam fuisse, prætermitto; meque ipsum sæpenumero antehac ibidem esse coronatum: sed per deos immortales, itane stolidus es atque vecors, Æschine, ut tecum ipse cogitare non potueris, viro qui coronatur eandem gloriam afferre coronam, ubicunque demum prædicetur: sed eorum, qui coronam donant, utilitatis gratiâ in Theatro fieri præconium? Omnes enim quotquot audierunt, ad bene merendum de republicâ excitantur; eosque qui gratias retribuunt, majoribus laudibus effecerunt, quàm eum qui coronam consequitur: quocirca hanc legem civitas tulit.

P. 82. l. 17. *μυρίας κεκτηύχθαι, παραλείπω*] Hoc unum tamen habuit, quod jure opponatur iis, quæ de *loco recitationis* dixerat adversarius. Lex enim ea, quam mancam adducturus est, ab Æschine potius stetit: (vide Not. ad Æsch. §. 15.) verùm si decretis fides, quæ §§. 26. et 34. proferuntur, obsoleverat jampridem et neglecta fuit. Vide Proæm. Taylori.

tulit. Sed ipsam mihi legem cape et recita.

L E X.

“ Quoscunque coronâ donant aliqua
 “ ex municipiis, coronarum prædica-
 “ tiones fiant in ipsis singulæ municipi-
 “ piis; nisi quos populus Atheniensis
 “ aut senatus coronabit: de his autem
 “ liceat in theatro, Dionysiis, prædi-
 “ care.”

37. Audis, Æschine, legem dilucidè loquentem, “ nisi quos populus aut senatus coronabit? de his autem fiat præconium.” Quid igitur, miser, calumniaris? quid verba fingis? quin te ob hæc elleboro purgas? Non te pudet actionem alteri intendere, invidiâ, non crimine aliquo commotum? leges alias commutare, aliis partem detrahere, quas integras æquum erat recitari, præsertim iis, qui se jurârunt secundùm leges sententiam laturus? Deinde cum talia facias, quid viro populari inesse debeat recenses,

P. 84. l. 9. λίγεις ἂ δει προσεῖναι] Æsch. §. 55.

ses, perinde ac si statuam ex syngraphâ faciendam locaveris, eamque postea acceperis non ita confectam, ut syngrapha postularret ; aut quasi verbis populares, non factis et institutis publicis dignoscantur. Et vociferaris, fandaque et infanda tanquam e plaustro blaterans, quæ in te genusque tuum conveniunt, non in me. Atqui, Athenienses, hęc ego conviciium ab accusatione differre arbitror, quod accusatio crimina complectitur, quibus pœnæ sunt legibus constitutæ ; conviciium verò maledicta *tantum*, quibus inimici pro suâ quisque indole alii alios fortè impetunt. Construxisse autem majores nostros hęc fora judicialia puto, non ut vobis a domesticis rebus huc convocatis, maledicta inter nos dictu nefaria jaceremus ; sed ut reum coargua-

P. 85. l. 6. καὼς τὰ ἀπόρρητα λέγωμεν] Locutio est *forensis*. Athenienses (inquit Isocrates κατὰ Δοχίτην) περὶ τῆς κατηγορίας νόμον ἔθεσαν, ὃς κελεύει τὸς λέγοντάς τι ΤΩΝ ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν : *legem de maledicto statuebant, quæ jubet eos, qui conviciando aliquid objecerint, quod palam fieri nec æquum nec honestum sit, duobus millibus sestertiium mulctari* : ut hęc verba παραφραστικῶς interpretatur Budæus.

arguamus, si quis fortè injuriam fecerit reipublicæ. Hæc cum sciret Æschines æquè atque ego, scommata tamen effutire maluit, quàm accusare.

38. Veruntamen ne hac quidem in re æquum est ut ille, minus *quàm attulit*, auferat. Jam itaque me ad hæc conferam, si hoc tantùm ab eo quæsivero. Utrùm te quis, Æschine, reipublicæ inimicum, an meum esse dicat? Meum scilicet. Itaque ubi tibi licebat horum causâ pœnas a me legibus expetere, si quid male fecissem, neglexisti, in rationibus referendis, in accusationibus publicis, in aliis judiciis: ubi verò ego rebus omnibus integer sum, legibus, tempore, diei præscriptione, multis judiciis his de rebus antea factis, eo denique quòd nullius unquam in vos peccati convictus sum; cumque ad civitatem ex iis quæ publicè gesta sunt, plus minus gloriæ redeat necesse est; hîc tu obstitisti?

Vide

Ibid. l. 20. ἐν ταῖς γραφαῖς] Quibus de criminibus Γραφή scribi per leges potuit, docet ex Sigonio Potter. I. 23.

Vide, ne horum quidem inimicus sis, cum meum esse te fingas.

39. Postquam igitur religiosa ac iusta sententiæ ferendæ ratio omnibus monstrata est, oportet me, ut videtur, licet naturâ minimè maledicum, propter ea quæ hic effutiit convicia, pro multis et falsis *criminibus*, pauca maximè necessaria de ipso dicere: et simul ostendere, quis ille, et a quibus ortus, tam sit ad alterum maledictis provocandum paratus; et verba quædam exagitet, cum ipse ea locutus sit, quæ quis est homo paulò modestior, qui proferre non vereatur? Si enim Æacus, aut Rhadamanthus, aut Minos esset is qui accusat, non blatero inanis, rabula detritus, perditus scriba, non tamen eum arbitrator talia fuisse dicturum, neque tam importuna verba conquiriturum, tanquam in tragœdiâ calamitantem, “ô Terra, Sol,

P. 86. ult. *σπερμολόγος*] *verbifator*, futilis locutuleius: quo nomine D. Paulum compellârunt philosophi Athenienses: τὶ ἂν θελοῖ οὗ σπερμολόγος ἕτος λέγειν; Act. Apost. xvii. 18.

Sol, Virtus," et similia ; et rursus Intelligentiam et Doctrinam invocantem, qua honesta ab inhonestis discernuntur. Audistis enim cum hæc diceret, scilicet. Tibi verò aut tuis, sterquilinum, ecqua virtutis communitas est ? ecqua rerum honestarum aut inhonestarum judicatio ? unde nactus, aut quanam dignitatem eam adeptus ? Ubi tibi doctrinam commemorare fas est ? quam qui verè consecuti sunt, nemo tamen eorum est, qui tale quicquam de se prædicaverit ; sed vel alio id prædicante, erubesceret : ii verò qui eam carent, sicut tu, præ stupore tamen cordis habere se simulant, id tandem consequuntur, ut auditores enecent quidem, dum hæc effutiunt, talem autem de se opinionem nequaquam pariant.

40. Sed cum mihi non desit, quod de te ac de tuis dicendum sit, unde potissimum initium dicendi faciam, deest. Utrum ab eò, quòd pater tuus Tromes apud Elpiam, eum qui ad Thesei fanum docebat literas, serviebat, crassis compedibus et ligno constrictus ? an quòd mater

mater tua, quotidianis nuptiis in fornice juxta Calamitem heröem operam cum daret, elegantem eam statuam, et summum tertiarum partium histrionem nutriebat te? atqui hæc omnes nôrunt, etiamsi ego prætermittam. An quòd eam nauticus ille tibicen Phormio, Dionis Phrearrhii fervus, ab honestissimo hoc quæstu avocabat?

41. Verùm per Jovem deosque omnes, vereor ne, dum de te ea dico quæ in te convenient, ipse mihi quidem parum congruum suscepisse videar sermonem. Hæc igitur

P. 88. l. 5. μεθημερινοῖς γάμοις] Cicero ad Herenn. IV. 34. *Cujus mater quotidianis nuptis delectatur.* Alii per *diurnas nuptias* exponunt. *Taylor.*

Ibid. l. 6. τῷ κλισίῳ] τῷ προσώῳ, *lupanari*, Ulpian. Porticus erat vel taberna juxta sacellum herois cujusdam Calamitæ, ubi prostabant publicæ libidinis victimæ. *Taylor.*

Ibid. l. 7. τὸν καλὸν ἀνδριάντα] Μικρὸς γὰρ ἦν ὁ Αἰσχίνης τὸ σῶμα. Schol.

Ibid. l. 9. ἀλλὰ πάντες] Desunt in plerisque codicibus ea, quæ ex Benenato descripta uncis hîc inclusimus.

igitur missa faciam : ab iis autem ordiar, quæ ipse in vitâ gessit. Non enim ex quovis hominum genere fuit, sed ex iis, quos populus execratur. Serò enim tandem, serò loquor? immo verò heri et nuper, simul et Atheniensis et orator est factus : ac duabus syllabis adjectis, patrem pro Tromete fecit Atrometum ; matrem autem honorificè sanè Glaucotheam nominavit, quam Empusam omnes sciunt vocitatam ; tracto videlicet inde

Ibid. l. 19. εἰδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν, ἦν] *non ex quibuslibet ortus est ; ex iis in quos forte fortunâ quis incidit.* Schema est, quod παρὰ προσδοκίαν dicitur. (Vide Æsch. §. 87. not.) Adduxit Hermogenes in cap. περὶ τῆ κωμικῶς λέγειν. Ait Demosthenes, *Non ille est ex plebeculâ, aut e vulgari sorte : non ignotus vobis, non hospes, (quo pacto fere laudationes et encomia instituere solent) non ita : sed eâ est prosapiâ, eâ generis claritudine, ut—P. A. majores ejus sæpius esset execratus.* Taylor. [Solebant etenim Athenienses, antequam concio haberetur, homines proditores et planos per præconem diris devovere.]

P. 89. l. 5. Εμπυσαν] Spectrum dæmoniacum, quo vulgus terrebatur. Aristoph. Ranis. Ab Hecate immissum credebant, et in varias se formas demutare solitum. Εμπυσαν autem dictam ait Suidas παρὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ ποδίζειν, quòd uno tantum pede incederet,

de cognomine, quòd omnia et faceret et pateretur: unde enim alioqui? Et tamen ita ingratus es atque improbus naturâ, ut liber ex servo, et dives ex egente, horum beneficio factus, non modò non gratiam iis habeas, sed et operâ tuâ locatâ, contra hos remp. geras.

42. Atque ea quidem de quibus controversia est, utrùm pro republicâ dicta sint ab illo necne, prætermittam: quæ verò pro hostibus proculdubio agere compertus est, hæc commemorabo. Quis enim vestrâ Antiphontem illum tribu motum ignorat, qui Philippo pollicitus se navalia vestra incenditurum, in urbem venit:

cederet, cum alterum æreum haberet; vel quòd ex locis obscuris subsiliens appareret iis, qui initiabantur: aptum utique cognomen Æschinis matri, quæ mysteriis magnis subministrabat. Infrâ §. 79. Demosthenes verò aliam nominis originem comminiscitur, quasi ἀπὸ τοῦ ἐμποιῖν, *exequi, defungi*, esset deductum.

P. 89. l. 20. ἀποψηφισθέντα] Ita dicebatur qui, habito civium censu, tribu dejectus est, ut peregrinus. *Potter*. I. 9. Eâ igitur injuriâ permotus Antipho Atheniensium navalia incendere videtur aggressus. *Ulp.*

venit : quem cum ego latentem in Piræo deprehenderam, coramque vobis in concione produxeram, clamitans malignus iste et vociferans, “ me in civitate liberâ “ indigna facere, qui calamitosus civibus “ insultarem, atque ædes invaderem,” perfecit, ut sine decreto dimitteretur. Quòd nisi senatus Areopagiticus, re intellectâ, cùm imprudentiâ labi vos alienissimo tempore videret, hominem perquisivisset, comprehensumque ad vos reduxisset, ereptus esset homo talis, justique poenis elusis, a grandiloquo hoc oratore esset dimissus : nunc verò eum quaestione habitâ morte affecistis, qua hunc etiam affici oportuit. Itaque cum hæc sciret quæ tum ab eo gesta sunt, senatus Areopagiticus, vosque eum per eandem ignorantiam, per quam multa jam in republicâ projecistis, actorem vestrum *in*
contro-

P. 90. l. 6. ἀνευ ψηφίσματος] Dubito de ratione pungendi : utrùm sc. referamus duas has voculas ad ἀφεθῆναι, an ad priorem sententiam, ἐπ’ οἰκίας βαδίζων. In illâ mente est Wolfius : [itemque Tournellius :] in hac Editt. Parisienses et Interpres Italus. Mecum dubitare videtur Scholiastes. *Taylor.*

Ibid. l. 20. συνέδικον ὑπὲρ τῶ ἱεροῦ] Σύνδικοι apud Athe-

controversiâ de templo Deliaco suffragiis vestris creavissetis; simulatque senatum illum advocâstis, eique rem permisistis, istum is quidem continuò rejecit ut proditorem, Hyperidi autem causam hanc mandavit: atque hæc, cum ex arâ ferrentur tabellæ, gessit, neque ulla omnino tabella isti impuro suffragata est. Quæ ut verè a me dici constet, advoca mihi earum rerum testes.

T E S T E S.

“ Testimonium perhibent Demosthe-
 “ ni, vice omnium, hi: Callias Sunien-
 “ sis, Zeno Phlyensis, Cleon Phalereus,
 “ Demonicus Marathonius: Quòd cum
 “ populus olim Æschinem designâisset
 “ ac-

thenienses varii erant: significatur autem hoc loco *advocatus*, qui ad jura civitatis apud externos defendenda nominatus est. Certaverant apud Amphictyonas Athenienses et Delii de custodiâ et principatu templi Deliaci; quod innuit Apollonius, Enariat. in Æsch. *ἐλομένα γὰρ πόλις αὐτὸν τῆ δῆμος σύνδικον ὑπὲρ τῆ ἐν Δήλῳ ἱερῆ, πρὸς τὴν γενομένην πρὸς Δηλίας διαδικασίαν* — Orationis cujusdam meminerunt Plutarchus et Apollonius, hujus rei causâ scriptæ, quam Æschini vulgus falsò tribuebat.

“ auctorem causæ de templo Deliaco
 “ apud Amphictyonas dicendæ, nos in
 “ confessu assidentes, Hyperidem dignio-
 “ rem judicavimus qui pro civitate di-
 “ ceret; et missus est Hyperides.”

43. Cum igitur istum civitatis causam
 aucturum senatus repudiavit, et alteri ne-
 gotium dedit, tunc et proditorem et ma-
 levolo in vos esse animo pronuntiavit. U-
 nam rem habetis ab heroe illo publicè
 gestam, iis quas in me reprehendit valde
 similem, nonne? jam alteram in memo-
 riam revocate. Quo tempore Philippus
 Pythonem Byzantium *Thebas* misit, at-
 que ab omnibus sociis suis legatos simul
 mittendos curavit, tanquam ignominiâ
 affecturus civitatem nostram, eamque
 injustè agere ostensurus; tunc ego Py-
 thoni insolentiùs se jactanti, et ingen-
 ti flumine contra vos invehenti, non
 cessi,

P. 92. l. 8. ὅτε γὰρ Πύθωνα] Infrà §. 62. et Le-
 land. Vit. Phil. V. 2.

Ibid. l. 14. πολλῶν ῥέοντι] Locutio est Græcis usi-
 tata: πολὺς ῥέων, ut habet Philostratus, Præf. ad
 Vit. Sophist. et Pollux iv. §. 21. vel πολλῶν ῥέων, ut
 idem

cessi, neque pedem retuli, sed furrexi, contraque dixi; civitatis autem jura nequaquam prodidi, sed Philippum injustitiæ coargui usque adeo manifestè, ut ipsi illius socii ultro exurgerent ac faterentur. At iste *iis* patrocিনatus est, et testimonium dixit contra patriam; idque falsum. Neque hæc ei satis erant; sed iterum postea cum Anaxino exploratore in Thraſonis ædibus congressus deprehenditur. Atqui qui ab hostibus missum *speculatorem* solus solum conveniebat, et cum eo sermones conferebat, is ipse naturâ explorator, hostisque erat patriæ. Atque ut vera me hæc dicere appareat, citentur mihi earum rerum testes.

T E S T E S.

“ Meledemus Cleonis filius, Hyperides Callæschri, Nicomachus Diophanti,
 “ testificantur Demostheni, et jurejurando
 “ coram Strategis affirmant, scire se Æschinem
 “ schinem

idem Pollux, vi. 147. Horat. I. Sat. vii. 28. ex emendatione Bentleyi :

*Tum Prænestinus falso multoque fluenti
 Expressa arbusto regerit convicia* ——— Toup.

“ schinem Atrometi f. Cothocidem noc-
 “ tu in ædes Thraſonis ſimul introiſſe et
 “ ſermones contuliſſe cum Anaxino, qui
 “ explorator habitus eſt a Philippo miſ-
 “ ſus. Diſta ſunt hæc teſtimonia, Ar-
 “ chonte Nicia, Hecatombæonis die ter-
 “ tio.”

44. Infinita alia, quæ de iſto poſſem dicere, prætermitto: nam ad hunc fere modum ſe habent. Multa quidem ego nunc præterea poſſem vobis oſtendere, quibus ille per ea tempora hoſtibus inſervire, meque petulantibus inſectari compertus eſt. Sed ea vos neque diligenter memoriæ mandatis, neque eâ qua conveniebat iracundiâ proſequimini: quin pravâ quadam conſuetudine, plenam jam cuilibet licentiam permiſiſtis eum ſupplantandi et calumniandi, qui dicat aliquid è re veſtrâ; civitatis commoda cum voluptate et deliciis, quæ ex maledicentiâ percipiuntur, commutantes. Quapropter facilius ſemper et tutius eſt, hoſtibus inſervientem conductitium agere, quàm ſuſceptas *in rep.* pro vobis partes adminiſtrare.

45. At-

45. Atque antequam apertè bellum gereremus, Philippo auxiliari, nefarium profectò fuit, (ô terra, diique immortales!) quis neget? contra patriam! Sed tamen date hoc ei, si vultis, date. Verùm cum palam jam spoliatae naves essent, Chersonesus everteretur, in Atticam homo invaderet, neque jam ampliùs in dubio res essent, sed bellum exarserat: quid unquam pro vobis egerit invidus ille iamborum manducator, non potest often-

P. 94. l. 19. *πρὸ τῆ πολεμείν, φανερώς*] *πολεμείν φανερώς*, rectiùs distinguunt Lambin. et Markland: sequitur enim, *ἀλλ' ἐπειδὴ φανερώς ἤδη*—*postquam apertæ jam illatæ fuissent injuriæ*. Neque profectò, *πρὸ τῆ πολεμείν*, vigente sc. pace, a Philippi partibus stare tam fuisset nefarium, quàm *πρὸ τῆ πολεμείν φανερώς, συναγωνίζεσθαι*, hoc est, occulto reip. inimico patrocinari.

P. 95. l. 8. *ιαμβοφάγος*] Hanc lectionem, codicis unius et Etymol. Magni auctoritate nixus, in locum vulgatæ *ιαμβειογράφος* jure optimo substituit Taylorus. “Parum enim constat, (inquit) Æschinem “iambos scripsisse: recitasse verò in scenâ ore rotundo, liquet; et multùm ad eum quæstum passim Demosthenem adlusisse.” Eâdem igitur voce et *actorem grandiloquum et conviciatorem* perstringit:

ostendere, neque extat plebiscitum ullum, neque magnum, neque parvum, quod in reip. utilitatem Æschines fecit. Sin aliquod *esse* dicat, jam nunc ostendat, meisque horis utatur. Sed nullum est. Atqui alterutrum utique necesse est, vel, quoniam in iis quæ a me gesta sunt nihil poterat reprehendere, alia igitur eum non decrevisse; vel, quòd hostium commodis studeret, his meliora in medium proferre noluisse. Nihilne igitur dicebat, nihilne decernebat iste, cum aliquâ in re noceri vobis licuit? Immo nemini tunc alii dicendi locus erat.

46. Ac cætera quidem ferre fortasse poterat civitas, quæ occultè hic patravit. Unum verò superioribus facinus addidit, Athenienses, ejusmodi, quod cæteris omnibus fastigium imponeret, de quo multa

git: est enim *ιαμβοφάγος* (exponente Etymol.) *λοιδορος*, ὁ ἐν τῷ σώματι ἔχων τὰς ἰάμβους, τετάρτη λοιδορία. H. Steph. Append. c. 1068.

P. 95. l. 12. ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι] *etiam dum mea effluat clepsydra, dicat: spatio temporis, mihi ad perorandum assignato, utatur licet.*

ta sanè verba consumpsit, cum Amphifensium Locrorum persequeretur decreta, quasi rei veritatem posset invertere. Id verò non ita est : quì enim ? multum certè abest. Neque tu unquam eorum, quæ illic commisisti, maculam elues : nunquam adeò multa dices. Obtestor autem coram vobis, Athenienses, deos deasque universos, qui regioni præsidet Atticæ, et Apollinem Pythium, qui est huic urbi patrius, precorque ab iis omnibus ; si quidem vera apud vos dixero, et dixi tum apud populum, cum primùm impurissimum istum hanc rem attingere animadverti (cognovi enim statim, cognovi) felicitatem mihi tribuant ac salutem : sin odio privato et contentionis studio ductus, crimen isti falsum inferam, omnium me bonorum fructu privent. Cur igitur hæc imprecatus sum, aut cur tam vehementer contendi ? Quia, quamvis et tabulas habeam in tabulario publico

P. 96. l. 16. πατρῶός] Τιμᾶται παρ' Αθηναίοις Ζεὺς Πατρῶος καὶ Απόλλων, διὰ τὸ πρῶτος ὑποδέξασθαι τὸ θεῶ εἰς τὴν χώραν, καὶ θυσίας συντελεῖσαι κατὰ φερίτρας καὶ δήμας καὶ συγγενείας, μόνος Ἑλλήνων. Schol. in Aristoph. Νεφ. 1470. 2 Tourellio adductus.

lico conditas, quibus hæc ostensurus sum manifestè, et sciam vos res gestas memoriâ retinere, illud tamen vereor, ne iste levior existimetur, quàm qui malorum quæ confecit auctor extiterit: quod et antea quidem accidit, cùm miseris Phocensibus internecionem comparavit, rebus falsis huc renuntiatis.

47. Amphissense enim bellum, per quod in Elateam venit Philippus, per quod Amphictyonum dux electus est, quodque universas Græcorum res subvertit, hic est qui excitavit, et omnium unus vir acerbissimorum auctor extitit malorum. Cumque ego illo tempore statim testarer, et clamarem in concione, "bellum in Atticam invehis, Æschine, "bellum Amphictyonicum," alii, qui corrogati convenerant, dicendi mihi potestatem non faciebant; alii mirabantur, et inane crimen ex privatâ similitudine inferre

P. 97. l. 15. τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ] Hexametrum hunc versum non incustoditum præterierunt antiquiores. Vide σχ. ad Hephæst. p. 76. et Longinum. *Taylor*. Extat in fragm. Longin. III. §. 4. Edit. Pearce.

ferre me ei putabant. Quæ autem conditio, Athenienses, harum rerum fuerit, quamque ob causam ista comparata sunt, et qua ratione gesta, nunc denique, quoniam tunc prohibiti estis, accipite. Nam et pulchrè rem compositam videbitis, multumque illinc adjumenti capietis ad communium rerum cognitionem, et quanta erat in Philippo solertia, perspicietis.

48. Nullus erat belli, quod vobiscum gerebat, finis aut exitus Philippo, nisi Thebanos et Thessalos hostes efficeret reipublicæ. Sed infeliciter licet et malè cum illo vestri imperatores bellarent, ab ipso bello tamen, et a prædonibus innumeris malis vexabatur. Neque enim exportabatur eorum quicquam, quæ ex terrâ illâ proveniebant, neque ea quibus egebat, importabantur. Jam verò neque in mari tunc superior vobis erat, neque in Atticam venire poterat, si nec Thessali eum sequerentur, nec Thebani transitum darent. Usu autem veniebat ei, ut cum bello superaret qualescunque tandem vos mitteretis imperatores, (omitto enim hoc utique) ipsâ tamen loci, rerumque quæ utrisque suppetebant, naturâ

turâ infestaretur. Si igitur suarum causâ inimicitiarum vel Theffalis vel Thebanis suaderet, ut in vos invaderent, eorum neminem auditurum putabat: sin communes se illorum causas suscipere simulans, dux ab iis eligeretur, faciliùs sperabat se partim fallendo, partim persuadendo, *quod optaret* consecuturum. Quid igitur molitur? Videte quàm egregiè. Bellum excitare inter Amphictyonas, et in confessu Pylæo tumultum. Ad eas enim res statim eos existimabat auxilium suum desideraturos. Quòd si quis ex iis quos ipse mitteret hieromnemionibus, vel ex ipsius fœderatis, bellum hoc proponeret, Thebanis ac Theffalis rem fore suspectam putabat, omnesque sibi cautos: sin Atheniensis esset, atque a vobis adversariis suis profectus, qui id ageret, facilè clam futurum *consilium*: quod ita evenit.

49. Quonam igitur modo hæc perficit? Conducit huncce. Nemine autem,
opi-

P. 99. ult. εἰς γὰρ ταῦτ' εὐδύς] Quia scil. illo duce atque auspice nuper cum Phocensibus debellatum fuerat.

opinor, rem prospiciente aut cavente, sicuti talia inter vos fieri consueverunt, nominatus iste pylagoras, et tribus quatuorve suffragantibus, renuntiatus est. Postquam autem civitatis auctoritate munitus ad Amphictyonas pervenit, aliis rebus omnibus relictis ac despectis, ea expedit, propter quæ conductus est: ac verbis specie honestis, fabulisque ut Cirrhæus ager consecratus esset, comparatis atque expositis, homines imperitos verborum et quid futurum esset minimè providentes, hieromnemonas adduxit, ut regionem illam obeundam decernerent, quam Amphissenses, ut suam, a se arari dicebant; at iste ad terram sacram pertinere arguebat: cum Locri nullam nobis mulctam imponerent, neque ea cogitarent, quæ iste modò causatus est, a veritate aliena. Quod inde cognoscetis. Non licebat utique Locris, nisi iudicio nobis

P. 100. l. 15. προβληθεῖς] ut eligatur, propositus. Æsch. de f. leg. χειροτονηθέντων δὲ τῶν δέκα πρέσβων, ἐγὼ μὲν προεβλήθην ὑπὸ Ναυσικλέους. I tuas set ur —

P. 101. l. 11. προσκαλίσασθαι] MSS. quidam editique habent προκαλίσασθαι: sed perperam. Inter πρόσ-

nobis denuntiato, litem adversus nostram civitatem conficere. Quis igitur vos citavit? Cujus auctoritate *factum est*? Cedò hominem qui sciat, ostende. At non potes: sed inanem illum perperam adhibuisti prætextum, et mendacem.

50. Obeuntibus igitur regionem eam istius hortatu Amphictyonibus, Locri, impetu facto, penè omnes jaculis confixerunt; nonnullos etiam ex hieromnemonibus corripuerunt. Ut verò ex his querimoniam *ortæ*, bellumque contra Amphissenses

πρόσκλησιν et *πρόκλησιν* ita accuratissimus distinguit Taylorus. *Πρόσκλησις* est *in jus vocatio*, litis denuntiatio ac principium: *πρόκλησις* autem, quædam quasi *conventio extrajudicialis*; ubi quis adversarium ad litem per testimonia &c. dirimenda provocat, eumque ad Arbitros potius invitat, quàm apud Judicem silit. Consulatur Pollux VIII. §. 62.

Ibid. I. 13. ἀπό ποίας ἀρχῆς;] *quo præditus magistratu?* Wolfius. Non arbitror rectè esse verum. Credo hanc esse e numero τῶν ἐκκλητῶν δικῶν, ut vocat Plutarchus, et alii; ubi inter duas nationes sive respublicas, quæ inter se disceptarent, res non bello geritur, sed provocatur ad iudicium alicujus tertie. *Age ergo. Cedò auctoritatem istius reip. quæ nos citavit. Non potes. Taylor.*

phiffenses concitatum est, primùm Cottyphus Amphictyonum præfectus est exercitui : deinde, cum alii non venirent, alii qui venerant nihil effectum darent, in sequente conventu Pylæo ad Philip-pum statim principatum detulere nonnulli homines ad eam rem instructi, et jampridem profligati, partem ex Thes-salis, partim ex aliis civitatibus : causasque nacti sunt speciosas. Aut enim ipsos pecunias conferre, externosque milites alere oportere dicebant, et qui hæc recusarent, mulctare ; aut illum ducem eligere. Quid multa ? creatus ille hinc *artibus* dux est. Et statim postea copiis comparatis progressus, quasi campum Cirrhæum invasurus esset, longum valere jussis et Cirrhæis et Locrensibus, Elateam occupat. Quòd si non statim consilium mutassent Thebani, seseque vobiscum conjunxissent, torrentis instar universa rei moles in hanc urbem irruisset. Nunc autem eum derepentè illi cœrcuerunt ; maximè quidem, Athenienses,

P. 102. penult. ὡσπερ χειμάρυες] Sonitum numerosque hujus clausulæ, rei quam repræsentat naturæ accommodatissimos, notat Tourellius.

enses, dei alicujus benignitate erga vos; deinde verò, quantum in uno viro situm est, operâ meâ. Cedò mihi hæc decreta, et tempora, quibus singula peracta sunt; ut sciatis, quantis turbis impurissimum istud caput excitatis, pœnas nondum persolverit. Recita decreta.

DECRETUM
AMPHICTYONUM.

“ Sacerdote Clinagora, Pylæo concilio verno, visum est pylagoris, confessoribusque Amphictyonum : Quoniam Amphissenses in sacrum agrum ingrediuntur, eumque conferunt, et armentis distribuunt ; ut eò se conferant pylagoræ et confessores, terminos columnis distinguant, et Amphissensibus interdican- tur.”

ALIUD

P. 103. l. 1. *νῦν δὲ τότε γε*] Explicat Marklandus : *νῦν, ut autem res cecidere, τότε, tunc eum represserunt.* Vix igitur opus iis, quæ operosè congeffit hîc Tournellius de conjunctione particularum *νῦν* et *τότε*.

ALIUD DECRETUM.

“ Sacerdote Clinagora, Pylæo concilio
 “ verno, visum est pylagoris, et Am-
 “ phiçtyonum confessoribus, et commu-
 “ ni Amphiçtyonum : Quoniam Amphif-
 “ senses agrum sacrum inter se divisum
 “ colunt, et armenta in eo pascunt, et
 “ cùm hoc facere vetarentur, armati ve-
 “ nerunt, et commune Græcorum con-
 “ cilium vi propulsârunt, nonnullos eti-
 “ am vulnerârunt, et *in bis* Cottyphum
 “ Arcadem, ducem ab Amphiçtyonibus
 “ creatum : mitti igitur legatos ad Phil-
 “ ippum Macedonem, ab eoque peti, ut
 “ Apollini et Amphiçtyonibus opem fe-
 “ rat, neque deum negligat, ab impiis
 “ Amphissensibus nefariè violatum : *nun-*
 “ *ciari quoque,* eum imperatorem cum
 “ summâ potestate a Græcis constitui
 “ omnibus, qui concilii Amphiçtyonici
 “ sunt participes.”

Recita verò et tempora, quibus hæc
 gesta sunt : ea enim ipsa sunt, quibus
 iste fuit pylagoras.

T E M-

T E M P O R A.

“ Archonte Mnesithide, mensis An-
 “ thesterionis decimo sexto.”

Cedò mihi et literas illas, quas cum ei non morem gefferint Thebani, misit ad socios suos in Peloponneso Philippus : ut ex iis quoque perspiciatis, eum veram rerum *susceptarum* causam, nempe se hæc contra Græciam, et Thebanos, et vos moliri, occultâsse, communia verò, quæque ab Amphictyonibus decernerentur, agere se simulâsse : qui autem has ei et opportunitates et causas subministravit, iste fuit. Recita.

L I T E R Æ P H I L I P P I.

“ Rex Macedonum Philippus, Pelop-
 “ ponneseiorum, qui in fœdere continen-
 “ tur, magistratibus, et confessoribus, re-
 “ liquisque sociis omnibus, S. Quoniam
 “ Locri qui nominantur Ozolæ, Amphif-
 “ sam incolentes, in templum Apollinis
 “ Delphicum delinquent, et terram sa-
 “ cram armatâ manu progressi popu-
 “ lantur ; habeo in animo vobiscum deo
 “ sub-

“ subvenire, eosque qui aliquid religio-
 “ ne apud homines consecratum violant,
 “ ulcisci. Quapropter facite ut mihi
 “ cum armis ad Phocidem occurratis,
 “ commeatu instructi in quadraginta
 “ dies, hoc ipso mense Löö, ut nos
 “ computamus; ut Athenienses, Boë-
 “ dromione; ut Corinthii, Panemo. Eo-
 “ rum igitur, qui nobis cum omnibus
 “ copiis occurrerint, utemur consilio:
 “ eos verò, qui se nobiscum non con-
 “ junxerint, mulctabimus. Valetē.”

52. Vi-

P. 106. l. 17. τῷ ἐνεώτῳ μηνὸς] *menſe proximo*,
 plerique vertunt, incautè: tempus enim *præſens*
 ἐνεώτα Græci vocant. (Budæus, p. 107.) Cæte-
 rum anno Olympiadis cx. 2. non eo qui proximè
 conſequitur, et quo malè pugnatum eſt ad Chæro-
 neam, datas fuiſſe has literas, diſputat, multiſque
 rationibus contra Corſinium evincit Cl. Taylorus.

Ibid. penult. τοῖς δὲ ἡμῖν] MSS. habent, Τοῖς
 δὲ ΜΗ συναντήσασι, πανδημὲν χροσόμεθα· ΤΟΙΣ ΔΕ
 ΣΥΜΒΟΥΛΟΙΣ ΗΜΙΝ ΜΗ ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ, ἐπιζημίαις.
 Cum autem nullus ex his verbis ſenſus elici poſſit,
 coactus ſum eam exhibere lectionem, quam ex
 Scrimgeri conjecturâ dedit Wolfius: niſi quòd τῶ
 μὴ κειμένοις. ΣΥΤΚΕΙΜΕΝΟΙΣ (Lambino duce) po-
 tius quàm ΠΡΟΣΘΕΜΕΝΟΙΣ, quod a receptâ lectione
 ne

52. Videtis, ut privatas *incepti* causas devitet, et ad Amphictyonicas confugiat. Quis igitur illi his comparandis adjutor fuit? Quis latebras eas suppeditavit? Quis malorum quæ inciderunt maximè architectus? Non iste est? Nolite igitur, Athenienses, inter deambulandum dicere, ab uno homine Græciam his calamitatibus esse affectam. Non ab uno, sed a multis atque improbis per singulas civitates, (ô terra, diique immortales!) quorum unus hic est: quem, si quidem verum liberè dicendum sit, non dubitârim ego communem labem eorum, quæ postea perierunt, omnium nominare, hominum, locorum, urbium. Nam qui semen præbuit, is enatae malorum segetis auctor est. Quem statim ut aspexistis, quo tandem pacto non fitis averfati, demiror: sed immensæ quædam

ne nimis longè aberrat, substituendum duxi. Potuit fortasse et illud tolerari: Τοῖς δὲ ἡμῖν συναντήσασσι πανδημει, χρησόμεθα συμβέλοις· τοῖς δ' ἡμῖν μὴ κειμένοις, ἐπιζημίους: eos, qui a nobis non steterint, mulstabimus.

dam scilicet apud vos tenebræ sunt objectæ veritati. Contigit ergo mihi, ut dum eas res tracto, quas iste contra patriam gessit, ad eas etiam pervenerim, quas iis resistens ipse administravi : quas cum multis de causis meritò ex me audietis, tum ob eam præcipuè, quòd turpe est, Athenienses, quorum ego laborum molestias ipsas pro vobis sustulerim, eorum vos ne verba quidem velle sustinere. Cum igitur viderem Thebanos, ac penè dicam vos ipsos, ita istorum hominum qui cum Philippo faciebant, et pretio apud utrosque corrupti erant, consiliis adductos esse, ut, quod erat utriusque formidandum ac magnopere cavendum, ne Philippum crescere sineritis, id negligatis, nullâque in re caveatis ; ad inimicitias autem atque ad offensiones mutuas proclives sitis ; ego, hoc ut ne fieret, assiduè providebam : non quòd meâ solum sententiâ ductus hæc conducere existimabam, sed quia sciebam Aristophontem, itemque Eubulum, semper hanc inter vos amicitiam conciliare studuisse ; et cum aliis in rebus sæpe numero inter se dissentirent, in hac nunquam non consensisse. Quos tu vivos,
ô bel-

ô bellua ! adulationibus sectabaris, mortuos non te pudet criminari. Nam quæ mihi de Thebanis objicis, in iis multò magis illos quàm me reprehendis, qui societatem istam ante me approbârunt. Verùm illuc *unde digressus sum*, revertor : quòd Amphiffensi scilicet bello hujus operâ concitato, et perfectis per alios ejus adjuutores adversùs Thebanos inimicitis, accidit, ut Philippus nos adoriretur ; cujus rei gratiâ civitates isti inter se commiserunt. Quòd nisi priores experrecti paululum essemus, ne colligendi quidem nostri data esset facultas : eò usque isti rem perduxerant. Quo animo autem tum inter vos affecti fueritis, his decretis ac responsis auditis, cognoscetis. Age, cape illa et recita.

DECRETUM

“ Archonte Heropytho, mensis Elaphebolionis xxv. tribu Ereçtheide præfidente, de sententiâ senatûs et Strategorum : Quoniam Philippus finitimas urbes alias occupavit, alias vastavit, denique in Atticam parat invadere, pro nihilo ducens fœdera inter

“ ter

“ ter nos percussa, ac jusjurandum su-
 “ um pacemque factam solvere instituit,
 “ fidem utrinque datam prætermittens :
 “ Placuit senatui populoque, ut mittan-
 “ tur ad eum legati, qui cum eo agant,
 “ hortenturque, maximè ut concordiam
 “ nobiscum factam tueatur, et conventa ;
 “ sin minus, ut spatium deliberandi det
 “ civitati, induciasque faciat usque ad
 “ mensem Thargelionem. Lecti sunt e
 “ senatu Simus Anagyrasius, Euthyde-
 “ mus Phliasius, Bulagoras Alopecen-
 “ sis.”

ALIUD DECRETUM.

“ Archonte Heropytho, mensis Mu-
 “ nychionis die ultimo, de sententiâ Po-
 “ lemarchi : Quoniam Philippus alienare
 “ Thebanos a nobis aggreditur, et cum
 “ universo exercitu in maximè vicina
 “ Atticæ ingredi parat loca, neglectis
 “ quæ inter nos sunt fœderibus : Pla-
 “ cuit senatui populoque, ut mittantur
 “ ad eum caduceator et legati, qui pe-
 “ tant, eumque hortentur, ut inducias
 “ faciat, quò populus, quoad ejus fieri
 “ poterit, deliberet. Nunc enim non
 censuit

“ censuit vel mediocre quidem auxilium
 “ ferre se oportere. Lecti sunt e sena-
 “ tu, Nearchus Sofinomi f. Polycrates
 “ Epiphronis, et caduceator Eunomus
 “ Anaphlystius e plebe.”

Recita jam et responsa.

R E S P O N S U M
 A D A T H E N I E N S E S.

“ Rex Macedonum Philippus senatui
 “ populoque Atheniensi S. Qua erga
 “ nos ab initio voluntate fueritis, non
 “ ignoro ; quantoque studio elaboraveri-
 “ tis, ut Theffalos, Thebanos, atque e-
 “ tiam

P. III. ult. καὶ γὰρ νῦν ἔ κέρρικε] Dubia et con-
 troversa sententia. Mihi quidem videntur verba
 tacitam quandam Philippi *exprobrationem* concludere.
 “ Nunc enim populus, *quæ sua est fides pactorum-*
 “ *que constantia*, non censuit vel tantillum auxilii
 “ (ἐν ἔδει τῶν μετρίων, ullâ in re vel modicâ) fi-
 “ nitimis suis, licet bello vexatis, ferendum esse
 “ contra eum, qui communi secum amicitiae fœ-
 “ dere continetur.” Ita fere Lambin. et Tourel-
 lius. Italus ἐν ἔδει τῶν μετρίων, *ullatenus modestum*
esse, exponit : *l'andare hora a dar soccorjo, non lo re-*
puta per cosa modesta. Quod eodem prope recidit,

“ tiam Bœotos ad vos alliceretis. At
 “ cum cepissent illi saniora consilia, ne-
 “ que vobis submittere voluissent judicia
 “ sua, sed in utilitatis suæ partibus man-
 “ sissent, vos nunc mutatâ sententiâ,
 “ missis ad me legatis ac fecialibus, fœ-
 “ derum admonetis, et inducias fieri pe-
 “ titis, nullâ prorsus injuriâ a nobis læ-
 “ si. Ego verò, auditis legatis vestris,
 “ assentior postulatis, et inducias facere
 “ paratus sum, si modò eos qui vobis
 “ parum rectè consulunt, amandatos, eâ
 “ qua digni sunt ignominiâ mulctabitis.
 “ Valetè.”

RESPONSUM AD THEBANOS.

“ Rex Macedonum Philippus senatui
 “ populoque Thebano S. Literas ves-
 “ tras accepi, quibus concordiam et pa-
 “ cem quæ inter nos est, in memoriam
 “ mihi revocatis. Audio porro Atheni-
 “ enses omni vos studio prosequi, ut ea
 “ nimirum quæ ab ipsis postulantur,
 “ comprobetis. Ac primùm quidem vos
 “ accusabam, quasi spes ab illis oblatas
 “ essetis amplexuri, eorumque instituta
 “ secuturi. Nunc verò posteaquam cog-
 “ novi

“ novi vos, quod ad nos attinet, pacem
 “ tueri, quàm aliorum sententiis mori-
 “ gerari maluisse, lætatus sum: et cùm
 “ multis vos nominibus impensiùs laudo,
 “ tum eo præcipuè, quod et tutiora in
 “ his rebus consilia cepistis, et vestram
 “ erga nos benevolentiam retinetis. Quod
 “ non parum vobis momenti allaturum
 “ puto, si in isto instituto maneatis. Va-
 “ lete.”

53. His artibus cum ita inter se Phil-
 ippus civitates affecisset, hisque esset decre-
 tis et responsionibus elatus, venit cum ex-
 ercitu, et Elateam occupavit; proinde qua-
 si, quidlibet licet accidisset, nunquam jam
 vos et Thebani consensuri essetis. Enim-
 vero qui tum in urbe tumultus excitatus
 est, nôstis omnes: pauca tamen de eo,
 quæ

P. 114. l. 17. ὡς ἐδ' ἂν, εἰ σὶ γένοιτο] “ Philippus
 “ Atheniensium et Thebanorum animos in tantum
 “ jam mutuis odiis exacerbâsse se sperabat, ut
 “ etiamsi quid ipse adversùs communia utriusque
 “ populi commoda moliretur, ne tum quidem illi
 “ ad se repellendum consensuri essent.” Prorsus
 non video, cur *dubiam* hanc sententiam, et emen-
 datione dignam existimaret doctiss. Taylorus.

quæ sunt maximè necessaria, accipite. Vesper enim erat: venit autem quidam ad prytanes, nuntiabatque captam esse Elateam. Ibi continuò alii a cœnâ surgentes, homines ex tabernis quæ in foro sunt exturbârunt, et vela incenderunt; alii strategos arcefferunt et tubicinem evocârunt; ac plena tumultûs erat civitas. Postridie, summo mane, prytanes senatum vocant in curiam, vos in concionem contenditis: et priusquam senatus retulerat,
et

P. 114. ult. ἰσώτερα μὲν γὰρ ἦν] Admirabilis narratio, ad quam digitum intendit summus Criticus, Longinus, cap. 10. Citat. hunc loc. Hermogenes frequenter, et Dionys. Halic. p. 198. Tom. II. Hudson. *Taylor*.

P. 115. l. 5. γέγρα] Propriè Clypei viminei sunt, Persis usitati; metaphoricè verò quodvis integumentum, cratibus, corio, aliâve aliquâ materiâ confectum, vocabatur γέγρα. *Suid.*

In hac tantâ urbis trepidatione, τὰ γέγρα incendebantur, ne accurrentibus in forum iter intercluderetur, neu quis otiosus circa venalia cessaret: aliâs autem, cum seria res ageretur, sublata plerunque eadem integumenta erant, et ad viarum aditus obstruendos adhibita, ne elaberetur populus. Vid. Dem. c. Neæram, et inibi *Taylorum*.

et præconsultum fecerat, universus jam populus suprâ confederat. Deinde, postquam ingressus est senatus, et exposuerunt prytanes ea quæ ad se delata essent, eumque qui venerat produxerunt, isque locutus est, interrogabat præco, “ Quis concionari vult ? ” nemo prodibat. Sæpius autem rogante præcone, nihilo magis surgebat quisquam, cum adessent omnes strategi, omnes oratores ; cumque communis patriæ vox aliquem citaret, qui de salute publicâ diceret : quam enim præco ex legum præscripto
vocem

Ibid. l. 14. ἄνω καθῆτο] ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συνεκαθίστητο, ut rectè Wolfius : sed cur ita intelligenda ista verba sint, aut non vidit, aut celavit. Feliciter sanè nodum eum expedisse mihi videtur Interpres quidam Anglus, *Portal*. “ Populus in concione coactus *suprà* federe dicitur, quia Pnyx, “ ubi conciones haberi solitæ sunt, locus erat *editus* (teste Polluce, l. 8.) juxta Acropolim. Et “ ingentem eo tempore metum Atheniensium animos invasisse, vel ea res indicabit. Nam populus, qui aliàs vix aut mercede aut mulctis “ propositis in concionem cogi potuit, quique priusquam de re aliquâ apud se referretur, senatûs “ præconsultum opperiri solebat, jam sponte, et non “ expectato senatu, in curiâ suâ confederat.” Hæc ille. Atenim Diodorus Siculus, eandem rem enar-

vocem mittit, hanc communem patriæ existimare oportet. Atqui si eis, qui rempublicam salvam voluissent, prodeundum fuit, vos utique omnes et cæteri Athenienses confurgentes, in suggestum ascendissetis : omnes enim, fat scio, salvam eam voluistis. Si ditissimis, trecen-
 ti viri *surrexissent*. Si eis, quibus utraque hæc suppetebant, nimirum et bene-
 volis in rempublicam et locupletibus, ii qui posthæc magna ultro *patriæ* donârunt
 munera :

rans quam hîc describit Noster, populum ait in *Bacchi theatrum* (qui alter erat concioni habendæ solennis locus) hoc tempore concurrisse : ἡ δὲ δῆμος ἅπασας ἄμ' ἡμέρας συνέδραμεν εἰς τὸ θέατρον. l. 16. §. 84. Quòd si in illius ἀκρίβεια usque adeò conquiescamus oportet, eadem tamen explicatio valebit. Theatrum enim Dionysiacum, quamvis subter arcem stetit, eidem tamen impositum clivo, urbem supereminuit : quod colligere licet ex Pausaniæ, et recentiorum qui Athenas inviserunt, narrationibus.

P. 116. l. 14. ἐπιδόσεις] *Oblationes voluntariæ*, quæ, ut inquit Ulpianus, difficilibus reip. temporibus in senatu fiebant, bonis civibus certatim sese ultro reip. offerentibus, ac modò pecuniam, modò triremem, modò alia, ut res videbatur poscere, pollicentibus. *Sigon.*

munera : nam ex benevolentia pariter et divitiis id fecerunt. Verum, uti videtur, tempus illud atque ille dies non virum in remp. benevolum et divitem tantum requirebat, sed eum, qui res ab initio affectatus observaret, et recte computaverat, quam ob causam hæc ageret Philippus, et quid spectaret. Nam qui hæc nesciret, neque ea diligenter multo ante investigaret, quantumvis benevolus, quantumvis esset locuples, nihilo magis tamen quid faciendum esset sciturus erat, aut vos consilio adjuturus.

54. Is igitur illo die exortus ego sum : et progressus, apud vos ea dixi, quæ ex me, duabus de causis, attentis animis audiat velim : primum, ut intelligatis, me unum ex iis, qui concionari et remp. administrare solent, benevolentia locum in periculis non reliquisse, sed ea pro vobis tum dicere tum decernere quæ conveniebant, perspectum esse, in ipsis temporibus formidolosus ; deinde, quia brevi tempore *in his* consumpto, multo magis ad reliquum totius administrationis publicæ statum cognoscendum eritis instructi. Dixi igitur, “ eos qui sic tumult-

multuarentur, quasi Thebani essent amici Philippo, totius rerum præsentium statûs ignaros mihi videri. Probè enim cognovi, si ita se res haberet, non jam eum Elateæ nos, sed in nostris finibus esse, audituros. Venisse autem illum, ut ea quæ Thebanis *machinatur*, expedita habeat, certò scio. Ut autem hæc se habeant, inquam, attendite. Quoscumque ille Thebanos vel pecuniâ inducere, vel dolo capere potuit, omnes habet instructos : eos autem, qui ab initio sibi restiterunt, et nunc adversantur, nullo modo suadere potest. Quid igitur sibi vult, et cur Elateam occupavit? Ut admotis copiis, armisque in conspectu positus, amicos quidem suos confirmet atque erigat, adversarios autem terreat ; ut vel metu perculsi ea concedant quæ nunc recusant, vel vi cogantur. Si igitur nos, inquam, hoc tempore statutum in animis habebimus, si quid fortè a Thebanis gravius in nos olim commissum est, id recordari, iisque, quasi ab hostium parte starent, diffidere, primùm quidem id faciemus, quod Philippus exoptârit ; deinde vereor, ne consentientibus iis qui nunc ipsi adversantur, atque

que uno animo omnibus cum Philippo facientibus, utrique simul in Atticam invadant. Quòd si mihi auscultabitis, et ad ea, quæ dicam, considerata, non ad lites de iis movendas, vos accingetis, arbitror fore, ut et recta monere videar, et imminens reip. periculum propulsem. Quid igitur dico oportere? Primùm metum, in quo nunc versamini, remittere; deinde *aliò illum* transferre, et pro Thebanis omnes timere; multò enim cladi propiores sunt, iisque omnium primis imminet periculum: tum verò, et juvenes militiæ aptos et equites Eleusinem profectos, ostendere Græcis omnibus vos in armis esse: ut iis qui Thebis vobiscum sentiunt, æquè vobiscum liceat liberè de juribus suis disceptare; cum perspectum habuerint, quemadmodum iis, qui patriam Philippo vendunt, adest opem laturus exercitus Elateæ, ita iis, qui pro libertate conniti volunt, vos præsto esse, auxilium ferre paratos, si quis in eos invaserit. Posthæc creari jubeo decem legatos, atque his pariter cum imperatoribus potestatem permitti, et statuendi quo tempore milites illuc proficisci oporteat, et quo modo educen-
tur.

tur. Postquam verò legati Thebas pervenerint, quonam modo hanc vos rem tractare oportebit, omni, quæso, diligentia attendite. Nihil quicquam a Thebanis petite: turpe enim tempus est: sed vos auxilium iis laturos, si iusserint, promittite; tanquam illi quidem summo in discrimine versentur, nos melius quam illi rerum eventum prospiciamus. Ut, si quidem hæc approbent, nobisque assentiantur, tum ea quæ expectimus consecuti fuerimus, tum ista pro dignitate nostræ reipublicæ confecerimus: sin votis cadere contigerit, isti quidem se ipsi accusent, si quid nunc offenderint, a nobis autem nihil turpe aut humile sit admissum.”

55. Hæc atque his similia cum dixissem, descendi. Quæ cum collaudassent omnes, et nemo quicquam contrà dixisset, non dixi hæc quidem, non autem scripsi:

P. 121. l. 6. ἔκ εἶπον μὲν] Schema notabile, et a multis certatim laudatum. Aquila Romanus, p. 21. ita vertit simul et illustrat: “ *Climax*, quod Græci vocant, Ascensus nominetur a nobis. Malo enim Ascensum, quàm Scalam, aut Gradiculos,

scripsi : nec scripsi quidem, non profectus sum autem ad legationem : nec profectus quidem, non persuasi autem Thebanis : sed a principio omnia sum ad usque finem persecutus, meque totum vobis in urgentibus rempublicam periculis planè concessi. Age, profer mihi decretum, quod tum factum est. Atqui quem te vis, Æschine, quem meipsum fuisse illo die ponam ? Vin' me quidem eum, quem tu per convicium et contumeliam Batalum appellas,

“ culos, ut quidam, dicere. Est autem figura
 “ perquam decora, et a Demosthene commendata :
 “ in qua postremum quodque verbum, in priore
 “ membro, aut parte aliquâ elocutionis positum,
 “ in inferiorem rursus assumptum injicitur ; at-
 “ que ita velut gradibus quibusdam connectitur
 “ oratio, ad hunc modum : (ponam enim ipsum
 “ Demosthenicum versum :) *Et non dixi hæc qui-*
 “ *dem, non autem scripsi : nec scripsi quidem, non*
 “ *profectus sum autem ad legationem : nec profectus*
 “ *quidem, non persuasi autem Thebanis.* Hic animad-
 “ vertis, quanto elatiùs ic̄ta sunt, quàm si simpliciter
 “ enunciâisset, *Et dixi hæc, et scripsi, et in legatio-*
 “ *nem profectus sum, et persuasi Thebanis.*” Taylor.

P. 122. l. 3. Βάταλος] *Effæminatus, cinædus.*
 Æsch. de f. leg. ἐν παισὶ μὲν γὰρ ᾧν, ἐκλήθη δὲ
 αἰσ-

pellaveris ? te autem, non forte fortunâ oblatum heroa, sed aliquem ex his de scenâ, Cresphontem, aut Creontem, aut quem tu olim in Colytto malè dum ageres obtrivisti, OEnomaum ? Tunc igitur, illo *inquam* tempore, Pæaniensis ego Batalus OEnomao Cothocide te utilior patriæ civis compertus sum. Tu enim nusquam omnino profuisti : ego verò omnia quæcunque bonum civem decent, peregi. Recita decretum.

DECRETUM DEMOSTHENIS.

“ Archonte Nauficle, tribu Æantide
 “ præfidente, Scirophorionis decimo sex-
 “ to, Demosthenes Demosthenis f. Pæa-
 “ niensis retulit : Quoniam Philippus
 “ Macedonum rex, cùm superiori tem-
 “ pore pacis fœdera, quæ inter ipsum
 “ et populum Atheniensem percussa sunt,
 “ planè violâsse compertus est, spretis
 “ jurejurandis, iisque omnibus, quæ a-
 “ pud universos Græcos sancta perhiben-
 “ tur,

αἰσχροεργίαν τινὰ, ἢ κιναιδίαν, Βάταλος. De nominis origine varia divinârunt Harpocraton et Plutarchus in Demosthene, quæ non est operæ pretium describere.

“ tur, et urbes nullatenùs ad se perti-
 “ nentes interceptit, nonnullas etiam, quæ
 “ sunt Atheniensium, captivas fecit, nul-
 “ lâ a populo Atheniensi laceffitus inju-
 “ riâ ; tum etiam hoc tempore vi et
 “ crudelitate longiùs progreditur : nam
 “ ex Græciæ urbibus, aliis præsidia im-
 “ ponit, et reipublicæ statum evertit ;
 “ alias, civibus in servitutem redactis,
 “ excindit ; in aliis colonos barbaros pro
 “ Græcis collocat, in sacra atque sepul-
 “ chra inductos ; nihil alienum neque
 “ patriâ neque moribus suis faciens, eâ-
 “ que quæ nunc ei adest fortunâ intem-
 “ peranter perfruens, oblitus se ex hu-
 “ mili quodam et vulgari factum esse
 “ insperatò magnum : (et quamdiu ur-
 “ bes videbat eum intercipere barbaras
 “ ac privatas, levius id esse putabat po-
 “ pulus Atheniensis, quòd in se pecca-
 “ retur : nunc verò cum cernat Græciæ
 “ urbes partim ignominiâ affici, partim
 “ funditùs everti, iniquum et majorum
 “ suorum gloriâ indignum esse ducit, si
 “ se connivente Græci in servitutem re-
 “ digan-

P. 123. l. 19. κ] ἰδίας] Idem atque *αὐτονομίαις*,
sui juris, nullo juris fœdere cum Græcis sociatas.
 Tourel.

“ digantur :) Propterea visum est senatui
 “ populoque Atheniensi, ut, votis ac sa-
 “ crificiis ritè factis diis atque heroibus,
 “ qui civitatem regionemque Athenien-
 “ sium custodiunt, et revocatâ in me-
 “ moriam majorum suorum virtute, quip-
 “ pe qui pluris æstimabant, Græcorum
 “ libertatem, quàm propriam tueri pa-
 “ triam, ducentæ naves in mare dedu-
 “ cantur, navarchus intra Pylas naviget,
 “ imperator et equitum præfectus pe-
 “ destres et equestres copias Eleusinem
 “ educant: mittantur etiam legati tum
 “ ad cæteros Græcos, tum omnium pri-
 “ mùm ad Thebanos, propterea quòd
 “ illorum finibus maximè imminet Phil-
 “ ippus; qui hortentur eos, ut nihil
 “ Philippum reformidantes constanter re-
 “ tineant suam aliorumque Græcorum li-
 “ bertatem; *dicant* etiam populum A-
 “ theniensem, omni offensarum memoriâ
 “ depositâ, si quid olim durius inter ci-
 “ vitates

P. 124. l. 9. ἐνδυμηθείσι] Legendum erat ἐνδυμη-
 θέντας, nisi constaret ita sæpe sæpius Græcos casus
 permiscuisse. Dem. παραπερ. initio: δέησομαι δὲ πάν-
 των ὕμων—ἐνοῦμοιμένους, &c. Multaque
 alia illius ἀντιπρώσεως exempla in Notis ad loc. cit.
 collegit Taylorus.

“ vitates intercésserit, opem iis laturum
 “ esse, copiis, pecuniâ, telis, armis; cum
 “ sciat, ipsos inter se, qui Græci sunt,
 “ de principatu decertare, honestum esse;
 “ alieniginæ autem hominis dominatum
 “ subire, principatuque ab eo spoliari,
 “ hoc verò et Græcorum gloriâ, et ma-
 “ jorum suorum virtute esse indignum.
 “ Præterea nec alienum a se reputare
 “ populum Atheniensem Thebanorum
 “ populum, neque stirpe, neque gentili-
 “ tate. Recordari etiam collata a ma-
 “ joribus suis in majores Thebanorum
 “ beneficia: namque Herculis filios, a
 “ Peloponnesiis paterno imperio spolia-
 “ tos, restituebant, bello devictis iis, qui
 “ soboli Herculis resistere aggressi sunt;
 “ nosque OEdipum et exilii sui socios
 “ exce-

P. 125. penult. *καὶ γὰρ τὸς Ηρακλῆος παῖδας*] Hoc solus Athenienses facere ausos fuisse, *διὰ τὴν ἔμφυτον αὐτοῖς ἐπιείκειαν*, scribit Diodorus, IV. 57.

P. 126. l. 4. *καὶ τὸν Οἰδίπωον*] Miror hoc commemorari, cum OEdipus probri loco Thebanis objici soleat. Unde Epaminondas illum a Thebanis ejectum, ab Atheniensibus receptum esse, conviciatori respondet. (Plutarch. Apothegm.) Quid si scurra quispiam hoc affuit?

Hæc

“ excepimus, aliaque multa nobis ex-
 “ tant humana atque illustria beneficia
 “ erga Thebanos. Itaque ne nunc qui-
 “ dem populum Atheniensem Thebano-
 “ rum reliquorumque Græcorum com-
 “ modis defuturum. Pactionem autem
 “ cum iis faciant *legati* de ineundâ so-
 “ cietate, et jure connubii tribuendo,
 “ dent jusjurandum et accipiant. Le-
 “ gati, Demosthenes Demosthenis f. Pæ-
 “ anienſis, Hyperides Cleandri Sphetius,
 “ Mneſithides Antiphanis Phrearrhius,
 “ De-

Hæc Wolfius; atque eadem fere Tourellius.
 Cæterùm nihil incertius quàm univerſa OEdipi hiſ-
 toria, poëtarum figmentis mirificè depravata. Nun-
 quam enim eum ex matre liberos ſuſcepiffe, re
 totâ ſtatim poſt nuptias patefactâ, haud obſcurè
 innuit Homerus, Odyſſ. λ. et confirmant Pauſa-
 nias Bœoticis, et Scholiaſt. in Euripidis Phœniſſ.
 Potuit autem fieri, ut abſque ullâ ignominiâ The-
 bis cederet OEdipus: apud omnes enim gentes an-
 tiquas, homicidii, quamvis non ſponte facti, reos
 ſolum vertere coactos fuiſſe notiſſimum eſt. Tri-
 tum quidem hoc fuiſſe in Thebanos maledictum,
 neque unius conviciatoris petulantia declarat, ne-
 que reſponſum illud Epaminondæ, qui inepta obji-
 cientem hominem ſuo ſibi gladio jugulat: “ Sit
 “ fanè OEdipus patriæ probrum. Atqui probrum
 “ illud, a nobis eliminatum, vos excepiftis.”

“ Democrates Sophili Phlyensis, Callæ-
 “ chrus Diotimi Cothocides.”

56. Hoc rerum Thebanarum princi-
 pium, hæc constitutio prima fuit : cum
 antea in inimicitias, in odium, et diffi-
 dentiam mutuam adductæ essent civita-
 tes istorum dolis. Hoc plebiscitum im-
 minens tum temporis civitati periculum
 dispulit sicut nubem. Erat igitur boni
 civis, si quid his melius haberet, tunc
 ostendere, non *quæ gesta sunt* nunc cri-
 minari. Consiliarius enim et delator, cum
 nullâ aliâ in re similes sint, tum in hac
 plurimum discrepant : namque ille ante
 res gestas consilium exponit, seque ip-
 se rationibus referendis obnoxium tradit
 iis quos persuasit, fortunæ, temporibus,
 unicuique : hic tum, cum loquendum
 fuisset, silentio usus, si quid acerbius ac-
 cidit, id malevolè proscindit. Illud igi-
 tur, ut dixi, tempus fuit, quod virum
 requi-

P. 127. l. 1. τῆτο τὸ ψήφισμα] De numero ora-
 torio hujus commatis, et rhythmico dactylico, agit
 Longinus satis liberaliter, cap. 38. Laudat Her-
 mogenes, p. 259 &c. Demetr. Phal. §. 287.
 Confer Clarkium ad Hom. Il. β. 537. Taylor.

requirebat de republicâ sollicitum, deque salutaribus consiliis *proferendis*. Ego verò eousque ausim procedere, ut si quis vel nunc denique melius aliquid possit ostendere, aut si quid omnino aliud sequi licuit, præterquam ea quæ delegi, peccâsse me confitear. Si quid enim est, quod nunc quisquam profuturum fuisse videat, si tunc fuisset factum, id ego me dico non debuisse ignorare: si neque est, neque fuit, neque proferre quisquam ne hodie quidem possit, quid eum qui consilium dabat facere oportebat? non eorum, quæ in promptu atque in potestate erant, optima deligere? Hoc igitur feci, præcone interrogante, Æschine, “ quis concionari vult?” non, “ quis de præteritis accusare?” aut, “ quis de futuris sponsores fieri?” Te autem muto temporibus illis in concionibus sedente, ego prodibam et concionabar. Verùm quoniam id tum non *fecisti*, nunc saltem ostende, dic, quæ oratio, quam me excogitare convenerit, quæ reip. utilis opportunitas, a me fuit prætermissa? quæ societas? quæ actio, ad quam potiùs hos perducere me oportuerit?

57. Atqui præterita ab omnibus semper negliguntur, neque de iis quisquam usquam deliberationem instituit : futura autem, aut præsentia, consilarii partes requirunt. Eo igitur tempore calamitatum aliæ, ut apparebat, futuræ erant, aliæ jam urgebant : in quibus meum in rep. administrandâ institutum spectata, non eventa calumniare. Namque exitus rerum omnium, quemadmodum deo libuit, perducitur : consilium autem et propositum, id verò consilarii mentem declarat. Quare ne mihi hanc culpam tribue, si in acie vicisse contigit Philippo : in deo enim illius prælii exitus positus erat, non in me. Sed me, aut non omnia quæ humano consilio provideri poterant, delegisse, et rectè hæc, et diligenter, et laboriosè etiam supra vires, peregisse ; aut res minùs honestas ac civitate indignas instituisse, minimèque necessarias : hæc mihi ostende, et tunc denique me incusa. Sin autem fulminis, aut tempestatis illius quæ tum coorta est, vis, non vos solùm, verum etiam reliquos omnes Græcos perculit et superavit, quid facto opus est ? *egone accusan-*

du sum ? Ut si quis navicularium, qui omnia quæ ad salutem pertinerent, fecisset, rebusque omnibus intruxisset navigium, quibus id servari posse confideret, postea tempestate conflictatum, et fatiscentibus ei navis armamentis, aut prorsus etiam con fractis, naufragii accuset. Sed neque navem gubernabam, dicat ille : quemadmodum neque exercitum ducebam ego, neque fortunæ dominabar, quin illa omnibus. Verùm illud mihi vide et considera. Si nobis, Thebanis nobiscum in acie stantibus, ita rem gerere fatale erat, quid expectandum fuit, si hos socios non haberemus, sed ii sese cum Philippo conjunxissent ? quod ut fieret, omnimodis tum ille verbis laborabat. Et si nunc tridui itinere ab Atticâ prælio commisso, tantus terror tantumque periculum civitatem incessit, quid, sicubi in regione nostrâ eadem clades accidisset, expectandum nobis erat ? Putatis etiamnum potuisse nos stare,

P. 131. l. 1. ὅτι νῦν μὲν εἶναι] Scilicet, προσδοκῆσαι χρῆν. Alii εἶναι, alii μὲν ἦν εἶναι, reponunt. Sed bene se habet vulgata : abrupta enim intensionis loquentis aptiùs concordat.

re, congregari, respirare? Multum dies unus et alter et tres contulerunt ad servandam civitatem. Tunc autem— non est opus ea commemorare, quæ ne experta quidem respublica est, dei alicujus benevolentiam, et circumjecto sibi societatis illius propugnaculo, quam tu incusas.

58. Sunt verò hæc quæ differui omnia ad vos directa, iudices, atque ad eos qui foris circumstant atque audiunt. Nam quod ad istum quidem despiciendum attinet, brevis et perspicua suffecerit oratio. Si enim tibi soli ex omnibus explorata erant futura, Æschine, cum de iis consultaret civitas, tum ea te prædicere

Ibid. l. 5. τότε δὲ] Cum aposiopesi, hoc modo : *νῦν ἐνῆν γῆναι &c. τότε δὲ—ΑΛΛ' ἐκ ἄξιον εἰπεῖν, κτλ.* Scilicet, *Nūn, in hoc casu, Τότε, in isto: Nūn, ut res ceciderunt, Τότε, ut potuissent.* Markland.

Ibid. ἃ γε μηδὲ περιῖραν ἔδωκε] ἡ πόλις, nempe. ἘA γε pro ἃν γε Græcâ antiptosi: ita μοx, 145. 11. ἐκ τῶν ἐπιστολῶν—ΩΝ ἔπειμψε. MSS. plerique εὐνοια habent, in recto casu: et sic admittatur necesse est lectio Wolfiana, ΤΟ προβαλέσθαι: *dei alicujus benevolentia fecit, et obtentus societatis hujus.*

cere oportebat : sin haud praevidebas, e-
 jusdem tu atque alii reus es ignorantiae.
 Quare quid est quod tu me potius de
 his accuses, quam ego te ? tantò enim
 melior ego quam tu civis extiti in iis ip-
 sis quæ jam dico, (neque dum de cæte-
 ris differo) quod ego iis, quæ omnium
 opinione commoda videbantur, me to-
 tum tradidi, nullius periculi privati me-
 tu aut respectu territus : tu verò ne-
 que alia dixisti his meliora, (sic enim
 neque meis usi essent) neque teipsum in
 his *exequendis* ullâ ex parte utilem præ-
 buisti : sed quod nequissimus quisque et
 malevolentissimus in rempublicam fecis-
 set, hoc tu in iis quæ accidebant com-
 pertus es fecisse. Et uno tempore in
 Naxo Aristratus, et in Thasso Aristolaus,
 inimicissimi hujus civitatis, Atheniensium
 amicos in judicium vocant, et Athenis
 Æschines Demosthenem accusat. Atqui
 is cui, ut inclarescat, Græcorum cala-
 mitates reservabantur, perire potius ipse
 debet, quam alterum accusare. Et cui
 eadem, quæ reip. hostibus, tempora pro-
 fuerunt, is nequit esse benevolo in pa-
 triam animo. Declaras id tu ex vitâ
 quam vivis, ex iis quæ facis, ex iis re-
 bus

bus quas geris, quasque non geris in republicâ. Proceditne aliquid, quod e vestrâ esse videatur? mutus Æschines. Ceciditne incommodè aliquid, et contigit quale non oportebat? præsto est Æschines. Ut rupta et convulsa, si quid mali corpus invaserit, tum commoventur.

59. Sed quoniam multùm ille in eventis rerum insistit, libet aliquod dicere, quod etiam incredibile videatur. Ac mihi, per Jovem quæso deosque omnes, nemo hanc in dicendo confidentiam demiretur, sed benevolè id quod dicam consideret. Si enim omnibus manifesta fuissent ea quæ erant futura, si præcivissent omnes, et tu prædixisses, Æschine, et obtestatus esses, clamitans ac vociferans, qui ne locutus quidem es; ne sic quidem civitati ab his *consiliis* desistendum fuit, si quidem aut gloriæ, aut majorum, aut futuri seculi rationem duceret. Nunc enim decidisse tantùm propositis videtur, quod omnibus commune est mortalibus, ubi ita deo visum fuerit. Tunc verò ea, quæ principatum sibi in alios vindicaret, deinde ab hoc descisceret,

ret, totius Græciæ Philippo proditæ culpam sustineret. Nam si hæc citra certamen tradidisset, pro quibus nullum non periculum majores nostri subiissent, quis non te conspuitaret, *Æschine*? absit enim, ut civitatem dicam, aut me. Quibus verò oculis, prò Jupiter! homines intueremur qui in hanc urbem venirent, si res in eum, quo nunc sunt, locum devenissent, ac dux dominusque omnium constitueretur Philippus, contentionem autem, hæc ut ne fierent, alii sine nobis iniissent? idque cum hæc civitas nunquam superiori tempore securitatem ingloriam pluris quàm periculum pro rebus honestis susceptum fecerit. Quis enim

P. 134. l. 8. κατέπλισεν ἄν σου ;] Latentem hujusce commatis sensum aculeumque optimè exseruit Budæus. Nimirum schematis illius παρ' ὑπόνοιαν, sæpius antea memorati, novum hoc exemplum est. " Verbum illud acerbum, quod rectà ferebatur in Athenienses, Demosthenes in *adversarium* detorsit : εἰ γὰρ ταῦτα πρόειτο ἀκονιτὶ, &c. τίς οὐχὶ κατέπλισεν ἄν — σου ; μὴ γὰρ τῆς πόλεως γε, μηδ' ἐμῆ. Quis, inquit, non despuiisset in caput tuum : absit enim, ut id vel in civitatem, vel in me omninari mihi contingat." p. 913.

nim Græcorum, quis barbarorum nescit, et Thebanos, quique ante eos pollebant Lacedæmonios, et Persarum regem, multâ cum gratiâ illud libenter civitati nostræ fuisse concessuros, ut quicquid vellet acciperet, et sua retineret, si modò imperio obsequeretur, alterumque Græciæ principatu potiri sineret? Verum enimvero non erant hæc Atheniensibus avita, neque ferenda, neque infita: neque potuit ab omni ævo quisquam unquam reipublicæ persuadere, ut potentibus, iisdemque iniqua facientibus, addicens se tutò serviret: quin de principatu, de honore, de gloria decertans, in periculis per omnem ætatem versata est. Atque hæc tam splendida, tam nostris moribus consentanea esse judicâstis, ut majores nostros, eos qui hæc gesserunt, maximis laudibus efferatis: neque injuriâ. Quis enim virtutem illorum virorum non admiretur, qui patriæ solum atque urbem, conscensis nāvibus, relinquere non dubitârunt, ne imperio parerent? atque hujus quidem consilii autorem Themistoclem, imperatorem delegerunt; eum verò, qui parendum imperatis censuit, Cyrfilum

filium lapidibus obruerunt ; neque eum solum, sed et mulieres vestræ uxorem ejus. Non enim quærebant prisca illi Athenienses neque rhetorem neque imperatorem, cujus operâ feliciter fervirent : sed neque vivendum sibi judicabant, nisi cum libertate vivere liceret. Existimabat enim eorum quisque non solum patri se et matri natum esse, verum etiam patriæ. Quid verò interest ? quòd is, qui se parentibus solum natum esse arbitratur, mortem quam fatum ac natura afferat expectat ; qui autem et patriæ, ut ne eam fervire videat, emori præoptabit, et magis metuendas esse ducet contumelias ignominiasque, quas in civitate fervienti perferre est necesse, quàm interitum.

60. Si igitur hoc dicere instituerem, me vobis auctorem fuisse, ut spiritus majoribus vestris dignos fumeretis, nemo profectò est, quin me jure reprehendat.

Nunc

P. 136. l. 6. Κυρσίλον] Cic. Offic. III. 11. *Athenienses* Cyrsilum quendam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.

Nunc ego vestra esse hæc instituta declaro, monstroque etiam ante mea tempora hos fuisse spiritus ac sensus civitatis. Ministerii quidem partem in singulis rebus gestis ad me quoque referendam esse dico. At iste, dum summam rem infectatur, vosque mihi infensos esse jubet, ut qui timorum ac discriminum reipublicæ causa fuerim, me quidem præfenti ornamento cupit exspoliare, vobis verò sempiterna præconia eripere. Si enim, quasi non optimè a me gestâ republicâ, hunc *Ctesiphontem* condemnabitis, deliquisse videbimini, non fortunæ temeritate ea quæ acciderunt pertulisse. Verùm non est, non est ut deliquistis, Athenienses, qui pro communi omnium libertate ac salute periculum adiistis: non—*juro* per majores nostros, qui in Marathone propugnârunt, et qui ad Plataeas acie instructâ conflixerunt, et qui
ad

P. 138. l. 4 οὐ μὰ τὰς] Stupendum hoc consummatæ Eloquentiæ monumentum omni laude majus haud dubiè videretur, nisi præconem invenisset *Longinum*: ut præstantissimi illius viri commentarium (cap. 16.) evolventi incertum sit, Orator magis Criticusve sit mirandus.

ad Salaminam, quique ad Artemisium navali prælio decertârunt, multosque alios quorum in monumentis publicis memoria condita est, præclaros viros, quos omnes peræquè civitas consimili dignata laude sepelivit, Æschine, non eos solos qui rem bene gesserant, neque eos solos qui vicerant : ac meritò. Nam quod fuit fortium virorum opus, omnes præstiterunt : fortunâ verò usi sunt eâ, quam cuique deus tribuit. Atque hîc, ô scelus literatorque vilis, tu mihi honorem

P. 138. l. 18. γραμματοκύφων] Optimè exponit Etymolog. M. Γραμματοκύφων, ἀντὶ τῆ, γραμματεῖς· ὅτι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν. ἢ ἐν ἀγορᾷ γραμματεῖς ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφῳ μασιγῆναι. Διὰ τῆτο δ' αὐτὸν εἶπε καὶ περίτρημμα ἀγορᾶς, παρὰ Δημοσθένι. Adde Suid. et Steph. in voce. *Taylor.*

Rectè is fortasse vocem insolentiorē interpretatur. Sed utinam et voce ipsâ caruissēmus! Utinam, inquam, Orator (si mihi fas sit in Sole, ad summum gloriæ splendorisque culmen provecto, maculas conspicerē) hoc saltem loco, si nusquam alibi, conviciis abstinuisset! Indignatur animus, tanto nisu ad fastigium veræ sublimitatis elatus, atque, ut ille ait Longinus, quasi propriæ dignitatis sensu superbiens, ὅταν γαῦρόν τι ἀνάθημα λαμβάνουσα, πληρῆται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, indignatur tum maximè animus in *scurram* despicerē.

norem atque gratiam apud hos cupiens eripere, tropæa et pugnas et antiqua facinora commemorabas; quorum quidnam (quæso) hæc causa desiderabat? Me verò, tertiane histrio, qui de principatu consilium daturus patriæ prodibam, cujus hominis spiritu suscepto in suggestum ascendere oportebat? ejusne, qui his indigna diceret? meritò sanè periissem. Neque profectò vos ipsos, Athenienses, eodem oportet animo privatas causas ac publicas disceptare: sed uti in quotidianæ vitæ contractibus *expendendis*, in privatas leges atque actiones inquirendum est, ita in consiliis publicis ad majorum honores respiciendum, simulque existimandum, unà cum virgâ et tesserâ *judiciali* spiritum civitatis unum-

Ibid. penult. *τρόπαια ἢ μάχαις*] Æsch. §. 61.

P. 139. l. 15. *βακληρία—συμβόλω*] Decem erant Athenis Fora judicialia, quæ decem diversis literis signata sunt, totidemque coloribus in vestibulo distincta. Literis hisce in urnam coniectis, prout quisque hanc aut illam literam fortitus est, ita huic aut illi foro judex traditur. Profecto ei ad tribunal suum præco illius fori virgam dabat, *βακληριαν*, eodem quo forum colore, eademque literâ signatam;
et

numquemque veſtrûm ſuſcipere, ubi de rebus ad remp. pertinentibus acceditis iudicaturi, ſi quidem illis digna agere vos arbitremini oportere.

61. Sed in ea quæ a majoribus veſtris geſta ſunt facinora delapſus, nonnulla decreta actaque præterii. Eò igitur revertar, unde ſum digreſſus. Ut Thebas pervenimus, ibi Philippi et Theſſalorum aliorumque ſociorum legatos offendimus: noſtros amicos trepidos; illius, fiducia elatos. Atque ut hæc non meæ nunc utilitatis cauſâ dicere compertus ſim, recita mihi literas eas, quas tum nos legati ſtatim miſimus. Et verò uſque eò iſte calumniandò progreſſus eſt, ut ſi quid rectè et e rep. geſtum ſit, id tempori, non mihi tribuendum dicat; aliarum autem rerum omnium, quæ ſecus ceciderunt, in me atque in meam
fortunam

et ſimul tabellam, *συμβόλον*, in qua nomen ipſius, itemque fori, inſcriptum erat: hanc autem diſceſſurus tanquam teſſeram oſtendebat, ſine qua mercedem ſingulis iudicibus aſſignatam, ternos ſcil. obolos, poſcere non licuit. Schol. Ariſtoph. Plut. Petit. iv. 1. Sigon. l. 3.

fortunam culpam conferat. Atque ita scilicet, suaſor et orator ego, nullius earum rerum quæ oratione et conſilio actæ ſunt, adjutor ei fuiſſe videor; earum verò, quæ in armis et imperio infeliciter proceſſerunt, ſolus auctor extiſſe. Ecquis immanior calumniator fingi poteſt, aut execrabilior iſthoc? Recita literas.

L I T E R Æ.

62. Concione igitur advocatâ, *Thebani* priores illos introduxerunt, quòd ſociorum locum apud ipſos obtinebant. Producti itaque concionabantur, multùm quidem Philippum laudantes, multùm vos infectantes; omnia quæcunque unquam adverſa feciſtis Thebanis, memoriâ repetentes. Ad ſummam, æquum eſſe cenſebant, ut pro acceptis a Philippo beneficiis, gratiam ipſis rependant; injuriarum verò, quas a vobis accepifſent, pœnas utrocunque velint modo expetant, vel dato iis tranſitu ad vos, vel armis unâ in Atticam illatis. Præterea demonſtrabant, ut ſibi quidem videbantur, ex iis quæ ipſi ſuaderent, pecora,
man-

mancipia, aliaque Atticæ bona in Bœotiam perventura ; ex iis verò quæ nos effemus dicturi, Bœotiæ fructus omnes a bello direptum iri. Multaque alia præterea, sed quæ huc tamen omnia spectarent, dicebant. Quæ autem nos contrà dixerimus, sigillatim vobis exponere licere præ omnibus ego quidem æstimârim opibus : sed vereor ne vos, præteritis jam temporibus, quasi eluvionem quandam rerum accidisse existimantes, inanem verborum strepitum omnem esse his de rebus orationem ducatis. Quæ igitur persuaserimus nos, et quæ vobis illi responderint, audite. Cape hoc, et recita.

RESPONSUM THEBANORUM.

63. His igitur actis, vocârunt vos illi, et arcesserunt : existiis, opem tulistis :
ut

P. 142. l. 6. ἀντὶ πάντος—τῆ βίῃ] *præ omnibus facultatibus*, ut rectè Lambinus. Cujus quidem significati multa reperies exempla apud Steph. Th. Gr. I. 736. Pollux, IX. §. 33. inter nomina quæ de Publicano honorificè prædicaveris, τὸ κερὶ τῶν τοῦ βίου annumerat, id est, *opibus invictus, qui lucrum non amat* ; quomodo ritè inibi interpretatur Kuhnus.

ut ea quæ in medio sunt prætermittam, ita familiariter vos exceperunt, ut cum foris essent pedites equitesque, exercitum vestrum in tecta atque in urbem reciperent, ad liberos, ad uxores, ad omnia carissima. Atqui tres illo die vestrum laudationes omnibus mortalibus declararunt Thebani pulcherrimas: unam fortitudinis, alteram justitiæ, tertiam temperantiæ. Nam cum stare vobiscum in acie, quàm contra vos, maluerunt, et fortiores vos esse judicârunt, et æquiora postulare, quàm Philippum: et cum ea, quæ et apud ipsos et apud omnes homines diligentissimè custodiri solent, liberos conjugesque, vestræ potestati permiserunt, firmam se de vobis temperantiæ opinionem habere declarârunt. In quibus omnibus, Athenienses, quod ad vos attinet, rectè eos judicâsse compertum est. Nam neque ingressò in oppidum exercitu, quisquam de vobis ne injuriâ quidem questus est, ita vos continentes præbuitis; et cùm bis conjunctis copiis pugnaveritis, superioribus illis præliis, altero ad fluvium commissò, altero hyberno,

non

P. 143. ult. ἐπὶ τῷ ποταμῷ] Cephissum fl. intelligunt
L

non inculpatoſ ſolum voſmet, verum etiam admirabiles præſtitiftis, ornatu, apparatu, alacritate animi : propter quæ ab aliis quidem in voſ collatæ laudes erant, a vobis verò ſacrificia et ſupplicationes diis agebantur. Atque ego libenter ſanè ab Æſchine quæſierim, cum hæc agerentur, et honoris, lætitiæ, laudum plena eſſet civitas, utrùm ipſe unà cum populo ſacrificârit et lætatus ſit ; an mœrens, ac gemens, et livore confectus ob communem felicitatem, domi conſederit ? Nam ſi aderat, et inter cæteros annumeratus eſt, nonne iniquè, imo verò nonne impiè facit, qui quarum rerum tanquam optimarum ipſe deos teſtes adhibuerit, eaſdem nunc ut non optimas judicetis, poſtulet a vobis, qui per deos jurati eſtis ? Sin verò non aderat, annon millies iſ perire meritus eſt, ſi quibus lætitiã ſuſcipiebant alii, iſ ipſe viſis contriſtabatur ? Recita igitur et hæc mihi decreta.

DE-

ligunt plerique : pugna autem poſterior, χειμερινή, *hyeme* illâ commiſſa eſt, quæ inter fœdus cum Thebanis initum et prælium Chæronenſe interceſſit. Suprà not. ad p. 106. l. 17.

DECRETA DE SACRIFICIIS.

64. Ergo nos quidem in sacrificiis tum eramus occupati; Thebani autem inibi erant, ut sese per nos salutem consecutos esse existimarent; eoque res redierat, ut quibus propter istorum facinora auxilii opus fore videbatur, ii ipsi aliis ferrent auxilium, ex iis rebus quas me auctore suscepistis. Quales porro tunc propter hæc ipsa voces mitteret Philippus, et quibus in turbis versaretur, ex epistolis illius cognoscetis, quas in Peloponnesum misit. Age, cape illas ac recita: ut intelligatis, meam assiduitatem, et discursus, et ærumnas, et complura decreta, quæ iste modò calumniis proscidit, aliquantùm profecisse. Enimvero multi apud nos, Athenienses, extiterunt oratores clari atque magni ante me; Callistratus ille, Aristophon, Cephalus, Thrasylbulus, alii plurimi: verum tamen nemo ex his unquam se totum ullâ in re tradidit reipublicæ. Sed si quis decretum scriberet, non obiit legationem: si legationem obiret, non scripsit decretum: reliquit enim sibi quisque

simul laxamenti aliquid, simul si quid accideret, receptum. Quid ergo, dicat aliquis, tunc adeò robore et audaciâ præstas aliis, ut omnia ipse conficias? Non dico hoc: verùm ita magnum esse mihi persuaseram periculum, quod invaserat civitatem, ut neque locum neque copiam de privatâ salute prospiciendi dare videretur; sed præclarè nobiscum actum iri *existimarem*, si quis nullâ re prætermisâ, quæ opus erant perficeret. Mihi autem de me ipso in animum induxeram, stultè fortassè, sed tamen induxeram, neminem neque qui decreta scriberet, meliùs quam me fuisse scripturum, neque qui ageret, *commodiùs* acturum, neque qui legationem obiret, studio aut fide majore legationem obiturum. Ea propter ad omnia me negotia accinxi. Recita jam epistolas Philippi.

E P I S-

P. 146. l. 7. ἀναφορὰν] Vox forensis. Actio subsidiaria, qua quis crimen sibi illatum in alium rejicit. *Harpoc.* Vel exponi possit simpliciter, *recursus, receptaculum.* Æsch. de fals. leg. νῦν δὲ αὐτοῖς μὲν κατέλιπεν τὴν εἰς τὸ ἀφανὲς ἀναφορὰν, *nunc autem sibi reliquit P. Aths. in latendi facultate recessum.* Vid. Polluc. VI. 184.

EPISTOLÆ PHILIPPI.

Huc redegit Philippum mea reip. gerendæ ratio, Æschine : hanc illum vocem mittere coëgi, qui antea multa atque insolentia in civitatem nostram verba contorserat. Pro quibus ego meritò ab his coronâ sum donatus ; neque tu, cùm adesses, contradixisti ; et qui me accusavit Diondas, quintam suffragiorum partem non obtinuit. Ac mihi recita illa decreta, quæ tunc iudicio absoluta, ab hoc ne in jus quidem vocata sunt.

D E C R E T A.

65. Hæc decreta, Athenienses, eadem syllabas eademque verba continent, quæ antè Aristonicus, nunc Ctesiphon iste scripsit. Atque hæc Æschines nec ipse iudicio persecutus est, neque accusanti subscripsit. Atqui tunc Demomelem qui hæc decernebat, et Hyperidem, si quidem veris me criminibus nunc arcescit, æquius fuit, quàm huncce, accusare. Quid ita ? Quia Ctesiphonti quidem licet in illos regerere tum iudiciorum cognitiones, tum et illud, quòd neque
iste

iste ipse eos accusavit, qui eadem quæ hic nunc scripsit decreverunt, denique quòd non ampliùs finant leges de rebus ita transactis. quenquam in iudicium vocare ; et permulta alia : tunc autem per se res in disceptationem venisset, priusquam aliquid ex his iste præoccupâisset.

66. Verùm non licebat, opinor, tum quod nunc facit, ab ultimis temporibus et ex multis decretis ea excerpentem, quæ neque quisquam antea noverat, neque hodie prolatum iri suspicatus esset, calumniari ; et perturbato temporum ordine, falsisque rerum causis pro veris assignatis, aliquid videri dicere. Non tum ea licebant : sed ipsâ veritate propter adstante, recenti apud vos rerum gestarum memoriâ, et tantùm non in manibus vestris earum singulis collocatis, omnis habeatur necesse fuit oratio. Quamobrem vitatis tunc, cùm res ipsæ gererentur, probationibus, nunc denique venit, oratorum certamen existimans vos, ut mihi quidem videtur, non rerum publicè gestarum disquisitionem proposituros ; et iudicium de verbis, non de utilitate reipublicæ, futurum.

67. De-

67. Deinde sententiosum agit, aitque
 “oportere vos eam de nobis opinionem
 quam huc domo detulistis, negligere :
 sed quemadmodum cum rationes cum
 aliquo subducitis, aliqua esse apud eum
 reliqua existimantes, si calculi qua-
 drârint, nihilque sit reliqui, concedi-
 tis ; ita et nunc vos iis, quæ oratione
 plana fient, convenit assentiri.” Vi-
 dete igitur, quàm ruinosum utique na-
 turâ sit, quicquid non justè actum est.
 Nam isthoc ipso sapienti exemplo con-
 fitetur nunc vos habere persuasum, me
 pro patriâ meâ dicere, ipsum pro Phil-
 ippo. Non enim vos de sententiâ demo-
 vere conaretur, nisi talis reapse effet ves-
 tra de utroque nostrûm existimatio. At-
 qui illum injusta dicere, cum vos sen-
 tentiam eam mutare suadeat, ego facilè
 docebo ; non calculis adhibitis, (non e-
 nim ita rerum gestarum subducuntur ra-
 tiones) sed singularum actionum memo-
 riâ breviter repetitâ, vobisque qui audi-
 tis rationum iudicibus simul et testibus
 assump-

assumptis. Mea enim reip. administratio, quam iste criminatur, effecit, ut pro eo quòd Thebani unà cum Philippo in nostram regionem invaderent, quod omnes existimabant futurum, illi conjunctis nobiscum copiis eum prohiberent: pro eo quòd bellum in Atticâ versaretur, ad septingenta ab urbe stadia in Bœotorum finibus gereretur: pro eo quòd prædones ex Eubœâ *profecti* nos diriperent vexarentque, ut pace Attica maritimâ per omne belli tempus frueretur: pro eo quòd Hellespontum teneret Philippus, Byzantio occupato, ut conjuncti nobiscum Byzantii bellum ei communiter inferrent. Nunquid calculus tibi similis videtur ea quæ de rebus gestis inicitur ratio, aut hæc contrario iudicio tolli oportere *putas*, et non quomodo sempiternæ consecrentur memoriæ, videre? Mitto quòd crudelitatem eam, quam ubicunque aliquos penitus in suam potestatem redegerat Philippus, licuit

P. 151. l. 10. ἀντανελίῳ] *ad calculos revocata delere, convenientibus inter se accepti expensique rationibus.*

licuit conspiciere, aliis experiri contigit : humanitatis autem, quam ille, cum ad cætera viam affectaret, vobis fictè ostentabat, fructus vos meritò percepistis.

68. Verùm hæc missa facio. Attamen hoc dicere non verebor, eum qui in oratorem justè velit inquirere, neque calumnias intendere, non ea quæ tu modò commemorabas, crimini esse daturum, exempla fingentem, verba et gestus imitantem ; (omnino enim in eo positæ sunt, scilicet, fortunæ Græciæ, illo an illo verbo usus sim, huc an illuc manum porrexerim !) sed ipsas res indagantem

P. 152. l. 5. παρὰ τῆτο] Παρὰ inter alia significata, quorum nonnulla sunt exquisitiora, et vulgarem aciem effugiunt, illum in hoc loco habet usum, ut ita fere exponere possimus : *the fate of Greece did not depend upon my using this expression or that* : οὐ ΠΑΡΑ τῆτο γέρονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Simile fere mox occurret, 156. 3. εἴπερ ἐνδέχεται ΠΑΡΑ τῆς παρόντας καιρῆς : *if you could do it for the times*. Adludit ad hunc locum Cicero Orat. §. 8. *Itaque se purgans jocatur Demosthenes ; negat in eo positas esse fortunas Græciæ, in hoc eum, * huc an illuc manum porrexerit*. Taylor.

gantem, spectaturum, quas facultates, quas copias tum haberet civitas, cum ad negotia ista accessit; quas ego ei postea, rerum curâ susceptâ, comparârim; et quo loco fuerint res adversariorum. Deinde si quidem imminuissem reip. copias, in me crimen hæerere ostendisses; sin multùm auxissem, non esses calumniatus. Quoniam autem tu hoc defugisti, ego faciam: vos, utrùm rectè orationem institutam, spectate.

69. Copias igitur habebat civitas, infules, non universos, sed infirmiores: neque enim Chios, neque Rhodus, neque Corcyra nobiscum erant. Pecuniarum collatio descripta erat ad quinque et quadraginta talenta: atque hæc jam ante erant exacta. Gravis armaturæ militem aut equitem, præterquam urbanum, *habebamus* nullum. Quod autem erat omnium maximè et formidandum nobis et hostibus utilissimum, perfece- rant isti ut finitimi omnes inimicitiis essent erga nos, quàm amicitiae propiores, Megareses, Thebani, Eubœi. Res igitur civitatis hoc erant loco: neque præter hæc dicere quisquam aliud possit.

Philippi

Philippi verò, cum quo nobis erat certamen, quomodo se res habuerunt, videte. Primùm imperabat iis qui eum sequebantur, ipse, auctoritate summâ; quod eorum quæ ad bellum pertinent, maximum est, omnium: deinde hi arma nunquam non habebant in manibus: deinde pecuniâ abundabat, et quæ ipsi visa essent agebat, non decretis *quid vellet* ante denunciâns, nec in propatulo deliberans, non a calumniatoribus in iudicium vocatus, non decreti contra leges scripti postulatus, non rationibus cuiquam referendis obnoxius: sed planè ipse dominus, dux, imperator omnium. Ego verò, qui contra hunc instructus eram, (nam et hoc exquiri æquum est) cuius rei potestatem habebam? nullius. Nam primùm hanc ipsam concionandi facultatem, cuius solius eram particeps ego, communem proposuistis vos illius mercenariis atque mihi: et quibuscunque in rebus me illi superarent, (multa autem acciderunt huiusmodi, alia aliis de causis, quascunque fors tulisset) in iis, ex usu hostium initis consiliis discessistis. Veruntamen tot rebus inferior ego, socios vobis comparavi Eubœos, Achæos,

chæos, Corinthios, Thebanos, Megarenfes, Leucadios, Corcyræos : ex quibus externorum militum quindecim millia, equitum duo millia, præter urbanas copias, sunt coacta. Pecuniarum verò collationem, quantam potui maximam, exegi.

70. Quòd si jura nostra cum Thebanorum juribus comparas, Æschine, aut cum Byzantium, aut cum Eubœorum, aut de æquabili parte *tributi conferendi* nunc disputas, primùm ignoras, olim etiam, cum trecentæ triremes essent illæ quæ pro Græcis decertârunt, ducentas civitatem nostram præbuisse ; neque se idcirco deteriore conditione esse arbitrari, neque eos qui hoc consilii dedissent judicio persequi, neque ea graviter ferre compertam esse, (turpe enim fuisset) sed diis immortalibus gratiam habere, si Græcis in commune discrimen adductis, ipsa duplò plus quàm alii ad omnium salutem contulisset. Porro inanem apud hos gratiam captas, cum me calumniaris.

ris. Quid enim nunc ea dicis quæ facere oportebat, ac non tum, cum in urbe esses, rebusque interesses, hæc decernebas? si quidem licebat per illa tempora; in quibus non quod vellemus, sed quod res ipsæ darent, accipere necessum erat. Namque is qui contrà liceretur, qui iis quos rejecerimus promptum hospitium præberet, qui pecunias insuper daret, aderat paratus.

71. At si nunc propter ea quæ gesta sunt accusor, quid futurum fuisse censetis, si cum ego scrupulosius his de rebus disceptarem, abscessissent civitates, et sese cum Philippo conjunxissent,isque uno tempore Eubœæ, Thebarum, Byzantiî compos factus esset? Quid facturos, aut quid putatis dicturos fuisse sceleratos istos homines? Non, proditos esse illos? non, spretos ac rejectos, cum nobiscum esse cupiissent? Philippum Helleſponto per Byzantios esse potitum, frumenti-que, quod ad Græcos supportabatur, dominum esse factum? bellum finitimum atque atrox per Thebanos in Atticam invectum? mare propter prædonum ex Eubœâ eruptiones navigantibus esse clausum?

fum? Nonne hæc dicerent, aliaque præ-
 terea multa? Improba, Athenienses, im-
 proba semper res est calumniator, et un-
 decunque malignus, et criminandi cupi-
 dus: iste autem homunculus et naturâ
 bellua est, qui nihil unquam a primâ
 ætate sinceri fecit, nihil libero digni;
 simia tragœdorum, rusticus OEnomaus,
 adulterinus orator. Quid enim tua di-
 cendi facultas patriam juvit? Nunc tu
 nobis de præteritis verba facis? ut si
 quis medicus, ægris interea dum ægro-
 tent ingressus, non dicat neque ostendat,
 quo-

P. 157. l. 11. αὐτοτραγικός πιθηκός] Διὰ τὸ ἀπαίδευ-
 τον ὄντα, τῇ φύσει χρώμενον, ὥσπερ οἱ πίθηκοι, τραγω-
 δίας ὑποκρίνεσθαι. Wolf. Οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει
 τὸ πιθηκίζεσθαι. Ulpian.

Ibid. l. 12. ἀρχαῖος Οἰνόμαος] Διὰ τὸ ἐν ἀγροῖς ὑπο-
 κρίνεσθαι [Αἰσχίνην] τὸν Οἰνόμαον. Wolf. OEnomaus,
 rex Elidis, qui curuli certamine victus a Pelope,
 regnum amisit. Hujus personam cum in Colytto,
 pago Attico, quondam sustineret Æschines, turpi-
 ter in scenâ decidisse fertur. Suprà 121. ult.

Ibid. παράσημος ἔητως] Metaphora a nummis adul-
 terinis. Harpoc.

Ibid. l. 15. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἰατρός] Æsch. §. 82.

quomodo morbo liberentur ; sed ubi obierit eorum aliquis, eique iusta funeris solvantur, *pompam* ad sepulchrum secutus, prolixè narret, si hoc et illud fecisset homo iste, non obiisset. Stupefacte, nunc demum loqueris ?

72. Jam verò ne cladem quidem illam, si in eâ exultas, propter quam ingemiscere te, ô scelus, oportebat, ullam ob rem quæ in meâ potestate sita fuit; contigisse invenietis reipublicæ. Ita autem rem perpendite. Nusquam ego, quocunque legatus a vobis missus sum, victus unquam discessi a Philippi legatis : non ex Thessaliâ, non ex Ambraciâ, non ex Illyrico, non a Thraciæ regibus, non Byzantio, non ullo alio ex loco ; non denique nuper Thebis : sed quibus in rebus ejus legati victi fuerant verbo, has ille armis superveniens evertibat. Hæc tu igitur a me repetis ? neque te pudet eundem hominem ob mollitiam vellicare, utque omnes Philippi copias unus ille superet, postulare ? idque verbis : quid enim aliud in meâ potestate positum erat ? non enim anima, neque fortuna cujusquam eorum qui in acie steterant,

non

non imperatorium munus, cuius tu a me postulas rationes : usque adeò stolidus es.

73. At quarum rerum orator rationem referre debet, de iis qualemcunque inquisitionem facito : non recuso. Quænam igitur ea sunt ? Prospicere initia rerum, et præsentire, et prædicere aliis : hæc a me facta sunt. Deinde quæ singulis in negotiis incidunt tarditates, segnitias, inficientias, contentiones, quæ infita sunt civitatibus omnibus et necessaria peccata, ea quam arctissimè comprimere ; et contrà ad concordiam, ad amicitiam, ad studium peragendi quæ opus sunt, excitare : atque hæc omnia a me facta sunt : neque aliquid quisquam mortalium reperire queat, quod a me, quantum potui, erat prætermissum. Si quis igitur quemcunque roget, quibus rebus Philippus maximam eorum, quæ gessit, partem expedierit, respondebunt omnes, exercitu, largitione, corrumpendis iis, qui rebus erant præfecti. Exercitum igitur neque in meâ potestate habebam, neque ducebam ego : ita neque eorum quæ ibi gesta sunt ratio ad me pertinet. Sed enim

nim in eo, quòd muneribus corrumpi nollem, superior fui Philippo. Nam ut is qui emit, vicit eum qui pretium accepit, si modò emerit ; sic qui nec accepit, nec corruptus est, vicit emptorem. Quare invicta civitas est, quoad me.

74. Quæ igitur ego eò contuli, ut jure talia scribere posset iste de me, præter alia multa, hæc et his similia sunt : quæ autem omnibus nota vobis sunt, jam exponam. Statim post pugnam populus, qui sciret ac vidisset quæ ego gesseram omnia, cum per ipsos illos terrores ac discrimina medius incederet, quo tempore non erat mirandum, si gravius aliquid in me ageret multitudo, primùm meas de salute publicâ sententias confirmabat : et omnia quæcunque præsidii causâ agebantur, custodum distributio, fossæ, pecuniæ in muros *erogandæ*, meis decretis fiebant. Déinde cum rei frumentariæ curatorem crearet, me unum ex omnibus delegit populus. Et cum postea conspirâssent ii, quibus erat curæ ut me læderent, et actiones de decretis illicitis, rationum examina,

M

per-

perduellionis judicia, cætera hujuscemodi omnia in me intendissent, non per se ipsi quidem initio, sed per quos maximè sese putabant latituros: (nôstis enim utique et meministis, primis illis temporibus quotidie me in judicium vocari; et neque amentiam Soficlis, neque calumniam Philocratis, neque Diondæ et Melani insaniam, neque aliud quicquam intentatum ab iis relinqui contra me :) in his igitur omnibus, maximè quidem deorum immortalium, deinde vestro aliorumque Atheniensium omnium beneficio, conservatus sum; nec injuriâ: hoc enim et verum est, et juratis iudicibus, et religiosè pronuntiantibus accommodum. Itaque cum me perduellionis reum absolveretis, et quintam suffragiorum partem accusatoribus non daretis, tum rectissimè agere me pronuntiastis: cum de illicitis decretis postulatus effugi, legibus consentanea et decernere et dicere compertus sum: cum rationes meas comprobatas obsignaretis, justè et incorruptè a me acta esse omnia confessi estis.

75. Cum hæc igitur ita se habeant, quod conveniebat, aut quodnam æquum erat

erat rebus a me gestis imponere Ctesiphontem nomen? nonne id quod populum videbat imposuisse? non id quod juratos iudices? non id quod veritatem apud omnes certam? Immo, inquit: sed illud Cephali præclarum: nullo unquam eum iudicio postulari. Et mehercule fortunatum quoque. Sed quî magis ille, qui sæpe in iudicium vocatus, nunquam ullius criminis convictus sit, idcirco in culpâ jure fuerit ponendus? Quanquam, quod ad istum quidem attinet, Athenienses, etiam illud Cephali præclarum mihi de memetipso prædicare licet. Nullam enim unquam in me aut instituit aut prosecutus est actionem: itaque tuâ quidem confessione, nihilo ego Cephalo deterior civis sum.

76. Cùm

P. 162. l. 18. οὐχ ὁ τὸν δῆμον] Non est utique temere factum ab Oratore, quod ad Εἰσαγγελίαν, τὸν ΔΗΜΟΝ, ad Γραφάς, τὸν ΔΙΚΑΣΤΗΝ, ad Εὐθύνας denique τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ adcommodaret. Taylor.

Ibid. ult. Κεφάλου] Æsch. §. 65.

76. Cùm multis igitur ex rebus iniquitatem quis illius et livorem perspexerit, tum ex iis maximè quæ de fortunâ differuit. Omnino equidem ego, quisquis homo cum sit, homini fortunam objectat, amentissimum eum duco. Nam cum is, qui optimè secum agi putat, et prosperrimâ se uti fortunâ, exploratum non habeat, eam talem esse mansuram usque ad vesperam, quî convenit de hac loqui, aut eam alteri exprobrare. Verùm quoniam præter alia multa, de his quoque orationem habuit insolentiæ plenam, considerate, Athenienses, et spectate, quantò ego veriùs isto, quantòque ad hominum conditionem aptiùs de fortunâ disputem. Ego civitatis quidem hujus fortunam bonam esse arbitror; atque hoc video et Jovem Dodonæum vobis, et Apollinem Pythium vaticinatum esse: omnium verò hominum, eam quidem quæ nunc urget, miseram atque acerbam. Quis enim Græcorum, aut quis barbarorum non multas calamitates hoc tempore est expertus? Quòd igitur honestissima prætulerimus, quòdque ipsis illis Græcis qui putâ-

putârunt se, si nos deseruissent, beatè victuros, feliciores simus, hoc bonæ fortunæ nostræ civitatis acceptum fero : quòd autem offenderimus, neque omnia nobis ex animi sententiâ processerint, in eo aliorum hominum fortunæ ratam quandam partem ad nos pertinentem tulisse puto rempublicam. At privatam meam et cujusque vestrûm fortunam in privatis exquiri rebus æquum esse duco. Ego igitur sic de fortuna quærendum censeo, rectè atque justè, meâ quidem sententiâ : puto etiam et vestrâ. Iste autem privatam fortunam meam valentiorum esse quàm publicam civitatis ait ; tenuem ac dejectam, quàm secundam atque amplam. Id verò fieri quî potest ?

77. Verùm enim, si in meam inquirere fortunam omnino statutum habes, Æschine, confer eam cum tuâ : et si meam compereris esse tuâ meliorem, jam eam definito conviciari. Considera igitur usque a principio : sed ne me quisquam, per Jovem deosque oro, insultatis postulet. Ego enim neque si quis paupertatem ludibrio vexat, sanæ eum
mentis

mentis esse puto, neque si quis in rerum affluentiam educatus, eo nomine superbit. Verum istius importuni maledictis et calumniis in hanc orationem cogor incidere: cui tamen, ut rei natura feret, quantum maxime possum, moderabor.

78. Mihi ergo contigit, Æschine, cum puer essem, idoneos literarum ludos frequentare, eaque omnia habere, quæ opus sunt homini nihil turpe admitturo propter egestatem: egresso autem e pueris, his consentanea agere, choragi munus obire, trierarchum esse, pecunias conferre, nulli vel privatæ vel publicæ munificentiam deesse, sed me et reipublicæ et amicis utilem præstare. Deinde cum ad remp. accessi, visum est mihi eam administrandi rationem sequi, unde tum a patriâ tum a cæteris Græcis sæpenumero coronâ donatus sim; ut ne vos quidem inimici, non præclara esse ea quæ agenda suscepi, dicere sitis conati. Hac ego igitur per omnem vitam usus sum fortunâ: ac multa alia quæ de illâ possim dicere, prætermitto, veritus ne cuiusquam animum offendam, dum meipsum efferro.

79. Tu

79. Tu verò vir gravis, atque alios
 conspuens, vide cum hâc meâ collatam
 qualem habuisti fortunam. Ob quam
 scilicet puer magnâ in egestate educa-
 tus es, unâ cum patre ludo literarum
 affidens, atramentum terens, scamna
 spongiis purgans, pædagogium verrens,
 famuli vice, non pueri ingenui, functus.
 Vir autem factus matri initianti libros
 recitabas, aliaque fraudis instrumenta si-
 mul concinnabas, noctu eos qui initia-
 bantur hinnulorum pellibus fuccingens,
 vinum

P. 167. l. 16. νεβρίδων] Stat. Theb. II. 664.

*Nebridas, et fragiles thyrsos portare putâstis
 Imbellem ad sonitum.*

Ubi Scholiastes : “ *Nebridas*, pelles damarum, quæ
 “ Græcè νεβρίδες appellantur : ac per hoc Bac-
 “ charum indumenta significat, quibus sacrificio-
 “ rum tempore uti consueverunt ; ut Virgil. *Pel-*
 “ *libus in morem cincti.*” Neque verò pelles eas
 corporis solummodo tegendi causâ gestasse Bacchan-
 tes malignè innuit Scholiast. in Euripidis Phœniss.
 v. 798. Nam qui *sapienter*, inquit, *insaniunt*, οἱ
 σώφρονα μανίαν μαινόμενοι, cum alii corpora cultellis
 fœdè lacerent, propriæ cutis curandæ memores, in
 vicarias illas Nebridas iram omnem suam effun-
 dunt.

vinum iis effundens, et expians eos, ac luto et furfure detergens; expiatione autem peractâ surgens, dicere singulos jubebas, EFFUGI MALA, REPERI MELIORA, neminem unquam tam immani voce ululâsse gloriatus: quod ego verum arbitror: nolite enim existimare, eum qui tam clarè loquatur, non ululare etiam clarissimè. Interdiu verò præclaros
 illos

P. 167. l. 18. ἀπομάτιων] Exponit Taylorus, *imagines ducens ex luto et furfure*: et Imagunculas intelligi conjectatur, *Oscilla* dicta, in Bacchi factis usurpatis. Ego tamen cum reliquis omnibus Interpretibus vertendum censeo, *luto et furfure circumlitos detergens*. Confirmat Harpocratio in voce: Απομάτιων, οἱ μὲν ἀπλοϊκότερον ἀκβουσιν, ἀντὶ τῶ ἀποψῶν κ' λυμαινόμενος· ἄλλοι δὲ περιεργότερον, οἷον περιωλάτιων τὸν πηλὸν κ' τὰ σίτυρα τοῖς τελουμένοις. Ως λέγομεν ἀπομάτισθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ, καὶ τῷ πιύρω τοὺς μυωμένους. *Quidam simplicius exponunt per abstergens et expians: alii autem majori diligentia sic; circumlinens luto et furfure eos qui initiabantur. Quemadmodum Statuam dicimus argillâ circumlini, (putâ quo meliùs deinde purgetur et expoliatur) sic et furfure initiatos.* Lucian. Νεκρομ. §. 7. *Magus, inquit, ἐπὶ τὸν Τίγρητα πόταμον ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με, κ' ΑΠΙΕΜΑΞΕ, κ' περιήγησε δαδὶ κ' σκίλλῃ, κ' ἄλλοις πλείοσιν lustravit me, deterfitque, et circumtulit tedâ, scillâ, aliisque pluribus.* Vide Casaubon. ad Theophrast. c. 16. ση.

illos Thiasos per vias agitabas, fœniculo et populo redimitos, anguibus, quos Parêas vocant, compressis et supra caput elatis, clamitansque Evoë Saboë, et carmen illud saltans, Hyes Attes, Attes Hyes, auspex, et antecursor, et hederifer, et vannifer, ab aniculis salutatus, mercedemque pro his reportans, intrita,
et

Ibid. l. 20. ΕΦΥΤΟΝ ΚΑΚΟΝ] Solennis hicce verficulus, a Myftis proferendus, eximiam eam victûs mutationem innuebat, et innumera quæ in vitam mortalium commoda invexit Ceres, frumento reperto, cum antea glande vescerentur, et institutis *Mysteriis illis*, (verba sunt Ciceronis, de Leg. II. 24.) *quibus ex agresti immanique vitâ exculti ad humanitatem, et mitigati sumus.*

P. 168. l. 4. Διάσους] *Choros Bacchantium*; tracto nomine ἀπὸ τῆ Θεοῦ κὲ γὰρ αὐτὰς τὰς Θεὸς οἱ Λάκωνες Σιὲς φασι. Athenæus, l. 8.

Ibid. l. 7. ὄφεις τὰς παρεΐας] Serpens inflatis *genis*, innocuo morfu. Schol. Aristoph. Plut. 690.

Ibid. l. 8. Εὐοῖ Σαβοῖ—Υης Ατῆς] De nominibus illis Bacchi disputant bene multa, nec se expediunt tamen viri eruditi, quos apud Taylorum reperies.

Ibid. l. 13. ἔνθευπια] Placentarum sunt species,
quas

et scriblitas, et mellitas placentas. Quibus rebus quis non eum verè beatum prædicet, *beatamque* fortunam ejus? Postquam autem in popularium album inscriptus es, quoquo modo id fuerit, (mitto enim hoc) sed postquam inscriptus es, statim pulcherrimum suscepisti munus, ut infimis magistratibus scriba esses, et subservires. Deinde, ut hoc etiam munere defunctus es, iis omnibus quorum tu alios incusas, ipse perpetratis, nihil mediis fidiis eorum quæ olim a te acta sunt, posteriore vitâ dedecorasti: sed cum teipsum histrionibus illis qui Mugitores cognominantur, Simylo et Socrati, mercede locavisses, tertiarum partium actor eras; ficus, uvas, olivas, tanquam pomarius, colligebas ex alienis fundis;

quas habet etiam Athenæus XIV. et hunc locum citat. *Palmer.* Εἰθευπία, frusta panis in scaphulâ pinfitâ, et vino macerata, inspersis lentibus. *Ulpian.* Νήλατα, quasi νεωστὶ ἀληλεσμένα, recens molita, fiebant, juxta Harpocr. ex farinâ, melle, uvis passis, ac viridibus ciceribus.

P. 168. l. 17. εἰς τὰς δεκάτας ἐνεγράφη] Viginti annos natus. Suprà Not. ad Æsch. §. 39.

fundis ; et plura ob hæc vulnera accipiebas, quàm in iis certaminibus, in quibus vos de vitâ dimicâstis. Erat enim internecinum et implacabile vobis cum spectatoribus bellum, a quibus cum multa vulnera acceperis, rectè eos, qui infueti sunt hujusmodi periculorum, ut timidos irrides. Sed missis iis, quorum culpam quis in paupertatem conferre queat, ad ea veniam crimina, quæ in mores tuos conveniunt. Eam enim reip. administrandæ rationem secutus es, (postquam id quoque opus venit tibi in mentem ut susciperes) unde, florente quidem patriâ, leporis vitam viveres, horrens ac tremens, et nunquam non verbera expectans, ob ea quorum tibi conscius eras flagitia ; sed cùm adversâ alii fortunâ uterentur, ferox et alacer ab omnibus cernereris. At qui mille civibus interfectis exultavit, qualia iste ab iis qui supersunt pati meruit ? Cum multa igitur alia habeam, quæ de isto possim dicere, præteribo. Non enim quæcunque in eo inesse possum ostendere probra ac dedecora, puto a me jam statim esse proferenda : sed ea demùm, quæ mihi turpia dictu non sunt.

80. Expende igitur collatas inter se utriusque nostrum vitas, leniter et non acerbè, Æschine: deinde ex his quaerito, utrius sibi quisque fortunam dari malit. Tu literas docebas, ego ad ludum literarum ibam: tu initiabas, ego initiabar: tu cum choro saltabas, ego chorum alebam: tu scriba eras, ego concionabar: tu tertias agebas, ego spectabam: tu excidebas, ego exhibebam: tu omnia pro hostibus in rep. gessisti, ego pro patria. Mitto cætera. At nunc hodie, ego ut coronam doner, inquisitionem subeo; nihil autem deliquisse me in confesso est: tu cum hoc assecutus es, ut calumniator habearis, tum in discrimen venis, utrum amplius id te facere oporteat, an jam compesci, quintam suffragiorum partem non consecutum. Enimvero bonam tu videlicet per omnem vitam fortunam usus, meam tanquam abjectam criminaris! Age autem et publicorum munerum, quæ obii, testimonia recitabo vobis omnia: recita verò nobis è contra tu versus illos, quos *olim* jugulasti:

Adsum

Adsum relictis inferorum sedibus :

et,

Mala scito non volentem nuntiare me :

et,

Malum malè — te, primùm dii immortales, deinde hi omnes perdant, improbum civem, et proditorem, et tertianum histrionem. Recita testimonia.

T E S T I M O N I A.

81. In iis igitur, quæ ad rempublicam spectant, talis *extiti*. In privatis autem, si non omnes me comem, humanum, et in egentes beneficum cognovistis,

P. 171. l. 17. Ηκω λιπών] In principio Hecubæ Euripid.

Ηκω ΝΕΚΡΩΝ κευθμῶνα κ' σκοτὲ πύλας
Λιπών.

Senarius, qui sequitur, Tragici est cujusdam, cujus locus mihi festinanti non occurrit. *Taylor*. Eum autem apud Sophoclem in Antigonâ quærendum esse, frustra monet *Tourellius*.

Ibid. ult. Κακὸν κακῶς] Initium est versûs ex aliquâ tragœdiâ, quam Æschines agere solebat. Sed eum abrumpit Demosthenes, et *παρὰ προσδοκίαν* in
exfecra-

vistis, tacebo; nihil dicam, neque ullum his de rebus proferam testimonium: non si quos ab hostibus redemi, non si quorum filias in matrimonium collocavi, non quicquam horum tale. Sic enim existimo: eum qui beneficium acceperit, omni id tempore memoriâ tenere puto oportere; eum verò qui dederit, de memoriâ statim deponere: si modò vult ille viri boni, hic non pusilli hominis animi officio fungi. Sua verò beneficia commemorare et prædicare, propemodum exprobrare est. Quare nihil sum tale facturus, neque usque eò provehar: sed qualiscunque hominum in
his

exsecrationem ipsius Æschinis transfert et convertit. *Markland.* Ita apud Aristophanem (Plut. 180.) uno dicente, ὁ Τιμοθέης δὲ πύργος—alter interrumpens ait, ἰμπέσοι γὰρ σοι. *Wolf.*

P. 172. ult. ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἀνεπίδητον] Quisquamne est, cui non statim in mentem venit simile effatum Terentianum? Vide *Victor. Var. Lect. II. 8. Taylor.*

*Isthæc commemoratio
Quasi exprobratio est immemoris beneficii.*

Andr. I. 1. 16.

his rebus de me opinio est, ea mihi factis est.

82. Volo autem, privatis jam explicitis rebus, pauca quædam ampliùs apud vos de publicis differere. Si quem igitur mortalium, quos hic sol videt, Æschine, proferre potes, qui incolumis antea a Philippi, nunc ab Alexandri dominatu evaserit, sive Græcorum, sive barbarorum, esto ; concedo tibi, meam sive fortunam sive infortunium nominare mavis, omnium malorum causam fuisse. Sin autem eorum, qui neque me viderunt unquam, neque vocem meam audiverunt, multi multa et gravia sunt perpeffi, non solùm singulares homines, sed et totæ civitates et nationes, quantò æquius est et verius, communem omnium hominum (ut credibile est) fortunam, et concursum quendam rerum sævum atque infaustum, horum causam fuisse existimare? At tu his omissis, me, qui apud hos remp. gessi, criminaris : idque cum scias, si non totum, partem certè maledicti tui, cum ad omnes, tum ad te maximè pertinere. Nam si ego,
summâ

summâ potestate præditus, per me ipse de rebus consilia inivissem, licuisset utique vobis aliis oratoribus me criminari : at si vos semper in concionibus aderatis ; si communiter omnibus ad deliberandum quid expediret, respublica proponebat ; si hæc cùm omnibus eo tempore optima videbantur, tum maximè tibi ; (non enim benevolentia adductus, spem, gratiam, honores, quæ omnia inerant in iis quæ tunc a me gerebantur, mihi concedebas, sed veritate victus scilicet, et quia nihil melius quod diceres haberes) non tu injustè improbèque facis, qui ea nunc reprehendis, quibus tum afferre non poteras meliora ?

83. Apud alios equidem homines hæc quodammodo video definita esse passim et ordinata. Facit aliquis injuriam sponte ? ira, pœnæ adversus eum *parantur*. Erravit aliquis invitus ? veniam pro supplicio impetrat. Nec injuriam fecit quis, nec erravit, sed cum se totum iis, quæ omnium opinione commoda videbantur, tradidisset, successu caruit, pariter ac reliqui ? non exprobrare neque maledicere
huic

huic tali convenit, sed unà cum illo dolere. Atque hæc omnia non solum legibus contineri reperientur, verum etiam ipsa natura legibus non scriptis, hominumque moribus definivit. Æschines igitur usque adeò omnes mortales crudelitate et calumniandi studio superavit, ut etiam ea, de quibus ipse tanquam de infortuniis differebat, mihi criminis loco ponat :

84. Et præter cætera, quasi ipse simpliciter atque optimo erga vos animo cuncta dixisset, observare vos me et cavere jussit, ne fucum faciam, neve seducam; callidum, et præstigiatores, et sophistam, et his similia me appellans: quasi verò si quis prior alteri impegerit quæ in se insunt, ea sic essent adhæfura,

P. 175. l. 14. ἀγράφοις νομίμοις] Eodem etiam nomine *Leges Naturales*, non scriptas eas quidem, sed cordibus hominum insculptas, appellavit Sophocles, nobilissimâ eâ, quam Antigonæ suæ tribuit, sententiâ: v. 459.

Οὐ δὲ σθένειν τοσοῦτον νόμον τὰ σα
 Κηρύγμαθ', ὡς' ΑΓΡΑΪΤΑ πασφαλῆ θεῶν
 ΝΟΜΙΜΑ δύνασθαι θνητὸν ἄνθ' ὑπερδραμεῖν.

fura, neque unquam auditores sint quaesituri, qualis tandem is ipse fit, qui ista dicat. Ego verò scio quidem istum vobis notum esse omnibus, vosque arbitrari multò magis hæc in eum quàm in me convenire. Quin et illud quoque compertum habeo, meam in dicendo facultatem — (esto enim : quanquam ego video e quidem, eorum qui dicunt eloquentiæ dominos esse ut plurimum auditores : ut enim vos accipitis, et benevolentiam quemque prosequimini, ita is, qui dicit, sapere videtur :) sed tamen si qua mihi sit hujusmodi exercitatio dicendi, hanc vos reperietis omnes in rebus communibus pro vobis semper esse versatam, et contra vos nunquam, ne privatim quidem. Istius autem *eloquentiam* huic contrariam ; non solum ad hostium agendam causam adhibitam, verum etiam si quis animum ejus sollicitavit, aut alicubi offendit, adversus hos. Neque enim eam rectè, neque ex usu reipublicæ, exercet. Non enim probum honestumque civem decet, a iudicibus qui de publicis commodis convenerunt, postulare, ut suam vel iracundiam, vel inimicitias, vel aliud quippiam simile sibi expleant et confirmant,

ment, neque his de causis ad vos in iudicium accedere: sed primùm operam dare, ut talia ei naturâ non inhæreant; sin id fieri non possit, ut cum clementiâ et moderatione conjuncta inhæreant.

85. Quibus igitur temporibus vehementem esse oportet hominem in rep. versantem, et oratorem? In iis scilicet, in quibus de summâ rerum periclitatur civitas, et in quibus res sit adversùs inimicos statûs popularis: in iis, *inquam*. Hæc enim generosi sunt, bonique civis. Eum autem, qui nullius unquam publici criminis, addam ne privati quidem, pœnas sibi putaverit a me esse repetendas, vel reipublicæ vel suopte nomine, coronam laudemque ut criminetur paratum nunc venire, et idcirco tot jam verba consumpsisse; *hoc enimvero* privatæ similitatis, et invidiæ, angustique animi indicium est, nullius certè probitatis.

Atqui

P. 177. l. 18. ἐν οἷς πρὸς] Constructio, opinor, est: καὶ ἐν οἷς ἐστὶ τι πρὸς τὰς ἐναντίας τῷ δήμῳ: *cumque aliquid habet adversùs inimicos Statûs Popularis*. Hujusmodi συγχύσεις in Demosthene sæpe occurrunt. *Markland*.

Atqui illud etiam, quòd omisâ mecum contentione, in hunc *Ctesiphontem* nunc incurrat, cætera omnia in se vitia inclusa continet.

86. Ac mihi videris ex iis quæ dixisti, Æschine, ut scitè exercitatum vocem ostentares, iudicium hocce instituisse, non ut criminis alicujus pœnas expeteres. Verùm non oratoris oratio, Æschine, magni æstimanda est, neque vocis contentio; sed iudicio ac voluntate cum populo consentire, eosdemque odisse atque amare, quos patria. Nam qui hoc animo est, is omnia amicè benevolèque dicet: at qui eos, a quibus sibi periculum aliquod civitas prospicit impendere, obsequio colit, non eâdem quâ populus anchorâ innititur: itaque neque eandem habet spem salutis. Viden' *quàm verum hoc sit?* ego enim eadem mihi quæ et his erant commoda proposui; nihil mihi eximium, aut proprium esse volui. Ne tu quidem igitur? at quomodo? qui statim post pugnam legatus ad Philippum es profectus, omnium quæ tum acciderunt calamitatum patriæ tuæ auctorem:

rem : idque cùm superiori tempore semper munus illud recusâsses, ut omnes nôrunt.

87. Atqui quis est, qui civitati fucum facit ? non qui aliud sentit, aliud loquitur ? Quem præco diris devovet meritò ? non talem ? Quod porro gravius crimen objicere quisquam potest oratori, quàm quòd non eadem loquatur atque sentiat ? Tu igitur talis repertus es : et tu vocem mittis tamen ? tu horum ora audes intueri ? Nunquid existimas hos nescire qui sis ? an tantum omnibus somnum atque oblivionem obrepisse putas, ut non meminerint quæ inter concionandum apud populum locutus es, cum exitium tibi precareris, ac dejerares, nihil tibi rei esse cum Philippo, sed me hoc tibi crimen impingere ex privâtâ similtate falsò ? Deinde, ut de prælio renuntiatum est, his neglectis, statim fatebare, et præ te ferebas amicitiam et hospitium tibi cum eo intercedere, ad operam mercenariam nomina ista perperam traducens. Quæ enim æqua aut justa potest afferri causa, propter quam Æschini, Glaucothæ tympanistriæ filio, hospes,

hospes, aut amicus, aut notus esset Philippus? Ego equidem non video: sed mercede ab eo conductus es, ut horum commoda labefactares. Et tamen, cum ita manifestò ab his proditor deprehensus sis, et in teipsum post eventa rerum index extiteris, mihi maledicis, eaque exprobras, quorum quemvis potiùs quàm me auctorem fuisse reperies.

88. Multas res, et magnas, et præclaras civitas nostra et suscepit et feliciter gessit, me auctore, Æschine, quarum non oblita est: idque hoc declarat, quòd cum populus aliquem creare vellet, qui orationem de mortuorum laudibus haberet, recenti adhuc clade, non te creavit, qui nominatus eras, quantumvis vocalem; non Demadem, qui modò pacem fecerat; non Hegemona, non quenquam denique aliùm vestrùm, sed me. Et cum in medium prodissetis tu et Pythocles, (quâ immanitate, Jupiter diique omnes, quâ impudentiâ!) et me his ipsis criminibus, quibus tu nunc, infimularetis, et conviciis peteretis, tantò etiam propensius me creavit. Causam etsi nec ipse ignoras, tamen et ego tibi dicam.

dicam. Utrumque noverant isti, et meam in se benevolentiam meamque in agendis rebus alacritatem, et vestram iniquitatem : quæ enim, læto rerum statu, jurati negavistis, hæc eadem, ubi offenderat respublica, professi estis. Eos igitur, qui in communi calamitate consiliorum suorum impunitatem invenerant, hostes quidem jam antea, tunc et manifestos esse existimârunt : simulque convenire arbitrati sunt, eum qui de mortuis orationem habiturus esset, eorumque virtutem celebraturus, neque contubernalem neque foederatum fuisse iis, qui adversus illos instructâ acie depugnaverant ; neque cum illic commissarentur, hymnosque canerent ob Græcorum clades unâ cum ipsis cædis patratoribus, huc reversos honore affici oportere ; neque simulatâ voce illorum fortunam lamentari, sed ex animo simul dolere. Hoc autem videbant in se, atque in me esse ; in vobis verò minimè : propterea me delegerunt, non vos. Neque porro ita fecit populus ; mortuorum autem patres atque fratres, ad funus procurandum a populo tunc electi, secus : sed cum dare eos oporteret epulum parentale,

le, hoc ipsum, tanquam apud eum qui mortuos summâ necessitudine attingeret, quemadmodum alia fieri solent, apud me fecerunt : neque injuriâ. Genere enim singuli singulis erant me propinqui-ores ; communiter autem universis nemo conjunctior. Nam cujus intererat maximè, salvos esse illos ac feliciter rem gerere, is posteaquam ea subierunt, quæ utinam nunquam subiissent ! doloris omnium interitu suscepti partem maximam tulit. Recita verò isti hoc epigramma, quod publicè iis civitas inscribi voluit : ut ex hoc etiam intelligas, Æschine, iniquum esse te, et sycophantam, et sceleratum. Recita.

89. EPIGRAMMA.

*Pro patriâ bi tellure suâ quondam arma ferentes,
 Hostilem validâ vim repulere manu.
 Dum pro se positis certant virtute metuque,
 Commune bis lethum palma beata fuit :
 Græcia capta fero, ne subderet ora tyranno,
 Neu grave servitii ferret adaëta jugum.
 Patria sed gremio fessorum amplectitur ossa :
 Nam legem humanis hanc deus imposuit.
 Nil peccare deûm est, rectoque agere omnia cursu :
 Sed fati certa est, nec fugienda manus.*

Audis,

Audis, Æschine, etiam in hoc ipso *epigrammate*, quòd “ Nil peccare deùm “ est, rectoque agere omnia cursu ?” Non consiliario facultatem rei bene gerendæ ab dimicantibus adscripsit, sed diis immortalibus. Quid igitur mihi, ô scelus, his de causis maledicis, eaque loqueris, quæ in tuum tuorumque caput dii convertant ?

90. Cum multa igitur alia, Athenienses, mihi crimini dedit, et in me mentitus est, unum maximè demiratus sum, quòd dum ea quæ tum civitati nostræ acciderunt, commemoraret, non ut benevolum justumque decuit civem, affectus

P. 184. l. 4. Μαργαμένοι] Ad verbum,

Virtutis atque timoris ergò decertantes, non servârunt Animas, sed Orcum communem fecerunt arbitrum certaminis, vel potiùs, commune præmium certaminis :

(nam τὸ βραβὼν ἀντὶ τοῦ βραβεῖον, non βραβευτήν, fumi monet Scholiastes.) Cæterùm illud, μαργαμένοι — δείματος, pugnantes διὰ τὸ δείμα τοῖς πολεμίοις ἐμπούησαι, interpretatur Wolfius : ἕνεκα φόβου, οὐ εἶχον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Ulpian.

fectus est, non illachrymavit, non ul-
 lum talem in mente sensum habuit ; sed
 elatâ voce, et lætabundus, et gulam di-
 latans, putabat se mihi crimen inferre
 scilicet, indicium autem contra se ipse
 ferebat, in reipublicæ cladibus nequa-
 quam se ut cæteros afflictum fuisse.
 Atqui eum qui sibi leges et rempubli-
 cam curæ esse dicit, quemadmodum is-
 te nunc, si nihil aliud, hoc certè habe-
 re convenit, ut iisdem rebus doleat, iis-
 demque lætetur, quibus populus ; ne-
 que in publicis consiliis instituendis ab
 adversariorum partibus stare ; quod tu
 nunc apertè facis, qui me omnium cau-
 sam esse, et per me in molestias inci-
 disse dicis civitatem ; cum vos, *Atheni-
 enses*, non meâ administratione neque
 instituto adducti, Græcis opitulari cœ-
 peritis. Nam si mihi hoc a vobis dare-
 tur, me auctore tantopere vos domina-
 tioni illi restitisse, quæ in Græcos com-
 parabatur, majus utique mihi donum
 tribueretur, quam quæ aliis unquam
 concessistis. Sed neque ego hæc præ-
 dicârim, (injuriam enim facerem vo-
 bis) neque vos, certò scio, concedere-
 tis : et iste, si justum se præbere vellet,
 nun-

nunquam ejus quam mecum gerit inimicitiae causâ, gloriosissima ex vestris ornamentis labefactaret et calumniis profcinderet.

91. Sed quorsum ego hæc inculpo, cum alia multò atrociora objecerit ac ementitus sit? Nam qui mihi Philippi studium (ô terra, diique omnes!) objicit, quid hic dicere non audeat? Atqui, Herculem deosque testor universos, si quidem verè spectare oporteat, mendaciis et ab odio profectis sermonibus sublatis, qui revera illi sint, in quorum capita eorum quæ acciderunt culpam conferre omnes debeant, homines istius similes eos esse in singulis civitatibus reperietur, non mei. Qui, quo tempore infirmæ essent Philippi opes et admodum tenues, sæpe prædicentibus nobis, et cohortantibus, atque optima ostendentibus, turpis sui quæstûs gratiâ publica commoda projecerunt, suis singuli civibus deceptis et corruptis, donec in feruitatem redegerunt, Theffalos, Daochus, Cineas, Thrasydæus: Arcadas, Cercidas, Hieronymus, Eucalpidas: Argivos, Myrtis, Teladamus, Mnaseas: Eleos, Euxi-

Euxitheus, Cleotimus, Aristæchmus : Messenios, Philiadæ diis invisi hominis filii, Neon et Thraſylochus : Sicyonios, Aristratus, Epichares : Corinthios, Dinarchus, Demaratus : Megarenſes, Ptæodorus, Helixus, Perilaus : Thebanos, Timolaus, Theogiton, Anemcetas : Eubceos, Hipparchus, Clitarchus, Sofistratus : dies me deficiat, ſi omnia proditorum nomina perſequar. Hi omnes ſunt, Athenienſes, iisdem conſiliis in ſuis patriis uſi, quibus apud vos iſti : impuri homines, et adultores, et peſtiferi, qui ſuas ſinguli patrias mutilârunt, libertatem antea Philippo, nunc Alexandro propinârunt, ventre metientes et turpiſſimis voluptatibus felicitatem, libertatem verò, et nulli parere domino, qui veteribus illis Græcis fines erant et regulæ bonorum, funditus evertentes.

92. Hu-

P. 188. l. 11. προπεπωκότες] Hoc eſt, χαριζόμενοι, *gratis concedentes*. Metaphora ex antiquo more translata, quo reges in feſtis vinum prælibantes, ipſum etiam poculum, cui viſum eſt, porrigentes dono dabant. *Suid. Langbæn.* ad Longinum, c. 32. qui totum hunc locum laudat.

92. Hujus igitur adeò turpis ac famosæ conſpirationis et improbitatis, vel proditæ potiùs, Athenienſes, (ſi nugis miſſis loquendum ſit) Græcorum libertatis, cum civitas noſtra apud omnes homines ex meis in rep. inſtitutis, tum ego apud vos, culpâ vacamus. Et tu me rogas, cujus virtutis ergò honore me dignum putem? Ego tibi reſpondeo, propterea quòd, cum ii qui Græcorum adminiſtrârunt reſpublicas, corrupti fuerint univerſi, te primum numerando, antea a Philippo, nunc ab Alexandro, me neque inclinatio temporum, neque verborum comitas, neque promiſſorum magnitudo, neque ſpes, neque metus, neque gratia, neque aliud quippiam excitavit, neque adduxit, ut quicquam eorum quæ ſtatuiffem vel ad jus vel ad utilitatem patriæ pertinere, proderem: neque quæ unquam hiſce ſuaſi, quemadmodum vos, ad lucrum quaſi in trutinâ

P. 189. l. 9. ἐμὲ ὅτε κερδὸς] Nimirum hæc tibi oculis obverſata ſpecies eſt, M. Tulli, cum clamares, NIHIL ORATORE ILLO COGITARI POSSE DIVINIUS!

tinâ propendens suasi ; sed a recto et justo et incorrupto animo omnia, quæcunque gessi, profecta sunt : et cum omnium mei temporis mortalium maximis rebus præfuerim, has omnes salutariter et rectè administravi. Propter hæc honore me dignum puto.

93. Munitionem autem istam, ob quam tu me maleficè lacerabas, et fossarum refectionem, gratiam quidem ac laudem mereri judico : quidni ? longè tamen a rebus meis in rep. gestis foveo. Non enim lapidibus urbem, neque lateribus munivi ego : nec in his mihi præcipuè esse gloriandum duco. Sed si munitiones meas justè velis excutere, invenies arma, urbes, loca, portus, naves, complures equos, et qui pro hisce propugnarent, milites. Hæc ego munimenta ante Atticam obtendi, quanta maxima humano consequi licuit ingenio : his regionem totam communivi, non Piræi tantùm, aut urbis circuitum.

Neque

P. 190. l. 14. ὑπὲρ τῶν] δεικτικῶς : *hos nimirum qui adsunt, intelligit, idque porrecto digito demonstrat. Taylor. Markland.*

Neque verò consiliis Philippi victus ego sum, (multum sanè abest) neque apparatu: sed sociorum nostrorum duces atque copiæ fortunâ. Quæ sunt harum rerum argumenta? luculenta et manifesta. Reputate enim.

94. Quid facere oportebat amantem patriæ civem? quid eum qui omni providentiâ, studio, integritate, in administrandâ rep. patriæ consuleret? Non a mari Atticam Eubœâ contegere? a mediterraneis regionibus, Bœotiâ? ab iis locis quæ ad Peloponnesum spectant, populis huic conterminis? Non, quomodo res frumentaria per pacata undique omnia usque ad Piræum supportaretur, providere? et alia quidem jam antè parata tueri, auxiliis mittendis, dicendo, decernendo

P. 191. l. 13. παρὰ πᾶσαν φιλίαν] Scil. γῆν, per *socialem agrum*. Steph. Th. IV. col. 156.

Ibid. l. 17. γράφοντα τοιαῦτα] *præfidiis missis, rebusque*, quæ eò pertinerent, *agendis*, interpretatur Wolfius. Sed potuit hoc loco Demosthenes protensâ manu monstrare decretum aliquod suum, quod modò recitatum fuerat.

cernendo talia, Proconnesum, Chersonesum, Tenedum? alia ut amicitia et societate nobiscum conjungerentur, efficere, Byzantium, Abydus, Eubœa? et maximas, quas habebant hostes, copias adimere; quæ deessent autem reipublicæ, ea comparare?

95. Hæc igitur vobis confecta omnia sunt meis decretis, meisque in rep. institutis: quæ et rectè cogitata esse, Athenienses, si quis absque invidia considerare volet, reperiet, et summâ cum integritate administrata: nullius porro rei tempus a me neque prætermisum, neque ignoratum, neque proditum; et eorum quæcunque in unius hominis potestatem mentemque venire possint, nihil neglectum. Quòd si aut dei alicujus, aut fortunæ vis, aut ducum imbecillitas, aut vestra, qui urbes prodidistis, malitia, aut hæc simul omnia rerum summam labefactârunt, quoad evertissent, quid Demosthenes peccavit? At si qualis ego eram apud vos pro meo loco, talis vir unus in singulis Græciæ urbibus extitisset, imo verò si unum solum Thessalia, unum Arcadia habuisset, qui idem
quod

quod ego sentiret, nullus neque eorum qui sunt extra Pylas Græcorum, neque eorum qui sunt intra, hæc calamitates esset expertus : sed omnes liberi suisque legibus viventes, ab omni metu vacui, tuti ac beati suas ipsorum patrias incoherent, tantorum ac talium beneficiorum vobis et cæteris Atheniensibus gratiam habentes propter me.

96. Atque ut intelligatis verba, quibus utor, factis multò esse tenuiora, quòd invidiam verear, æge, recita mihi hæc, et perlege numerum auxiliorum, quæ meis decretis comparata sunt.

NUMERUS AUXILIORUM.

Hæc atque his similia, Æschine, bonum honestumque civem agere oportet : (quæ si prosperè cessissent, ô terra diique immortales ! in amplissimo rerum
 statu

P. 193. penult. ὦ γῆ καὶ θεοὶ] Exclamatio ista pulcherrima, quam ab amantissimo patriæ viro expresserat provisâ et cogitatione ficta civium suorum tanta felicitas, *Obsopeus* non videt, quàm hoc loco valde sit necessaria.

statu haud dubiè nobis esse licuisset, et sine injuriâ licuisset : sed quando secus acciderunt, at hoc certè restat, quod bene audiamus, quod nemo neque civitatem nostram, neque ejus institutum reprehendat, sed fortunam vituperet, quæ talem esse rerum eventum voluit :) non medius fidius a reipublicæ commodis defiscere, seseque adversariis mercede locato, hostium potiùs quàm patriæ temporibus inservire : non eum, qui res civitate dignas et dicere et decernere, inque iis permanere promiserit, obtrectare ; neque si privatim ab aliquo læsus sit, hoc recordari et memoriâ custodire : non denique otium agere infidum et infidiosum ; quod tu facis sæpenumero.

97. Est enim, est aliquod otium justum ac utile reipublicæ, quod vos plerique cives simpliciter amplectimini. Sed non hoc iste otium agit ; quin multùm abest : verùm subtrahens se, quando ei visum est, a republicâ, (sæpe autem visum est) observat quo tempore vos factietas ceperit oratoris assiduè dicentis, aut adversi aliquid a fortunâ manârit, aut aliunde quippiam tristius evenerit ; (mul-
ta

ta autem hujusmodi fert vita :) deinde hoc ipso tempore orator ex otio repentè, tanquam turbo, cooritur; et exercitatâ voce, et verbis ac nominibus congestis, clarè ista unoque spiritu concinit, quæ neque utilitatem aliquam ferunt, neque bonæ cujusquam rei fructum, sed contrâ calamitatem cuilibet civi, rei que publicæ dedecus *important*. Atqui istius commentationis et studii, Æschine, si quidem ab animo integro, quique utilitatem patriæ sibi propositam habeat, nasceretur, fructus generosos et præclaros, omnibusque utiles esse oportebat, societates urbium, subsidia pecuniarum, mercatum structuras, legum utilium lationes, cum apertis reip. inimicis susceptas contentiones. Hæc enim superiori ætate dispici solebant; deditque præteritum tempus civi bono atque honesto multas voluntatis suæ declarandæ occasiones, quibus nusquam tu reperieris interfuisse, non primus, non secundus, non tertius, non quartus, non quintus, non sextus, non quotuscunque: non inquam; sic enim

P. 196. l. 9. οὐκην] *Non, inquam.* Οὐκην enim cum

nim patria tua crevisset. Quæ enim societas te auctore civitati comparata est? quod auxilium, quæ benevolentia gloriave parta? quæ tua legatio, quæ procuratio, per quam reip. dignitas propagata sit? quæ res domestica, quæ Græcanica et externa, cui tu præfueris, tuâ opera correctâ est? quæ triremes, quæ tela, quæ navalia, quæ murorum instructio, qui equitatus? quam ad rem denique ullam usui es? quod vel divitibus vel egenis civile et amicis pecuniæ subsidium abs te provenit? nullum. Sed heus, *inquiet aliquis*, si nihil horum, at certè benevolentia et studium. Ubi? quando? qui, ô omnium hominum iniquissime, cum cæteri quicumque unquam de suggesto verba fecerunt, ad salutem publicam contribuerent, et postremò Aristonicus pecuniam dignitatis recuperandæ gratiâ coactam *effunderet*,
ne

cum accentu in priore syllabâ negationibus servit, quod pluribus confirmat exemplis Budæus, pp. 907, et 908.

P. 197. l. 6. *εἰς τὴν ἐπιτιμίαν*] Apparet eum fuisse in ærariis, coactamque pecuniam ad dignitatem

ne tum quidem prodiisti, neque quicquam erogasti. Non quòd egeres : quì enim ? cui hereditas testamento Philonis affinis amplius quinque talentorum venit ; qui duo talenta a classium principibus donum collatitium habebas, quòd legem trierarchicam labefactaris. Verùm
ne

tem recuperandam callidè civitati donâsse : ut non solvere debitum, sed in temp. liberalis exitisse videretur. Consentaneum enim est, ei multam a populo fuisse, post hoc factum, remissum. *Wolfius.*

Επιτιμία est *status civis, qui est integræ conditionis et famæ* ; et opponitur, non τῇ ἀπορίᾳ, tenuitati illi facultatum, quæ homines arcet ab honoribus capeffendis, (quod vult Tourellius) sed τῇ ἀτιμίᾳ, cujus una species in Ærarios intentabatur. Gravis ea quidem pœna fuit, (adeoque meritò laudatur Aristonicus, qui eam tolerare maluit, quam patriæ laboranti deesse) ejusmodi tamen, quæ *paupertatem* ejus qui solvendo non erat, non verò *improbitatem* argueret : potuitque ergo Demosthenes (vel refragante Tourellio) citra Aristonici offensio- nem, in eam calamitatem incidisse amicum suum fateri. De Aristonico suprâ §. 26.

P. 197. l. 13. ἐλυμήνω] Aliquid legi illi Demosthenis (suprâ §. 30.) subdolè interseruit aut adjecit Æschines, quo vis ipsius imminuta et elusa fuit.

ne alium ex alio sermonem trahens, ab instituto memet excutiam, missa hæc faciam : atqui non tibi indigentiam obtinuisse, quominus pecuniam in remp. conferres, ex his perspicuum est ; sed quod sedulo caveres, ne quid abs te fieret, quod iis obesset, quorum arbitrio omnia in republicâ gerebas. In quibus igitur tu rebus vir fortis es, et quando magnificus ? Ubi contra hosce aliquid dicendum sit : hîc tu clarissimus voce, acerrimus es memoriâ, actor optimus, tragicus Theocrines.

98. Et tu clarorum virorum, qui olim fuerunt, mentionem facis ? ac pulchrè facis. Veruntamen nequaquam æquum est, Athenienses, occupatâ eâ, qua vos defunctos prosequimini, benevolentiam, me, qui vobiscum vivo, cum illis componere et comparare. Ecquis enim mortalium nescit, vivis omnibus aliquid plus minusve

P. 198. l. 3. Θεοκρίτης] Tragediarum actorem hunc et calumniatorem fuisse tradit Harpocr. Exstat in eum oratio, quam Demostheni vulgò tribuunt.

nufve fuccrefcere invidiæ : in mortuos autem ne inimicorum quidem odium permanere ? Hæc igitur cùm ita fint naturâ comparata, cum iis qui ante me vixerunt componar ego et fpectabor ? minimè : nam neque iuftum, neque æquum eft, Æſchine : fed tecum, et cum quovis alio illorum, qui tua confilia, tuumque vitæ genus confeftantur. Simul id confidera, utrùm honeftius ac melius fit reipublicæ, propter veterum beneficia, (quæ funt immenfa, nec poſſit dici quanta) ea quæ hac ætate conferuntur, ingrato animo et contumeliâ rependere ; an iis omnibus, qui benevolè quicquam præſtiterunt, honoris apud hoſce et benignitatis fructum impertire ?

99. Atenim, ſi mihi hoc quoque dicendum eſt, mea reip. adminiſtrandæ ratio, meum inſtitutum, ſi quis rectè confideret, eorum qui tum laudabantur *inſtitutis*

Ibid. l. 13. ὕπερι—φθόνῳ] Cicero in Salluſtium : *Neque me cum iis conferri decet, P. C. qui jam deceſſerunt, omnique odio carent et invidiâ ; ſed cum iis, qui mecum unà in rep. verſati ſunt.*
Wolf.

stutis consentaneum esse, idemque spectare reperietur : tuum autem, illorum qui tunc tales viros calumniis appetebant. Constat enim nonnullos etiam illis fuisse temporibus, qui suæ ætatis homines insectabantur, veteres autem laudabant ; malignitatis plenam rem, eandemque quam tu facis, facientes. Itane verò dicis, me nullâ ex parte illorum esse similem ? At tu similis, Æschine ? at frater tuus ? at aliquis ex iis qui nunc sunt oratoribus ? Ego enimvero neminem esse aio. Sed cum viventibus, ô bone, (nequid aliud dicam) viventem contende, et cum sui seculi hominibus, ut cætera omnia, poëtas, choros, palæstritas. Philammon, non quia Glauco Carystio aliisque nonnullis superioris ævi athleticis erat infirmior, idcirco sine coronâ ex Olympiâ discessit : sed quia eorum qui certamen cum ipso inierunt, optimè pugnaverant, coronâ donatus est, et victor pronuntiatus. Tu quoque me cum his qui nunc sunt oratoribus collatum spectata, tecum, cum quo alio voles ex omnibus ;

nibus ; nulli cedo : quorum omnium, dum sequi optima reipublicæ licebat, dum certamen de caritate patriæ in medio positum omnibus erat, ego utilissima suadere compertus sum ; meis decretis, meis legibus, meis legationibus omnia gerebantur : vestrûm verò nemo usquam comparebat, nisi fortè huic populo insultandum esset. Sed posteaquam ea acciderunt, quæ utinam dii avertissent ! et jam non ampliùs consilarii, sed servi qui imperata facerent, qui contra patriam mercedem acciperent, qui aliis assentari vellent, exquirebantur : tum tuique similibus quisque in numero fuistis, et magnus *evasisti*, et magnificus divitiarum ostentator. Ego verò infirmus, fateor : at benevolentiam erga istos vobis superior.

100. Duo autem hæc, Athenienses, naturâ moderatum oportet habere civem, (sic enim maximè mihi de memetipso sine invidiâ dicere licebit) ut in magistratibus *obeundis* magnanimitatis principatûsque studium in patriâ foveat, et in omni tempore omnique actione benevolentiam *tueatur*. Hujus enim natura do-

P

mina

mina est : posse et valere in alterâ sita sunt. Hanc igitur *benevolentiam* apud me infixam semper mansisse reperietis. Spectate enim : neque cum ad supplicium deposcerer, neque cum me *hostes* in judicia Amphictyonica vocarent, neque cum minis incescerent, neque cum promissis tentarent, neque cum sceleratos istos in me tanquam feras immitterent, ullo modo meam erga vos benevolentiam deserui. Quippe ab initio statim rectam et justam reip. administrandæ viam sum ingressus, ut honores, potestates, glorias *non nisi* patriæ excolem, hæc augerem, cum his consisterem. Non ego externorum rebus secundis elatus atque alacer in foro inambulo, dexteram protendens, iisque læta nuntians, quos illuc perluros sperem : patriæ verò successus horresco inaudiens, et gemo, et in terram caput demitto ; quemadmodum impii isti, qui rempublicam dilacerant, quasi non semetipsi lacerent, qui istuc faciunt : extrâ autem prospectant, et ubi Græcorum cladibus alterius prosperitas inolevit, hæc collaudant, hæc ut perpetuò durent, dandam esse operam dicunt.

101. Nolite verò, ô dii immortales, nolite hæc numine vestro comprobare : sed potiùs, maximè quidem istis meliorem mentem animumque date : sin eorum insanabile ingenium sit, istos quidem ipsos separatim terrâ marique funditus et immaturâ morte disperdite : nobis verò reliquis impendentium terrorum quamprimum liberationem concedite, et salutem integerrimam !

QUOD AD Eventum hujus Litis spectat, sufficit dicere, eum qui in foro semper dominabatur, hîc dominari maximè ; Æschinemque in exilium cessisse. Eam historiam latiùs persequor in Vitâ, quam texo, horum Oratorum, ubi commodiùs recensere possim quicquid ab Antiquis de eâ re memoriæ proditur. *Taylor.*

At illud nobis opus viri præstantissimi mors invidit. — De exitu autem istius celeberrimi judicii meminerunt, inter alios plurimos, M. Tullius, lib. tertio de Oratore, et Valerius Max. VIII. c. 10. Quorum ille : “ Sed hæc ipsa omnia perinde
 “ sunt, ut *aguntur*. Actio, inquam, in dicendo
 “ una dominatur : sine hac summus orator esse
 “ in numero nullo potest : mediocris, hac instruc-
 “ tus, summos sæpe superare. Huic primas de-
 “ disse Demosthenes dicitur, cum rogaretur quid
 “ in dicendo esset primum ; huic secundas ; huic
 “ tertias.

“ tertias. Quò mihi meliùs etiam illud ab Æ-
 “ schine dictum videri solet, qui cum propter
 “ ignominiam iudicii cessisset Athenis, et se Rho-
 “ dum contulisset, rogatus a Rhodiis, legisse fer-
 “ tur Orationem illam egregiam, quam in Ctesiphontem contra Demosthenem dixerat: qua
 “ perlectâ, petatum est ab eo postridie, ut legeret
 “ illam etiam, quæ erat contrâ a Demosthene
 “ pro Ctesiphonte edita: quam cum suavissimâ
 “ et maximâ voce legisset, admirantibus om-
 “ nibus, Quantò, inquit, magis admiraremini, si
 “ audissetis ipsum?” [Τὸ δὲ εἰ αὐτοῦ τοῦ Δημόστρου ἀκηκόετε; quomodo eundem sensum reddidit Plinius Junior, Epist. II. 3.] “ Ex quo satis signi-
 “ ficavit, quantum esset in actione, qui orationem
 “ eandem aliam esse putaret, actore mutato.”
 Valerius deinde Maximus, cum iisdem penè ver-
 bis id factum exposuisset, hæc subjungit: “ Tantus
 “ orator [Æschines] et modò tam infestus ad-
 “ versarius, sic inimici vim ardoremque dicendi
 “ suspexit, ut se scriptorum ejus parum idoneum
 “ lectorem esse diceret: expertus acerrimum ocu-
 “ lorum vigorem, terribile vultûs pondus, acco-
 “ modatum singulis verbis sonum vocis, effica-
 “ cissimos corporis motus. Ergo etsi operi illius
 “ adjici nihil potest, tamen in Demosthene mag-
 “ na pars Demosthenis abest, quòd legitur potiùs
 “ quàm auditur.

CORRIGENDA.

IN TEXTU,

ÆSCHIN. p. 162. l. 1. ἰδώτης—ιδιώτης.

DEMOSTH. p. 4. l. 22. ὅτε—ὅτι.

13. l. 15. αὐτή—αὐτὴ.

16. l. 2. ζῆταιν—ζῆτεῖν.

17. l. 18. ἦσαν—ἦσαν.

Cætera, si qua fortè leviora in accentibus errata se nobis subduxerunt, lector benevolus corriget et condonabit.

IN VERSIONE,

ÆSCH. p. 19. l. 23. quarum. p. 59. l. 10. opperiri.

p. 64. l. 17. exprobrat. p. 85. l. 17. ΣΥΣΤΡΟΦΗ.

p. 107. l. 3. excelluerunt. p. 108. l. 21. studuisse.

p. 167. l. 9. collocutus. p. 177. l. 24. adhibiti.

p. 192. l. 17. Thebanos. p. 194. l. 10. exornabitur.

DEM. p. 31. l. 22. altero. p. 58. l. 10. Philippus.

p. 96. l. 21. clamitantem. p. 142. l. 3. instruxisset.

ADDENDUM.

DEMOSTH. P. 102. (Versionis) antepen. διαδικασίαν— et confirmat Plutarchus in Hyperide, p. 850. Συζάντῳ δὲ πρὸς Δηλίου ἀμφισβητήματος, ποτέρου δεῖ προΐσθαι τῷ ἱεροῦ, αἰρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βελὴν Ὑπερίδην ἐχειροτόνησεν· καὶ ἔστιν ὁ λόγῳ Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος. Vide etiam Philostratum in Vitâ Æschinis, §. 4.

